

MINISTERUL JUSTIȚIEI AL REPUBLICII MOLDOVA
AGENT GUVERNAMENTAL

RAPORTUL
Agentului guvernamental pentru anul 2025
cu privire la măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor
și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului

Chișinău, 2026

I. CONSIDERAȚII PRELIMINARE

Prezentul Raport este elaborat în baza art. 21 alin. (3) din Legea nr. 151 din 30 iulie 2015 cu privire la Agentul guvernamental și vine să prezinte Guvernului măsurile întreprinse în vederea executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Curtea Europeană a Drepturilor Omului în privința Republicii Moldova, precum și alte aspecte importante pentru executare sau planificarea acesteia.

Raportul este destinat Guvernului Republicii Moldova, în calitatea sa de autoritate responsabilă de domeniul reprezentării intereselor Republicii Moldova în fața Curții Europene a Drepturilor Omului (în continuare „Curtea” sau „CtEDO”), precum și autorităților administrației publice centrale și locale implicate în procesul executării hotărârilor și a deciziilor CtEDO. În egală măsură, prezentul Raport poate fi util sistemului judecătoresc, procuraturii, organelor de urmărire penală și poliției, precum și altor actori relevanți, pentru a preveni ca eventualele lor acțiuni sau inacțiuni să genereze încălcări ale prevederilor Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (în continuare „Convenția” sau „CEDO”). Totodată, prezentul Raport poate prezenta interes și pentru Parlamentul Republicii Moldova, care exercită un control parlamentar asupra executării hotărârilor pronunțate de către Curte, în conformitate cu prevederile art. 22 din Legea nr. 151/2015.

Adoptarea unei hotărâri în care se constată cel puțin o încălcare a Convenției sau a unei decizii de radiere a cauzei pe de rol în baza unei soluționări amiabile implică, în baza Articolului 46 din Convenție, inițierea unei proceduri de supraveghere a executării hotărârilor și a deciziilor pronunțate de către Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei (în continuare „Comitetul de Miniștri” sau „CM”). Recomandarea Comitetului de Miniștri CM/Rec(2008)2 (pentru Statele Membre cu privire la mijloacele naționale eficiente pentru executarea rapidă a hotărârilor Curții Europene) impune Guvernul să adopte **măsuri cu caracter individual** de remediere a încălcărilor constatate de către CtEDO și să implementeze **măsuri cu caracter general** destinate să prevină încălcări similare pe viitor.

Măsurile cu caracter individual presupun, după caz, fie achitarea compensațiilor și/sau redeschiderea procedurilor la nivel național pentru a repara erorile judiciare, fie executarea unor măsuri și instrucțiuni speciale dispuse de către Curte în cazuri izolate (e.g. eliberarea persoanelor deținute ilegal, restituirea titlurilor de proprietate, reexaminarea cauzelor penale etc.). Astfel, asemenea măsuri sunt necesare pentru soluționarea definitivă a unui caz separat.

Măsurile cu caracter general au scopul de a preîntâmpina eventuale încălcări ulterioare ale Convenției și de a înlătura anumite probleme sistemice identificate de către Curte în hotărârile sale, urmare a adoptării unei abordări defectuoase în soluționarea unei cauze specifice. În special, acestea impun adoptarea sau modificarea anumitor acte normative, a documentelor de politici, instituirea sau schimbarea de practici, întreprinderea unor măsuri cu caracter instituțional, elaborarea de studii și analize relevante, măsuri de instruire, precum și diseminarea cât mai largă a jurisprudenței CtEDO.

Executarea acestor hotărâri și decizii este monitorizată de către Comitetul de Miniștri. Cauzele aflate sub supravegherea CM se clasifică în grupuri sau se examinează separat, existând două proceduri distincte de supraveghere, *id est* procedura standard, pentru cauzele care nu prezintă o problemă stringentă în raport cu respectarea drepturilor omului, statele reclamate având o marjă largă de apreciere cu privire la modul de implementare, și procedura avansată, care se referă la anumite probleme sistemice, complexe și serioase, necesitând o atenție sporită din partea statelor și a Comitetului de Miniștri. Acesta din urmă adoptă rezoluții finale de încetare a supravegherii, dacă este convins că statul reclamat și-a executat pe deplin obligațiile care îi revin în baza Articolului 46 din Convenție, sau adoptă decizii preliminare cu recomandări pentru autoritățile statului reclamat, care, în viziunea sa, ar fi necesare și suficiente pentru a considera că o anumită cauză a fost executată în modul corespunzător.

Prezentul raport se va referi nemijlocit la măsurile (cu caracter general și individual) întreprinse și/sau preconizate pe parcursul anului 2025 pentru asigurarea executării hotărârilor și a deciziilor Curții pronunțate în perioada de referință, precum și a celor pronunțate anterior, însă a căror implementare s-a desfășurat și/sau planificat în anul 2025.

II. HOTĂRĂRILE ȘI DECIZIILE CURȚII EUROPENE ÎMPOTRIVA REPUBLICII MOLDOVA, PRONUNȚATE ȘI/SAU INTRATE ÎN VIGOARE ÎN ANUL 2025

În anul 2025, în privința Republicii Moldova, Curtea Europeană a pronunțat **48 de hotărâri**, dintre care în **45 de hotărâri** a fost constatată cel puțin o încălcare a Convenției. Totodată, Curtea a pronunțat **30 de decizii** cu privire la scoaterea de pe rol a cererilor sau declararea inadmisibilității acestora.

Nr.	Denumirea și numărul cauzei	Data adoptării/ intrării în vigoare	Descrierea succintă a cauzei
HOTĂRĂRI			
1.	CAVCA (21766/22)	09.01.2025 09.04.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa instigare a reclamantului la comiterea unei abateri disciplinare și la garanțiile procedurale insuficiente oferite în această privință.</p> <p>În luna februarie 2019, Centrul Național Anticorupție (în continuare „CNA”) a inițiat procedura de evaluare a integrității profesionale în privința angajaților Inspectoratului pentru Protecția Mediului (în continuare „IPM”) în conformitate cu Legea nr. 325/2013, deoarece fuseseră identificate mai multe riscuri de corupție în cadrul acestei instituții. Printr-o încheiere din 5 martie 2019, un judecător din cadrul Judecătoriei Chișinău (sediul Centru) a autorizat această măsură, verificând necesitatea și modul de desfășurare a acesteia.</p> <p>În cadrul evaluării, la 22 mai 2019 reclamantul a fost telefonat de către o persoană care s-a plâns de tăierea ilicită a arborilor. Deplasându-se la fața locului, reclamantul a descoperit că S. – care acționa sub acoperire – tăiasse un copac cu un ferăstrău. Deși inițial reclamantul a respins propunerea lui S. de a rezolva problema în lipsa unei proceduri oficiale, întocmind un proces-verbal și stabilindu-i o amendă, ulterior, atunci când S. a venit să-i prezinte confirmarea achitării amenzii, reclamantul i-a explicat că trebuia să întocmească procesul-verbal, deoarece fusese depusă o plângere și o altă persoană era prezentă alături de ei. El i-a promis lui S. că-l va ajuta în viitor, dacă-l va anunța din timp. S. a întrebat reclamantul dacă are nevoie de ferăstrău, reclamantul răspunzând afirmativ și arătându-i lui S. locul unde să-l lase.</p> <p>Printr-o încheiere din 28 ianuarie 2020, judecătorul care autorizase evaluarea integrității profesionale a examinat toate materialele referitoare la mai mulți funcționari publici care fuseseră testați. El a stabilit un rezultat negativ la evaluarea integrității profesionale în privința reclamantului. La acea ședință n-a participat nici reclamantul, nici alți funcționari supuși evaluării. Decizia respectivă putea fi contestată doar de către IPM.</p> <p>Bazându-se pe încheierea din 28 ianuarie 2020 și la solicitarea CNA, comisia de disciplină din cadrul IPM a inițiat o procedură disciplinară și a audiat reclamantul. La 19 mai 2020 reclamantul a fost eliberat din funcție, deoarece acceptase mita oferită în cadrul examinării petiției privind tăierea ilegală a arborilor.</p> <p>Reclamantul a contestat în instanță decizia privind eliberarea sa din funcție, argumentând că el fusese instigat de către un agent sub acoperire să comită abaterea disciplinară, în cadrul testării integrității profesionale a inspectorilor din cadrul IPM, însă fără succes. În special, prin hotărârea din 3 noiembrie 2020, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani a constatat că predispunerea reclamantului la comiterea unor asemenea abateri disciplinare era evidentă din materialele video examinate, inclusiv din faptul că reclamantul întorsese voluntar costurile ferăstrăului. În plus, rezultatele evaluării integrității profesionale fuseseră confirmate printr-o decizie judecătorească. Prin decizia sa din 12 mai 2021, Curtea de Apel Chișinău a menținut hotărârea instanței de fond, însă nu a comentat argumentul reclamantului referitor la provocare sau</p>

		<p>omisiunea de a fi informat despre testarea integrității sale profesionale. La 27 octombrie 2021 Curtea Supremă de Justiție a declarat recursul reclamantului inadmisibil, fără a răspunde la aceleași argumente invocate de către reclamant.</p> <p>Bazându-se pe Articolul 6 § 1 din Convenție reclamantul a pretins în fața Curții că procesul în cazul său fusese inechitabil, deoarece instanțele n-au examinat argumentul bazat pe provocarea la comiterea abaterii disciplinare.</p> <p>Făcând o analiză a aplicabilității Articolului 6 din Convenție, Curtea a concluzionat că această prevedere nu este aplicabilă sub aspect penal. Potrivit legislației relevante, sancțiunile aplicabile pentru comiterea unor abateri disciplinare variau de la avertizări și mustrări până la suspendarea dreptului de a fi promovată și concediere. Aceste sancțiuni aveau o natură tipic disciplinară și nu presupuneau detenție sau amenzi mari. Totodată, Curtea a notat că procesul național era decisiv pentru drepturile civile ale reclamantului, din moment ce acesta putea determina anularea sancțiunii disciplinare. Prin urmare, Articolul 6 era aplicabil sub aspect civil.</p> <p>În continuare, Curtea a analizat modul în care garanțiile referitoare la utilizarea agenților sub acoperire – aplicabile în procesele penale – sunt relevante procedurilor civile care culminează cu eliberarea din funcție în contextul evaluării integrității profesionale a funcționarilor publici. În prezenta cauză, procedurile împotriva reclamantului implicau evaluarea atitudinii și a comportamentului său în timpul unei situații artificiale care reproducea evenimente potențiale din cadrul activității sale profesionale. Pentru a asigura echitatea unei asemenea proceduri, evaluarea trebuia să aibă în vedere și chestiunea dacă respectivul comportament dezvăluia o atitudine incompatibilă cu cerințele profesionale sau dacă a fost indus în mod necorespunzător și, prin urmare, nu exista o bază solidă pentru constatarea abaterii disciplinare. Curtea a considerat că au existat suficiente elemente în favoarea preluării – cu ajustările corespunzătoare – a garanțiilor unui proces echitabil dezvoltate în jurisprudența sa privind provocarea în contextul proceselor penale.</p> <p>Curtea a notat că, din cauza dificultății descoperirii și demonstrării actelor specifice de corupție, autoritățile pot apela la testarea anumitor grupuri de persoane, prin crearea artificială a unor situații similare celor care pot apărea în contextul activității profesionale a persoanelor testate. Supunerea unei persoane la un asemenea test nu constituie în sine o provocare și nu este incompatibilă cu cerințele Articolului 6 § 1 din Convenție. Totodată, probele referitoare la comportamentul necorespunzător în cadrul evaluării integrității profesionale pot fi deseori decisive în cadrul procedurilor disciplinare. Prin urmare, trebuie oferite garanții procedurale puternice în cadrul planificării, desfășurării și evaluării acestei măsuri, care să includă dreptul persoanei de a contesta în instanța de judecată rezultatul testării și obligația instanțelor de a examina corespunzător argumentele invocate, inclusiv cele referitoare la provocare.</p> <p>În prezenta cauză, Curtea a fost satisfăcută de faptul că, la etapa inițială, au existat suficiente garanții în contextul evaluării integrității profesionale, precum stabilirea unei proceduri detaliate în lege, potrivit căreia judecătorul trebuia să autorizeze această măsură în cadrul unei anumite instituții, după verificarea necesității și a modului concret în care aceasta trebuia să se desfășoare. Cu toate acestea, Curtea a notat că autoritățile n-au avut suspiciuni obiective că reclamantul ar fi fost implicat în vreo activitate interzisă ori că ar fi predispus să participe la astfel de activități, ceea ce reprezintă un element important la determinarea faptului dacă persoana a fost supusă provocării în cadrul unui proces penal. Atunci când există un risc privind comportamentul corupt al unui anumit grup de persoane, absența unei informații anterioare privind comportamentul reprobabil al unei persoane individuale are o importanță mai redusă în cadrul evaluării integrității profesionale decât într-un proces penal. În cazul reclamantului, autoritățile au identificat în mod cert un risc de corupție în cadrul IPM, fapt confirmat și de către un judecător.</p>
--	--	--

			<p>La etapa executării procedurii de evaluare, argumentul reclamantului, potrivit căruia el fusese provocat, s-a bazat pe faptul că agentul statului avusese un rol deosebit de activ. Deși Guvernul a citat formulările reclamantului care, atunci când reacționase favorabil la oferta reinnoită, menționase că anterior nu putea s-o facă din cauza prezenței altei persoane și deoarece fusese depusă o plângere oficială, Curtea a considerat suficient să noteze că reclamantul a invocat un argument plauzibil referitor la provocare, la care instanțele naționale trebuiau să răspundă, și să tragă concluziile relevante din aceste constatări. În prezenta cauză, Curtea nu a considerat necesar să decidă dacă reclamantul a fost într-adevăr supus provocării, deoarece au existat deficiențe procedurale vădite, precum faptul că singura instanță care a examinat chestiunea referitoare la provocare a fost Judecătoria Chișinău, sediul Centru, în încheierea sa din 28 ianuarie 2020. Această instanță a constatat că reclamantul ar fi încălcat normele privind comportamentul profesional chiar și în lipsa implicării agentului, însă nu a explicat modul în care a ajuns la această concluzie. În plus, aceeași instanță s-a pronunțat în baza dosarului, fără a audia reclamantul și fără a lua în considerare probele și argumentele sale, iar reclamantul nu a putut contesta această încheiere. Deși Guvernul a susținut că reclamantul putea prezenta orice argumente și probe în cadrul procedurii disciplinare inițiate de către IPM și în instanța de judecată în contextul contestării deciziei IPM privind eliberarea sa din funcție, la acel moment, decizia crucială privind rezultatul pozitiv sau negativ la evaluarea integrității profesionale fusese deja luată, iar instanțele sesizate cu procedura disciplinară nu puteau s-o ignore sau să o revadă. Prin urmare, nu a existat o examinare corespunzătoare a argumentului reclamantului, iar procedura a fost viciată din cauza nerespectării principiului egalității de arme și contradictorialității, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>În baza Articolului 41 din Convenție, Curtea a considerat că simpla recunoaștere a încălcării constituie o satisfacție echitabilă suficientă pentru orice prejudiciu moral suportat de către reclamant, totodată acordând 1.375 de euro pentru costurile și cheltuielile suportate în fața Curții.</p>
2.	SILUMIN S.R.L (35393/11)	16.01.2025 16.01.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa încălcare a dreptului companiei reclamante de acces la o instanță, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, „Chris” S.R.L. este o companie privată înregistrată în Republica Moldova. Începând cu anul 1998, două grupuri de proprietari ai acesteia (pe de o parte, D. și fiica sa (denumită în continuare partea terță D.) și, pe de altă parte, soții A.) au fost implicate într-un litigiu pentru controlul companiei. În urma emiterii mai multor hotărâri judecătorești, printr-o hotărâre finală din 27 noiembrie 2006, soții A. au fost confirmați ca proprietari a 50,97% din asociație. D. a depus o cerere la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, iar la 3 martie 2009 ultima a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, deoarece hotărârea din 27 noiembrie 2006 fusese adoptată cu încălcarea principiului securității raporturilor juridice (<i>Eugenia și Doina Duca v. Moldova</i>, nr. 75/07, 3 martie 2009). La 9 martie 2009, D. a solicitat Curții Supreme de Justiție casarea hotărârii din 27 noiembrie 2006.</p> <p>La 26 octombrie 2009, Curtea Supremă de Justiție și-a anulat hotărârea sa din 27 noiembrie 2006. Partea terță D. a fost recunoscută ca acționar majoritar al companiei „Chris” S.R.L.</p> <p>Între timp, la 8 septembrie 2009 compania „Chris” S.R.L. a încheiat un contract de locațiune cu societatea reclamantă, în baza căruia aceasta din urmă a închiriat trei clădiri aparținând companiei „Chris” S.R.L.</p> <p>La 19 aprilie 2010 Curtea Supremă de Justiție a respins cererea lui D. cu privire la explicarea hotărârii din 26 octombrie 2009, în special a faptului dacă documentele semnate și alte acte încheiate de către soții A. în perioada 2006-2009 în numele companiei „Chris” S.R.L. fuseseră legale sau nu. Instanța a constatat că această hotărâre nu viza fondul cauzei, în timp ce interpretarea solicitată afecta fondul cauzei, iar hotărârea nu conținea contradicții care să</p>

			<p>aibă nevoie de interpretare. În același timp, instanța a acceptat cererea lui D. de a obliga soții A. să înlăture toate obstacolele din calea accesului lui D. la proprietatea deținută de către compania „Chris” S.R.L.</p> <p>La 20 decembrie 2010 Curtea Supremă de Justiție a admis cererea depusă de către executorul judecătoresc, privind explicarea modului de executare a hotărârii din 26 octombrie 2009. Aceasta a constatat că partea din hotărârea din 19 aprilie 2010 prin care soții A. erau obligați să înlăture toate obstacolele în calea accesului lui D. la proprietatea companiei „Chris” S.R.L. nu putea fi executată, având în vedere prezența companiei reclamante pe proprietatea respectivă în baza contractului de locațiune. Prin urmare, instanța a interpretat hotărârea sa din 26 octombrie 2009, în special prin obligarea companiei reclamante la evacuarea imobilului. La 10 ianuarie 2011 compania reclamantă a contestat această hotărâre. Ea a notat că aflase despre decizia din 4 ianuarie 2011 în cadrul unui alt proces judiciar.</p> <p>La 15 martie 2011 Curtea Supremă de Justiție a informat compania reclamantă că decizia din 20 decembrie 2010 era finală și nu putea face obiectul niciunei căi de atac. Prin urmare, recursul a fost lăsat fără examinare.</p> <p>Cu referire la fondul cauzei, Curtea a notat că, în cadrul litigiului dintre D. și soții A., drepturile companiei reclamante fuseseră afectate în mod direct atunci când acestea i s-a ordonat să elibereze imobilul pe care îl ocupa în baza unui contract de locațiune. Nici drepturile și poziția sa, nici valabilitatea acestui contract de locațiune nu făcuseră obiectul acestei proceduri. În plus, această procedură s-a încheiat prin hotărârea finală din 26 octombrie 2009, care nu menționa în niciun fel compania reclamantă. Ulterior, în cadrul explicării acestei hotărâri la 20 decembrie 2010, Curtea Supremă de Justiție a obligat compania reclamantă să elibereze spațiile respective. Ea a făcut acest lucru fără a implica reclamanta în proces și fără a o invita să prezinte argumente sau probe. Însuși faptul că instanța de recurs a obligat compania reclamantă să elibereze spațiile demonstra că instanța de judecată respectivă era conștientă de faptul că drepturile companiei ar fi fost afectate de decizia sa.</p> <p>Curtea a notat, printre altele, că, dat fiind faptul că Curtea Supremă de Justiție a obligat compania reclamantă să elibereze sediul respectiv, este evident că aceasta cunoștea despre prezența companiei reclamante și, cu toate acestea, nu a implicat-o în proces. Curtea a concluzionat că, prin adoptarea unei decizii care afecta în mod direct drepturile companiei reclamante fără a o implica în procedură, Curtea Supremă de Justiție a eșuat să respecte dreptul acesteia de acces la o instanță. Respectiv, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Prin urmare, Curtea a acordat companiei reclamante 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 1.050 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
3.	BALCAN și ROMAȘCU (61276/15 și 60448/17)	16.01.2025 16.01.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești naționale și la lipsa unei căi de atac eficiente în dreptul intern. Reclamantii și-au bazat plângerile pe Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Referitor la admisibilitatea cererilor, Guvernul a susținut că reclamantii și-au pierdut statutul de victimă ca urmare a deciziilor pronunțate de către instanțele naționale în procedurile inițiate de către reclamantii în baza Legii nr. 87.</p> <p>În acest sens, Curtea a reiterat că o decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu este, în principiu, suficientă pentru a-l priva de statutul de „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție, cu excepția cazului în care autoritățile naționale au recunoscut încălcarea fie în mod expres, fie în esență, după care au acordat despăgubiri pentru respectiva încălcare. Chiar dacă instanțele naționale au constatat că a existat o încălcare a drepturilor reclamantilor la executarea hotărârilor judecătorești definitive într-un termen rezonabil, ele nu au acordat despăgubiri suficiente pentru prejudiciile materiale și morale. În astfel de circumstanțe, Curtea a respins obiecția Guvernului și a considerat că reclamantii nu și-au pierdut statutul de victime ale încălcărilor reclamate. La fel, Curtea a concluzionat că executarea unei hotărâri pronunțate</p>

			<p>de către orice instanță trebuie privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul Articolului 6.</p> <p>Examinând materialele cauzei, Curtea nu a constatat niciun fapt sau argument care să o poată convinge să ajungă la o altă concluzie în privința admisibilității și a fondului cererilor.</p> <p>Ținând cont de jurisprudența sa la acest subiect, Curtea a considerat că autoritățile nu au depus toate eforturile necesare pentru a pune în aplicare pe deplin și în timp util deciziile pronunțate în favoarea reclamantilor. Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a acordat primului reclamant 6.800 de euro pentru prejudiciul material, format din costul chiriei pentru perioada de neexecutare, și 250 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli. Celui de-al doilea reclamant i-au fost acordate sumele de 1.350 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.</p>
4.	BUDESCU (79632/13)	16.01.2025 16.01.2025	<p>Cauza se referă la casarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului prin admiterea unui recurs pretins prescris, contrar principiului securității juridice.</p> <p>În anul 2009, tatăl reclamantului, B.V., a încercat să obțină dreptul de proprietate asupra unui teren de 1 234 m², adiacent casei sale. Consiliul municipal Chișinău nu a examinat cererea sa în termenul legal, context în care B.V. a depus o cerere de chemare în judecată cu aceleași pretenții. La 23 iunie 2009, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea de chemare în judecată a lui B.V. și a dispus Consiliului municipal Chișinău să îi acorde lui B.V. dreptul de proprietate asupra parcelei „în conformitate cu legislația aplicabilă”. La 4 august 2010, Curtea Supremă de Justiție a menținut această hotărâre.</p> <p>La 15 mai 2012, Consiliul municipal Chișinău a emis decizia nr. 4/13-26 în scopul executării hotărârii definitive din 23 iunie 2009. Această decizie a împărțit parcela de 1 234 m² în două parcele separate: B.V. a obținut dreptul de proprietate asupra uneia dintre ele, de 600 m², iar cealaltă, de 657 m², a fost declarată proprietate municipală. B.V. a declarat apel împotriva deciziei Consiliului municipal.</p> <p>Curtea de Apel Chișinău a examinat pretențiile lui B.V. în cadrul procedurilor administrative și, printr-o hotărâre din 14 noiembrie 2012, a admis pretențiile lui B.V., anulând decizia nr. 4/13-26. Curtea de Apel a concluzionat că, în temeiul hotărârii definitive din 23 iunie 2009, B.V. era îndreptățit să primească dreptul de proprietate asupra parcelei de teren de 1.234 m², adiacentă casei sale. Hotărârea se întemeia pe Legea contenciosului administrativ, însă în dispozitivul acesteia era prevăzut că aceasta putea face obiectul unui recurs ordinar în termen de două luni la Curtea Supremă de Justiție.</p> <p>La 21 februarie 2013, Consiliul municipal Chișinău a formulat un recurs, prin intermediul serviciului poștal. Recursul a fost recepționat de către greșa Curții Supreme de Justiție la 25 februarie 2013. În cadrul procedurii în fața Curții Supreme de Justiție, B.V. a susținut că recursul Consiliului municipal Chișinău era prescris, deoarece fusese depus în afara termenului legal de cincisprezece zile prevăzut la art. 30 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ. În mod alternativ, B.V. a susținut, de asemenea, că nici termenul de două luni nu fusese respectat, deoarece recursul a fost depus la 25 februarie 2013.</p> <p>La 8 mai 2013, B.V. a decedat, iar reclamantul a preluat creanțele și datoriile acestuia în calitate de moștenitor, aparent în baza testamentului lui B.V.</p> <p>La 6 septembrie 2013, cu participarea reclamantului, Curtea Supremă de Justiție a declarat admisibil recursul Consiliului municipal Chișinău, concluzionând că fusese depus în termen de două luni, astfel cum prevede art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, și a casat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2012, respingând totodată acțiunea de contestare a actului administrativ, depusă de către B.V.</p> <p>În fața Curții, reclamantul a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție,</p>

			<p>invocând că instanțele interne au admis un recurs prescrist, contrar principiului securității raporturilor juridice, care a condus la privarea sa de bunuri, fapt confirmat prin hotărârea definitivă din 14 noiembrie 2012 a Curții de Apel Chișinău.</p> <p>Guvernul a susținut că recursul depus de către Consiliul municipal Chișinău nu a fost prescrist, având în vedere că Consiliul municipal Chișinău recepționase hotărârea din 14 noiembrie 2012 a Curții de Apel Chișinău la 20 decembrie 2012, iar la 21 februarie 2013 a depus recursul prin intermediul serviciului poștal. Astfel, Guvernul a menționat că, potrivit art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul legal pentru depunerea unui recurs ordinar era de două luni de la data notificării.</p> <p>De la bun început, Curtea a observat că dispozițiile citate din Codul de procedură civilă se referă în mod direct la hotărârile și deciziile emise de către curțile de apel nu în calitate de instanțe de prim nivel, ca în cazul reclamantului, ci ca instanțe de apel ierarhic superioare sau în contextul hotărârilor pronunțate în procedurile de insolvență. În același timp, Legea contenciosului administrativ, la care Curtea de Apel Chișinău a făcut referire în hotărârea sa, se referea la procedurile inițiate împotriva actelor administrative, ca în cazul reclamantului, și prevedea în mod explicit un singur tip de recurs, care putea fi depus într-un termen de cincisprezece zile.</p> <p>Având în vedere că Curtea de Apel Chișinău a acționat în calitate de instanță de prim nivel și a adoptat la 14 noiembrie 2012 o hotărâre care nu a fost pronunțată în cadrul unei proceduri de insolvență, Curtea a constatat că argumentele reclamantului cu privire la aplicabilitatea Legii contenciosului administrativ și la expirarea termenului de cincisprezece zile pentru recurs erau suficient de pertinente pentru a necesita un răspuns explicit din partea Curții Supreme de Justiție. Acest element a fost adus la cunoștința instanțelor naționale. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție a omis să-l ia în considerare sau să explice de ce ar fi fost lipsit de relevanță.</p> <p>Prin urmare, Curtea a concluzionat că Curtea Supremă de Justiție fie nu a examinat argumentele privind legea aplicabilă, fie a ajuns la concluzii arbitrare cu privire la neexpirarea termenului de recurs. În aceste condiții, Curtea a ajuns la concluzia că interpretarea oferită de către instanțele interne normelor privind termenul prescrist pentru depunerea unui recurs a avut un efect incompatibil cu principiul securității raporturilor juridice, garantat de Articolul 6 din Convenție.</p> <p>În continuare, Curtea a notat că reclamantul a avut un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, făcând referire la terenul litigios. În acest sens, Curtea a constatat deja că admiterea unei căi de atac prescriste în lipsa unor motive imperioase era incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice. În aceste condiții, Curtea nu a putut decât să concluzioneze că admiterea recursului declarat de către Consiliul municipal Chișinău, care a avut ca rezultat anularea unei hotărâri favorabile reclamantului, a constituit o ingerință nejustificată în dreptul de proprietate al reclamantului, deoarece nu a fost menținut un echilibru just, iar reclamantul a fost obligat să suporte o sarcină individuală și excesivă. Astfel, a existat și o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în această cauză.</p> <p>Reclamantul nu a depus pretenții pentru satisfacție echitabilă. Astfel, Curtea nu a considerat necesar să-i acorde vreo sumă în acest sens.</p>
5.	SUȘCO (64990/16)	16.01.2025 16.01.2025	<p>Cauza se referă la durata excesivă a procesului de insolvență și la lipsa unei căi de atac eficiente în dreptul intern în acest sens.</p> <p>Procesul de insolvență al companiei „C.” a început la 1 iunie 2005 și s-a finalizat la 8 iunie 2017, durata totală fiind de 12 ani și 8 zile. Subsecvent, în urma procedurilor în baza Legii nr. 87/2011, conform deciziei definitive a Curții Supreme de Justiție din 8 iunie 2016, acțiunea reclamantului a fost respinsă.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție.</p>

			<p>Cu privire la excepția preliminară invocată de către Guvern în prezenta cauză, care se referea la pierderea calității de victimă, Curtea a notat că, dat fiind faptul că reclamantul deținea 90,62% acțiuni în compania „C.”, el urma să primească cea mai mare parte a activelor rămase după insolvența societății și că, totodată, el avea un statut procesual în procesul de insolvență al companiei „C”. Cu referire la excepția preliminară privind caracterul abuziv al cererii reclamantului din cauza omisiunii de a informa Curtea despre un număr mare de plângeri și cereri pe care reclamantul le-a formulat în cursul procedurii de insolvență, Curtea a notat că aceste circumstanțe au fost examinate de către instanțele interne în cadrul procesului privind presupusa durată excesivă a procedurii de insolvență în temeiul Legii nr. 87, fiind prezente în hotărârile naționale prezentate Curții, lipsind astfel caracterul abuziv.</p> <p>Curtea a reiterat în continuare că durata rezonabilă a procedurii trebuie apreciată în lumina circumstanțelor cauzei și în raport cu următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților competente, precum și miza litigiului pentru reclamant.</p> <p>În urma examinării tuturor elementelor care i-au fost prezentate, Curtea nu a constatat niciun fapt sau argument de natură să justifice durata totală a procedurii la nivel național. Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a considerat că durata procedurii a fost excesivă și nu a respectat cerința „termenului rezonabil”. Curtea a mai notat că reclamantul nu a avut la dispoziție o cale de atac efectivă în ceea ce privește aceste plângeri.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, acordându-i reclamantului 1.700 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
6.	DANILIU (33751/21)	23.01.2025 23.01.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea unei hotărâri judecătorești naționale și la lipsa unei căi de atac eficiente în dreptul intern. Reclamantul și-au bazat cererea pe Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, prin hotărârea sa din 17 iulie 2000, Judecătoria Bălți a obligat Primăria Văratice să atribuie un teren agricol reclamantului, în baza prevederilor Codului funciar, în vigoare la data evenimentelor. Această hotărâre a devenit definitivă prin neatacare.</p> <p>În cadrul acțiunii în despăgubire inițiate de către reclamant în baza Legii nr. 87/2011, prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 2 iunie 2021, cererea sa a fost respinsă ca neîntemeiată, din motivul lipsei de diligență în asigurarea executării hotărârii, prin prezentarea titlului executoriu la autoritățile responsabile de executare.</p> <p>În urma eșuării negocierilor de soluționare amiabilă, Guvernul a notificat Curtea despre intenția sa de a depune o declarație unilaterală în vederea soluționării aspectelor invocate în plângerea reclamantului. În acest sens, el a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 din Convenție. Guvernul a recunoscut că a existat o încălcare a prevederilor susmenționate ale Convenției în privința reclamantului, ca urmare a neexecutării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa și a lipsei unei căi de atac efective pentru a contesta această neexecutare. Guvernul s-a oferit să plătească reclamantului suma de 1.600 de euro pentru prejudiciu moral și pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>Clauzele declarației unilaterale au fost trimise reclamantului. Reclamantul a respins propunerea Guvernului, menționând că nu era de acord cu termenii declarației unilaterale, deoarece sumele propuse de către Guvern erau mult mai mici decât prejudiciul efectiv cauzat, inclusiv prejudiciul material.</p> <p>Curtea a constatat că, deși reclamantului i-a fost atribuit un teren în proprietate, el nu a fost transmis în posesia reclamantului. Prin urmare, hotărârea respectivă rămânea a fi neexecutată. Totodată, deși reclamantul a făcut uz de remediul național în vederea obținerii unei compensații pentru încălcarea dreptului său la executarea în termen rezonabil a hotărârii</p>

			<p>judecătorești adoptate în favoarea sa, având în vedere soluția instanțelor naționale, acest remediu s-a dovedit a fi inefficient în acest caz.</p> <p>Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a considerat că autoritățile nu au depus toate eforturile pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârii judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantului și a respins solicitarea Guvernului cu privire la radierea cererii de pe rol. Prin urmare, Curtea a hotărât că a existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Totodată, Curtea a dispus executarea deciziei judecătorești naționale adoptate în favoarea reclamantului, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni. De asemenea, Curtea a acordat reclamantului suma de 1.600 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
7.	DITMANSEN MÎNDRU (5190/22)	23.01.2025 23.01.2025	<p>Cauza se referă la durata excesivă a procedurii civile și la lipsa unei căi de atac eficiente în dreptul intern în acest sens.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, reclamanta a inițiat o acțiune în contextul unui litigiu succesoral cu privire la evacuarea moștenitorilor din imobilul care îi aparținea conform succesiunii. Ulterior, la 13 mai 2019, reclamanta a depus o acțiune în baza Legii nr. 87, solicitând recunoașterea încălcării dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei civile, care dura deja mai mult de 7 ani, și repararea prejudiciului moral și a cheltuielilor de judecată. În consecință, printr-o decizie definitivă din 14 iulie 2021, Curtea Supremă de Justiție a declarat acțiunea în despăgubire inadmisibilă.</p> <p>Guvernul a susținut, în primul rând, că nu au fost epuizate căile de atac interne și a subliniat că reclamanta nu a solicitat în nicio etapă a procedurii ca examinarea cauzei sale să fie accelerată în conformitate cu legislația relevantă. În al doilea rând, în opinia Guvernului, cererea era vădit nefondată, deoarece o mare parte din întârziere era imputabilă reclamantei, iar durata examinării cauzei a fost justificată de factori obiectivi, precum gradul de complexitate, numărul părților, concediul anual al judecătorilor, rapoartele de expertiză și toate actele procedurale efectuate în vederea asigurării unei bune administrări a justiției.</p> <p>Referindu-se la excepția de neepuizare, Curtea a constatat că orice cerere de accelerare a procedurii judiciare constituie, potrivit legislației naționale, un act de procedură voluntară, care nu poate fi interpretată drept o cale de atac obligatorie de epuizat. Prin urmare, această excepție a fost respinsă.</p> <p>În plus, Curtea a reiterat că durata „rezonabilă” a procedurii trebuie apreciată în lumina circumstanțelor cauzei și pe baza următoarelor criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantilor și al autorităților competente, și importanța litigiului pentru părțile interesate.</p> <p>Analizând materialele cauzei, Curtea a concluzionat că aproximativ 7 luni din durata procesului erau imputabile exclusiv reclamantei, din cauza viciilor de procedură referitoare la stabilirea quantumului taxei de stat – element esențial pentru instanțe în soluționarea litigiului. Cu toate acestea, Curtea nu a constatat niciun fapt sau argument de natură să justifice durata totală a procedurii la nivel național.</p> <p>Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a notat că durata de peste 7 ani a procesului, ca urmare a întârzierilor imputabile instanțelor naționale, rămâne excesivă și nu îndeplinește cerința unui „termen rezonabil”, iar reclamanta nu a dispus de o cale de atac efectivă în raport cu aceste plângeri.</p> <p>În aceste condiții, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 și a Articolului 13 din Convenție, și a considerat rezonabil acordarea sumei de 400 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
8.	S.M. (56353/15)	06.02.2025 06.02.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa încălcare a dreptului reclamantului la viața privată, garantat de Articolul 8 din Convenție, cauzată de divulgarea de către medicul B. a unor informații medicale confidențiale despre reclamant, precum și de transmiterea acestor date de către un minister către alte instituții de stat, fără consimțământul reclamantului.</p>

		<p>La data evenimentelor, B. era un medic urolog, angajat al Asociației Medicale Teritoriale Buiucani („AMT”), o instituție medicală de stat. La 2 februarie 2012, în timpul unei confruntări efectuate în cadrul unei cauze penale, B., în calitate de persoană fizică, i-a comunicat ofițerului de urmărire penală că el îl cunoștea pe reclamant, deoarece îl tratase anterior de o boală cu transmitere sexuală.</p> <p>Reclamantul a depus o cerere la Ministerului Sănătății („Ministerul”), descriind evenimentele, în special cele referitoare la datele medicale divulgate de către B. Ministerul a transmis plângerea reclamantului către AMT, care a transmis-o, la rândul său, către Direcția generală asistență medicală și socială din mun. Chișinău și către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal („CNPDCP”).</p> <p>La 5 mai 2012, CNPDCP a răspuns că B. nu era în drept să dezvăluie ofițerului de urmărire penală informații despre starea de sănătate a reclamantului, care nu fuseseră solicitate în mod expres și, în orice caz, nu a fost furnizată o justificare pentru necesitatea de a obține detalii cu privire la diagnosticul reclamantului, infracțiunea investigată fiind de natură economică. Referitor la transmiterea de către minister a plângerii reclamantului, care includea informațiile medicale personale ale acestuia, către alte instituții medicale, CNPDCP a constatat că, în absența consimțământului expres al reclamantului sau a unor circumstanțe speciale care impuneau divulgarea în conformitate cu o obligație legală, aceste informații nu puteau fi difuzate în mod legal către alte instituții.</p> <p>La 5 noiembrie 2012, reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului și AMT. În particular, el a solicitat recunoașterea încălcării dreptului său de a nu fi divulgate informații medicale sensibile despre sănătatea sa, mai întâi de către B. iar ulterior de către minister atunci când a transmis plângerea sa către AMT și CNPDCP. Fiind audiat în calitate de intervenient, B. a declarat că fusese avertizat de către ofițerul de urmărire penală cu privire la răspunderea penală pentru declarații false, și s-a simțit obligat să răspundă complet la toate întrebările adresate.</p> <p>În final, instanțele naționale au respins acțiunea reclamantului (prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 1 aprilie 2015), motivând că B. nu făcuse declarații în calitate de medic din cadrul respectivei instituții medicale, ci acționase în calitate de persoană fizică. Potrivit instanțelor naționale, responsabilitatea pentru încălcarea drepturilor reclamantului revenea furnizorului de servicii medicale, care nu era niciuna dintre instituțiile menționate, ci medicul B.</p> <p>În septembrie 2015, reclamantul a depus o plângere penală împotriva lui B. Urmărirea penală împotriva lui B. a fost în cele din urmă încetată în luna martie 2017.</p> <p>În cadrul unui proces civil separat, reclamantul a solicitat despăgubiri de la B. pentru prejudiciul moral suferit ca urmare a divulgării informațiilor sale medicale personale.</p> <p>Prin hotărârea din 14 septembrie 2017, Judecătoria Chișinău, sediul Centru a respins cererea reclamantului ca neîntemeiată. Instanța a constatat că urmărirea penală împotriva lui B. fusese deja încetată și că procesul civil încheiat prin decizia Curții Supreme de Justiție din 1 aprilie 2015 dobândise puterea lucrului judecat.</p> <p>Prin decizia sa din 20 februarie 2018, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 14 septembrie 2017, în partea referitoare la puterea lucrului judecat, și a menținut această hotărâre în partea în care a fost respinsă acțiunea în privința lui B. Instanța a reținut că, fiind acuzat de către reclamant într-o cauză penală, B. nu putea fi limitat în ceea ce putea spune despre reclamant ca mijloc de apărare. În plus, instanța a notat că materialele din dosarul penal erau confidențiale, ceea ce a asigurat respectarea dreptului reclamantului la protecția datelor sale cu caracter</p>
--	--	--

			<p>personal. Printr-o decizie definitivă din 12 septembrie 2018, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de recurs depusă de către reclamant.</p> <p>Cu privire la divulgarea de către B. a unor informații medicale sensibile despre reclamant, pe care le obținuse în cadrul exercitării atribuțiilor sale în calitate de medic, Curtea a notat că acestea afectau drepturile reclamantului în baza Articolului 8 din Convenție și cereau un răspuns din partea autorităților. În particular, Curtea a subliniat că Legea nr. 263 permite divulgarea informațiilor medicale doar atunci când există o cerere motivată din partea anchetatorului. Totodată, ea a reținut că, deși informațiile despre boala reclamantului nu erau relevante pentru ancheta penală în desfășurare, B. le-a oferit voluntar, ceea ce a constituit o încălcare a dreptului la confidențialitate al reclamantului. De asemenea, Curtea a reținut că, potrivit instanțelor naționale, deoarece B. fusese acuzat penal de către reclamant, el nu putea fi limitat în a face declarații pentru a se apăra. Cu toate acestea, Curtea a notat că B. divulgase informațiile despre boala reclamantului în cadrul unei cauze inițiate împotriva reclamantului și, în acel moment, el personal nu era acuzat de nicio infracțiune. Abia după ce a dezvăluit diagnosticul reclamantului, B. fusese de fapt acuzat de către reclamant. În final, Curtea a constatat că instanțele naționale au respins plângerea reclamantului, fără a identifica vreun motiv convingător pentru care B. ar fi putut dezvălui în mod legal informații medicale sensibile despre reclamant, astfel încât să prevaleze asupra dreptului acestuia la protecția vieții sale private. Prin urmare, Curtea a constatat că a existat o încălcare a Articolului 8 din Convenție, cu referire la răspunsul autorităților la acțiunile lui B.</p> <p>Referitor la transmiterea de către Minister către alte instituții ale statului fără consimțământul reclamantului a plângerii acestuia, care conținea informații medicale sensibile, Curtea a constatat că, deși potrivit Legii privind drepturile pacientului, informațiile medicale pot fi divulgate doar cu consimțământul explicit al persoanei vizate, reclamantul nu-și exprimase consimțământul pentru transmiterea informațiilor respective. Curtea a mai notat că instanțele naționale nu au oferit o argumentare adecvată care ar fi justificat necesitatea divulgării de către minister a diagnosticului medical al reclamantului pentru a soluționa plângerea depusă de către acesta. Totodată, ea a reținut că, deși legea prevedea o serie de excepții care permiteau divulgarea de informații medicale cu caracter personal fără consimțământul persoanei vizate, niciuna dintre acestea nu a fost invocată de către instanțele naționale.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat că a existat inclusiv o încălcare a Articolului 8 din Convenție rezultată din transmiterea de către Minister către alte autorități ale statului, fără consimțământul reclamantului, a plângerii acestuia care conținea informații medicale sensibile.</p>
9.	GLIJINSCHI (56795/11)	27.02.2025 27.02.2025	<p>Cauza se referă la o ingerință aparent disproporționată în dreptul de proprietate al reclamantei, ca urmare a autorizării de către autoritățile naționale a unui perete construit de vecinul reclamantei, care i-a blocat accesul la apartamentul său.</p> <p>În anul 2003, reclamanta a procurat un apartament. La o dată nespecificată, vecinul său, G., a reconstruit coridorul comun, ridicând un perete care i-a blocat accesul reclamantei la apartamentul său. Ca urmare, ea a fost nevoită să folosească o fereastră pentru a intra în apartamentul său.</p> <p>La 29 noiembrie 2007, Comisia administrativă a mun. Chișinău i-a aplicat o amendă lui G. pentru construirea ilegală și fără autorizație a peretelui, care ocupa o parte din spațiul comun. Cu toate acestea, peretele nu a fost demolat. De asemenea, în anul 2007, în urma unui incendiu în clădire, apartamentul reclamantei a devenit nelocuibil și a necesitat reparații semnificative.</p> <p>La 11 iunie 2008, reclamanta a semnat o declarație notarială prin care și-a exprimat consimțământul ca G. să reconstruiască apartamentul său prin mutarea ușii de acces, cu respectarea normelor de construcție, sănătate și siguranță la incendiu. Totuși, peretele ridicat de către G. nu a fost demolat.</p>

			<p>Ulterior, la 6 mai 2010, reclamanta și-a revocat acordul cu privire la planul de reconstrucție al lui G. printr-o nouă declarație notarială și a informat Primăria mun. Chișinău despre această revocare atât la 10, cât și la 13 septembrie 2010. Reclamanta a formulat o plângere cu privire la existența în continuare a peretelui construit ilegal. La 2 noiembrie 2010, Inspectoratul de Stat în Construcții a răspuns că G. fusese deja sancționat în 2007 și că legea nu permitea aplicarea unei noi sancțiuni pentru aceeași faptă.</p> <p>La 20 ianuarie 2011, autoritatea municipală i-a eliberat lui G. un certificat de urbanism care autoriza reconstrucția apartamentului său. La 6 septembrie 2011, Întreprinderea Municipală pentru Gestionarea Fondului de Locuințe nr. 13 (în continuare „ÎMGFL nr. 13”), a eliberat un proces-verbal de recepție finală a apartamentului reconstruit al lui G.</p> <p>La 5 octombrie 2011, reclamanta a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei mun. Chișinău, intervenienți accesorii G. și ÎMGFL nr. 13, solicitând anularea certificatului de urbanism din 20 ianuarie 2011 și a procesului-verbal de recepție finală din 6 septembrie 2011. Ea a susținut, <i>inter alia</i>, că la emiterea procesului-verbal cu privire la recepția finală, autoritățile nu au luat în considerare faptul că peretele construit de către G. îi bloca accesul la apartamentul său.</p> <p>Prin decizia sa definitivă din 13 februarie 2013, Curtea Supremă de Justiție a respins acțiunea reclamantei, considerând că la 10 iunie 2008 ea își exprimase acordul cu privire la planurile de construcție ale lui G., iar la 6 mai 2010, atunci când își revocase acordul, coridorul fusese deja reconstruit. În consecință, revocarea ulterioară a acordului nu putea afecta legalitatea construcției.</p> <p>Bazându-se pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții că, urmare a validării acțiunilor ilegale ale lui G., ea nu s-a putut bucura pe deplin de dreptul său de proprietate.</p> <p>Guvernul a invocat excepția neepuizării căilor de atac interne, susținând că reclamanta ar fi omis să inițieze o acțiune negatorie împotriva lui G. cu privire la obligarea lui G. de a înlătura obstacolele și de a-i acorda despăgubiri. Curtea a notat că, anterior eliberării actelor relevante în anul 2011, peretele construit de către G. fusese considerat ilegal, iar G. fusese în consecință sancționat. Deși autoritățile nu au reușit, timp de mai mulți ani, să se asigure dacă G. a demolat peretele neautorizat, deciziile adoptate până în 2011 fuseseră adoptate în favoarea reclamantei. Cu toate acestea, odată ce deciziile relevante au fost luate în 2011 și confirmate ulterior printr-o hotărâre judecătorească definitivă, statutul juridic al peretelui a trecut de la cel de construcție ilegală la cel de construcție autorizată. Prin urmare, Curtea a apreciat că procedura inițiată de către reclamantă era un remediu efectiv, iar ea nu era obligată să utilizeze alte căi de atac.</p> <p>Cu privire la fondul cauzei, Curtea a notat că reclamanta a avut în mod cert un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în calitate de proprietar al apartamentului. Totodată, acțiunile lui G., care au restricționat accesul reclamantei la apartamentul său, autorizate de către autoritățile locale și confirmate ulterior de către instanțele judecătorești, au constituit o ingerință în dreptul său de proprietate. Deși această ingerință putea fi justificată prin necesitatea urbanismului și a respectării drepturilor altor locatari, Curtea a analizat proporționalitatea măsurii.</p> <p>Guvernul a susținut că acordul reclamantei pentru lucrările de reconstrucție ale lui G. reprezintă o dovadă că ingerința nu a constituit o povară disproporționată și excesivă. Curtea a subliniat că acest acord a fost condiționat de respectarea normelor de construcție, sănătate și siguranță la incendiu. Cu toate acestea, reclamanta a susținut în fața Curții Supreme de Justiție că peretele construit de către G. îi bloca accesul la apartament, ceea ce indica o încălcare a acestor norme.</p> <p>În acest sens, Curtea a menționat că instanța supremă nu a făcut nicio analiză în această privință, deși sancțiunea anterioară aplicată lui G. sugera că peretele</p>
--	--	--	--

			<p>litigios fusese construit cu încălcarea reglementărilor aplicabile și, prin urmare, era contrar și condițiilor asupra cărora reclamanta își exprimase acordul.</p> <p>În plus, Curtea a notat că, deși reclamanta și-a exprimat inițial acordul în anul 2008, ea și-a retras consimțământul în 2010 și a notificat autoritățile. Cu toate acestea, autoritățile au validat legalitatea construcției abia în 2011, fără a lua în considerare dezacordul reclamantei. În plus, deși peretele fusese construit chiar înainte ca reclamanta să-și exprime consimțământul în 2008, instanțele naționale nu au analizat acest aspect.</p> <p>În concluzie, Curtea a constatat că atât autoritățile locale, cât și Curtea Supremă de Justiție nu au asigurat un echilibru just între drepturile și interesele concurente ale părților. În particular, în contextul unui litigiu între două persoane private, nu s-a demonstrat cum interesul general ar fi fost protejat prin aprobarea construcției lui G. Pe de altă parte, Curtea a conchis că limitarea drepturilor reclamantei ca urmare a lucrărilor de reconstruire a fost semnificativ.</p> <p>În consecință, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordându-i reclamantei 3.000 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
10.	I.C. (36436/22)	27.02.2025 27.05.2025	<p>Cauza se referă la plângerile unei femei cu dizabilități intelectuale cu privire la faptul că a fost supusă muncii forțate și abuzată sexual, ulterior transferului său, în anul 2013, din îngrijirea statului pentru a locui la o fermă, în urma unei proceduri de dezinstituționalizare. Reclamanta a părăsit ferma după cinci ani și, cu sprijinul unei organizații non-guvernamentale, a depus o plângere la organele de poliție împotriva cuplului care deținea ferma. Procedurile judiciare subsecvente s-au finalizat cu achitarea persoanelor vizate.</p> <p>Reclamanta este o persoană care suferă de o dizabilitate intelectuală și a fost lipsită de capacitate juridică în anul 2011. Ea a fost abandonată de familia sa la naștere și s-a aflat în îngrijirea statului timp de 24 de ani, fiind instituționalizată într-un centru psihoneurologic.</p> <p>Ulterior, reclamanta a fost preluată de către un cuplu (L.P. și I.P.), fiind scoasă de sub tutela statului (printr-o procedură de dezinstituționalizare) în scopul reintegrării sale în familia lor în calitate de „mireasă” pentru un angajat al fermei deținute de către acel cuplu și, ulterior, reintegrării ei în societate. Reclamanta locuia la ferma deținută de către acel cuplu, unde muncea forțat, iar ulterior, I.P. ar fi violat-o și abuzat-o sexual. Reclamanta a fugit de la fermă de mai multe ori, dormind în trenuri abandonate, dar de fiecare dată I.P. o găsea și o aducea înapoi la fermă.</p> <p>La 23 octombrie 2018, reclamanta a părăsit ferma și a contactat linia telefonică destinată persoanelor cu dizabilități, gestionată de către o organizație non-guvernamentală. Ea s-a plâns că nu fusese remunerată pentru activitatea desfășurată la fermă și că I.P. o supusese violenței sexuale și abuzului. În următoarea zi, organizația a sesizat poliția, bazându-se pe plângerile reclamantei făcute la telefon.</p> <p>La 25 octombrie 2018, în prezența unui asistent social, reclamanta a depus o plângere penală care viza inițial doar acuzațiile de abuz sexual comise de către I.P. Ulterior, avocatul reclamantei a solicitat extinderea investigației și sub aspectul traficului de persoane. În aceeași zi, autoritatea locală a convocat o ședință multidisciplinară extraordinară pentru analizarea situației reclamantei, la care au participat ofițerul de poliție, asistentul social, primarul și un educator. În urma evaluării de risc efectuate în cadrul ședinței, s-a constatat că reclamanta se afla într-o situație de risc sporit, motiv pentru care s-a decis plasarea sa temporară într-un centru de plasament până la stabilirea circumstanțelor cazului.</p> <p>La 29 octombrie 2018 a fost inițiată urmărirea penală cu privire la alegațiile de viol și abuz sexual, în baza art. 171 alin. (3) lit. a) și art. 172 alin. (3) lit. a1) din Codul penal. În cadrul procesului penal, reclamanta și-a reiterat declarațiile depuse anterior la 25 octombrie 2018. Ea a declarat că, atunci când refuza să întrețină relații sexuale cu I.P., el o amenința că îi va omorî câinele de care ea</p>

		<p>era profund atașată. Reclamanta a precizat că I.P. nu aplicase niciodată violența fizică asupra sa, însă exercitase presiuni psihologice asupra ei, determinând-o astfel să accepte relațiile sexuale. Reclamanta a mai declarat că îi era rușine să se plângă primarului și că, în opinia ei, oricum nimeni nu ar fi crezut-o.</p> <p>Conform rapoartelor psihologice și psihiatrice realizate în această cauză, specialiștii au concluzionat că reclamanta nu este predispusă la exagerarea realității și nu prezintă semne de fantezie patologică. În plus, s-a constatat că ea este predispusă la dezvoltarea diferitelor forme de dependență față de terți, inclusiv față de I.P.</p> <p>Cu referire la alegațiile privind munca forțată, investigațiile desfășurate de către organul de urmărire penală și de către Inspectoratul de Stat al Muncii au stabilit că nu existau documente sau contracte de muncă care să ateste existența unor raporturi de muncă între reclamantă și proprietarii fermei. Prin urmare, la 17 mai 2019 a fost inițiată o cauză penală în legătură cu acuzațiile de trafic de ființe umane săvârșit de două sau mai multe persoane, în baza art. 165 alin. (2) lit. d) din Codul penal.</p> <p>La 20 august 2019, procurorul a inițiat o cauză penală în legătură cu acuzațiile de trafic de ființe umane prin folosirea violului, în baza art. 165 alin. (2) lit. g) din Codul penal. În aceeași zi, cauza a fost conexată cu cea inițiată la 29 octombrie 2018.</p> <p>La 16 decembrie 2019, procuratura a decis să conexeze cauzele penale inițiate la 17 mai 2019 și 20 august 2019.</p> <p>La 20 decembrie 2019, procurorul l-a pus sub învinuire pe I.P. pentru trafic de ființe umane (art. 165 alin. (2) lit. d) din Codul penal), completând rechizitoriul cu acuzațiile de întreținere a relațiilor sexuale care au fost calificate drept exploatare sexuală necomercială, renunțând la acuzațiile de viol și abuz sexual. În aceeași zi, procurorul a pus-o sub învinuire oficial pe L.P. pentru aceleași acuzații de trafic de ființe umane. Avocata reclamantei a fost de acord cu învinuirea privind traficul de ființe umane, însă a constatat că renunțarea de către procuror la acuzațiile de viol și abuz sexual a fost nejustificată și a solicitat continuarea urmăririi penale în privința acestor acuzații. Procurorul a respins însă cererea avocatului, motivând că art. 165 alin. (2) lit. d) din Codul penal se referea la elementele de fapt ale relațiilor sexuale și că nu era necesară examinarea acestor elemente în temeiul unor dispoziții separate din Codul penal.</p> <p>Reclamanta a contestat ordonanța procurorului, însă aceasta a fost menținută de către procurorul ierarhic superior. Ulterior, reclamanta a contestat această decizie la judecătorul de instrucție, însă între timp cauza a fost transmisă spre examinare către instanța de fond. Judecătorul de instrucție și-a declinat competența în favoarea instanței de fond care examina cauza.</p> <p>La 28 ianuarie 2021, Judecătoria Soroca a pronunțat o hotărâre prin care i-a achitat pe I.P. și L.P. de acuzațiile de trafic de ființe umane. În motivarea soluției adoptate, instanța a concluzionat că nu existau probe care să demonstreze că reclamanta fusese amenințată sau constrânsă să muncească împotriva voinței sale ori că a fost victima unor abuzuri sexuale comise de către I.P. Instanța a reținut că I.P. și L.P. nu urmăriseră un interes material în raport cu reclamanta și că ea avea libertatea de a părăsi ferma oricând dorea, nefiind constatate elemente de exploatare sau trafic de persoane. Totodată, instanța a respins concluziile psihologului, care atestase credibilitatea declarațiilor reclamantei, motivând că acestea erau contrazise de mărturiile altor persoane, care au pus sub semnul întrebării veridicitatea susținerilor reclamantei. Cu referire la acuzațiile de viol și abuz sexual, instanța a constatat că, potrivit rapoartelor medicale, reclamanta suferea de o boală venerică pe care I.P. nu o avea, considerând acest aspect un element relevant în exonerarea lui de răspundere penală. Referitor la susținerile privind munca neremunerată, instanța a considerat că neplata salariului reprezintă o chestiune de natură civilă, derivată din eventuale raporturi contractuale între părți. Atât procurorul, cât și reclamanta au depus apel împotriva hotărârii instanței de fond.</p>
--	--	---

La 17 iunie 2021, Curtea de Apel Bălți a menținut fără modificări hotărârea instanței de fond, respingând apelurile formulate de către procuror și reclamantă. Instanța de apel a reținut că, deși reclamanta nu putea dispune de o libertate deplină, având în vedere dizabilitatea sa intelectuală și necesitatea desemnării unui tutore legal, acest aspect nu a fost suficient pentru a concluziona că ar fi fost supusă traficului de ființe umane sau exploatării. În plus, instanța de apel a reținut că instanța de fond nu avea competența de a examina plângerea reclamantei privind calificarea juridică a acuzațiilor de viol și abuz sexual, deoarece ea putea analiza doar faptele astfel cum au fost încadrate juridic în rechizitoriu. Instanța de apel a subliniat că orice recalificare a infracțiunilor ar fi trebuit să fie solicitată separat, în conformitate cu procedurile legale aplicabile. Reclamanta și procurorul au declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel.

La 1 decembrie 2021, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârile pronunțate de către instanțele inferioare, respingând recursurile ca fiind inadmisibile. Instanța supremă a recunoscut vulnerabilitatea reclamantei, însă a concluzionat că plasarea ei în familia cuplului L.P. și I.P. nu constituia o formă de trafic de ființe umane, ci reprezenta un mijloc legal de reintegrare socială. Cu referire la acuzațiile de abuz sexual, instanța supremă a reținut că instanțele de fond și apel nu au identificat elemente probatorii suficiente pentru a susține aceste acuzații. Totodată, ea a subliniat că, în calitate de instanță de recurs, nu avea competența de a reevalua probele, rolul său fiind limitat la verificarea respectării normelor de drept material și procesual de către instanțele inferioare.

Bazându-se pe Articolele 3, 4, 6, 8, 13 și 14 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții că fusese dezinstituționalizată și plasată într-o familie în care fusese forțată să muncească fără a fi remunerată. De asemenea, ea s-a plâns că ancheta cu privire la plângerile sale de exploatare prin muncă, viol și abuz sexual a fost inefficientă, iar acest fapt a fost determinat de stigmatizarea și prejudecățile față de femeile cu dizabilități intelectuale.

Cu referire la plângerea reclamantei formulată în baza Articolului 4 din Convenție, Curtea a constatat că reclamanta a formulat o pretenție disputabilă, susținută de dovezi *prima facie*, potrivit cărora ea fusese supusă traficului de persoane și/sau servituții. În special, martorii au confirmat că o văzuse muncind la fermă, iar Inspectoratul de Stat al Muncii, în cadrul procedurilor desfășurate, a confirmat că niciuna dintre activitățile desfășurate de către reclamantă nu fusese declarată oficial. Curtea a subliniat, că din cauza dizabilității, a genului și a instituționalizării, reclamanta aparținea unui grup care putea fi vulnerabil la abuz. Cuplul care deținea ferma o selectase („recrutase”) dintr-o instituție de stat ca „gospodină” pentru un alt angajat al fermei, exercitând asupra ei forme subtile de constrângere pentru a o determina să presteze diverse activități în schimbul hranei și al adăpostului. Curtea a mai constatat că, deși ancheta inițială s-a concentrat pe acuzațiile de viol și abuz sexual, investigarea traficului de ființe umane a fost inițiată abia după ce avocata reclamantei a formulat o cerere oficială prin care a solicitat organelor de poliție extinderea anchetei și sub acest aspect.

Deși Curtea a recunoscut progresele semnificative înregistrate de către Republica Moldova în procesul de dezinstituționalizare, aspecte confirmate și de rapoartele organismelor internaționale, ea a subliniat că evoluțiile pozitive au avut loc după producerea faptelor analizate în prezenta cauză. În aceste circumstanțe, Curtea a concluzionat că, la momentul desfășurării evenimentelor, persoanele cu dizabilități intelectuale, lipsite de capacitate juridică și dezinstituționalizate, nu beneficiau de un mecanism eficient de protecție împotriva traficului de ființe umane și/sau altor forme de exploatare și tratament contrar Articolului 4 din Convenție.

Curtea a identificat o serie de deficiențe în cadrul normativ și politicile publice referitoare la procesul de dezinstituționalizare din Republica Moldova, reținând că absența serviciilor de suport și a mecanismelor eficiente de

monitorizare a condus la încălcarea Articolului 4 din Convenție. Aceste deficiențe au fost confirmate în mod concret în situația reclamantei, în special în ceea ce privește procesul de plasament și lipsa unui sprijin adecvat înainte și după acesta. Curtea a subliniat că nu a fost efectuată o evaluare a riscurilor în momentul în care I.P. și L.P. au contactat administrația instituției psihoneurologice, solicitând în mod explicit o femeie pentru a lucra la fermă și/sau pentru a fi gospodină ori mireasă pentru un alt angajat. O astfel de cerere ar fi trebuit să constituie un semnal de alarmă pentru autoritățile responsabile, care ar fi trebuit să intervină pentru a preveni un potențial risc de exploatare.

De asemenea, Curtea a constatat lipsa unor măsuri de monitorizare post-dezinstituționalizare, întrucât nu au existat dovezi care să ateste faptul că reclamanta a beneficiat de un sprijin real din partea serviciilor sociale. Singurele măsuri constatate au constituit vizita asistentului social la fermă și întâlniri ocazionale ale acestuia cu reclamanta în localitate. Această lipsă de supraveghere și suport instituțional a condus la izolarea progresivă a reclamantei și la crearea unui mediu favorabil pentru exploatarea sa.

Curtea a constatat încălcarea Articolului 4 din Convenție sub aspect material, reținând că deficiențele existente în procesul de plasament și lipsa sprijinului adecvat acordat de către autorități înainte și după plasarea reclamantei în familia P. au creat un risc real și previzibil de trafic de persoane și exploatare. Curtea a subliniat că împrejurările specifice ale cazului au generat o suspiciune credibilă cu privire la faptul că reclamanta ar fi putut deveni victima traficului de ființe umane sau a altor forme de exploatare, iar eșecul autorităților de a preveni și contracara aceste riscuri reprezintă o încălcare a obligațiilor pozitive ale statului în materia protecției persoanelor vulnerabile.

Cu privire la plângerea referitoare la investigarea presupusului trafic de ființe umane, Curtea a notat că, deși organul de urmărire penală a acționat prompt la plângerile reclamantei, investigația a fost deficitară, deoarece nu au fost analizate anumite aspecte relevante, printre care rolul administrației instituției psiho-neurologice în facilitarea plasamentului reclamantei în familia cuplului L.P. și I.P., precum și criteriile în baza cărora ea a fost considerată o candidatură adecvată pentru un astfel de transfer. De asemenea, investigația nu s-a bazat pe eșecul serviciilor sociale de a monitoriza situația reclamantei ulterior dezinstituționalizării, contrar obligațiilor ce le revin autorităților și cerințelor Ministerului Muncii și Protecției Sociale. În special, nu a fost luată în considerare vulnerabilitatea reclamantei, inclusiv nu s-a investigat dacă a fost desemnat un tutore legal care să-i protejeze interesele sau dacă reclamanta a avut acces la o rețea de asistență sau la servicii comunitare în perioada șederii sale la fermă. În aceste condiții, Curtea a reținut că autoritățile au omis să analizeze contextul coercitiv în care se afla reclamanta, precum și faptul că dizabilitatea sa intelectuală i-a limitat capacitatea de a evalua opțiunile disponibile.

Curtea a reținut că ancheta desfășurată de către autorități nu a examinat infracțiuni alternative, precum servitutea sau munca forțată, deși acestea reprezintă infracțiuni distincte față de traficul de persoane și exploatarea prin muncă. Fără a-și exprima o opinie cu privire la vinovăția inculpaților, Curtea a concluzionat că autoritățile nu au furnizat un răspuns procedural adecvat în raport cu alegațiile *prima facie* conform cărora reclamanta ar fi fost supusă unui tratament incompatibil cu Articolul 4 din Convenție. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 4 din Convenție și sub aspect procedural.

Referitor la plângerile reclamantei în baza Articolelor 3 și 8 din Convenție, Curtea a subliniat că nu a existat o dispută cu privire la caracterul adecvat al cadrului legislativ național care incriminează violența sexuală, atât în mod autonom, cât și în contextul traficului de persoane. Ceea ce a fost pus în discuție, însă, a fost eficacitatea aplicării în practică a acestor dispoziții legale, respectiv, dacă autoritățile au desfășurat o investigație efectivă în conformitate cu cerințele impuse de Articolele 3 și 8 din Convenție.

			<p>Curtea a concluzionat că ancheta desfășurată de către autorități cu privire la acuzațiile reclamantei nu a îndeplinit standardele impuse de Articolele 3 și 8 din Convenție, fără a se pronunța asupra vinovăției lui I.P.</p> <p>În acest sens, Curtea a subliniat deficiențele în abordarea autorităților referitoare la credibilitatea reclamantei, constatând o lipsă de sensibilitate față de contextul cauzei și vulnerabilitatea acesteia. De asemenea, Curtea a remarcat că, în cadrul examinării acuzațiilor de viol și abuz sexual, instanțele naționale s-au concentrat exclusiv pe faptul că I.P. nu prezenta o boală cu transmitere sexuală, concluzionând astfel că nu ar fi întreținut relații sexuale cu reclamanta. Curtea a criticat această abordare, evidențiind că instanțele naționale nu au analizat alte posibilități, și anume faptul că (i) relațiile sexuale ar fi putut avea loc fără a conduce la o infectare și (ii) nu au luat în considerare explicația oferită de către reclamantă, potrivit căreia I.P. folosise prezervative. Curtea a reținut că, la fiecare audiere, reclamanta a furnizat o descriere detaliată și în mare parte coerentă a actelor sexuale impuse de către I.P., declarând în mod explicit că acestea fuseseră neconsimțite. În plus, în timpul audierii inițiale, organele de poliție i-au adresat reclamantei o întrebare vădit inadecvată și dăunătoare, întrebând-o dacă i-a plăcut să întrețină relații sexuale cu I.P. Curtea a subliniat că această linie de interogare era nepertinentă din punct de vedere juridic, întrucât investigația ar fi trebuit să se axeze pe absența consimțământului. În plus, asistentul social prezent la audiere nu a susținut reclamanta, ba mai mult, a manifestat o atitudine părtinitoare, afirmând că reclamantei „îi plăcea să atragă atenția asupra ei”, fapt care a amplificat vulnerabilitatea reclamantei și a afectat calitatea investigației.</p> <p>Un alt aspect criticat de către Curte a constituit faptul că instanțele naționale au respins concluziile psihologului, care atestase credibilitatea reclamantei, considerând aceste opinii „concluzii personale”. În schimb, instanțele naționale s-au bazat pe declarațiile unor martori – în mare parte foști angajați la fermă – care nu aveau cunoștințe relevante despre reclamantă, fără a analiza gradul de fiabilitate și independență al acestor mărturii.</p> <p>Curtea a remarcat, de asemenea, că instanțele naționale nu au examinat motivele pentru care martorul-cheie, G.B., își modificase declarațiile, deși reclamanta a susținut că el a fost supus presiunilor din partea inculpaților, de care depindea pentru adăpost și hrană.</p> <p>Cu privire la plângerea bazată pe Articolul 14 coroborat cu Articolele 3, 4 și 8 din Convenție, Curtea a criticat atitudinea instanțelor naționale, care au considerat că plasarea unei femei cu dizabilități intelectuale, provenind dintr-o instituție psiho-neurologică, într-o familie unde urma să îndeplinească rolul de casnică sau parteneră pentru un bărbat, nu ridică probleme legale. Curtea a subliniat că această abordare reflectă prejudecăți și stereotipuri de gen, bazate pe convingerea eronată că persoanele cu dizabilități intelectuale nu au autonomie și capacitate de acțiune, că rolul femeii este de a fi gospodină și că munca casnică prestată de către femei nu are o valoare economică.</p> <p>Curtea a constatat că autoritățile naționale au manifestat o atitudine discriminatorie față de reclamantă, având în vedere statutul său de femeie cu dizabilități intelectuale. În special, autoritățile nu au ținut cont de vulnerabilitatea reclamantei, determinată de gen, dizabilitate intelectuală și antecedentele de instituționalizare, în momentul în care i-au evaluat percepția asupra evenimentelor trăite. Curtea a reținut că autoritățile nu au asigurat ajustările procedurale esențiale („acomodare rezonabilă”) care i-ar fi oferit posibilitatea de a obține dreptate.</p> <p>În lumina considerațiilor de mai sus, Curtea a conchis că a existat o încălcare a Articolului 14 din Convenție coroborat cu Articolele 3, 4 și 8 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 35.000 de euro pentru prejudiciul moral și 8.587 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
11.	FIODOROV & CO S.R.L. (78280/14)	27.02.2025 27.02.2025	Cauza se referă la percheziția sediului comercial al societății reclamante, fără un mandat de percheziție emis în acest sens.

			<p>Societatea reclamantă administra o casă de amanet cu sediul într-un centru comercial. La 4 octombrie 2013, poliția a efectuat percheziții la sediul societății reclamante și a confiscat o listă de inventar a obiectelor din aur, deși mandatul emis de către procurorul anticorupție și autorizat de judecătorul de instrucție viza exclusiv sediul altei companii, A., din același centru comercial.</p> <p>La 9 ianuarie 2014, societatea reclamantă a solicitat de la Procuratura Anticorupție să-i fie comunicat temeiul juridic al percheziției și să-i fie restituite obiectele confiscate.</p> <p>La 20 februarie 2014, printr-o nouă cerere adresată Procuraturii Anticorupție societatea reclamantă a confirmat restituirea listei de obiecte sechestrate, solicitând recunoașterea oficială a caracterului ilegal al percheziției și o anchetă privind persoanele care au efectuat percheziția. În lipsa unui răspuns din partea Procuraturii, societatea reclamantă a formulat o plângere oficială la judecătorul de instrucție, solicitând recunoașterea caracterului ilegal al percheziției și o anchetă privind persoanele care au efectuat-o.</p> <p>La 3 iunie 2014, judecătorul de instrucție de la Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani, printr-o încheiere definitivă, a respins cererea societății reclamante, constatând că nu era de competența lui să declare percheziția ilegală și să dispună o anchetă.</p> <p>Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții în baza Articolelor 6, 8 și 13 din Convenție, invocând ilegalitatea percheziției și remediul judiciar nesatisfăcător.</p> <p>Guvernul a invocat excepția preliminară cu privire la neepuizarea căilor de atac interne, invocând că societatea reclamantă nu a depus o plângere la procuratură în termen de 15 zile de la data percheziției. Cu toate acestea, Curtea a respins excepția de neepuizare a Guvernului, menționând că judecătorul de instrucție nu respinsese plângerea societății reclamante ca fiind prescrisă, iar Guvernul nu argumentase în ce mod procedura în fața procurorului ar fi putut oferi societății reclamante o reparație completă pentru pretinsa încălcare.</p> <p>Curtea a notat că percheziția la sediul societății reclamante a fost efectuată în lipsa unui mandat, iar autoritățile nu au solicitat autorizarea percheziției <i>a posteriori</i> în fața judecătorului de instrucție. Mai mult, nu a fost invocată nicio dispoziție legală sau practică internă care ar susține argumentul Guvernului că lipsa obiectelor din partea reprezentantului societății reclamante în timpul percheziției sau eroarea materială referitoare la locația care a făcut obiectul percheziției nu a necesitat controlul judiciar <i>a posteriori</i> de către un judecător de instrucție, în modul prevăzut la art. 125 din Codul de procedură penală.</p> <p>Curtea a observat că judecătorul de instrucție sesizat de societatea reclamantă a admis că percheziția trebuia să înceteze și că nu ar fi trebuit să fie efectuată nicio sechestrare odată ce devenise clar că locația percheziției nu intra în domeniul de aplicare al mandatului de percheziție. Cu toate acestea, deși judecătorul de instrucție a explicat cum s-a putut produce eroarea, el nu a constatat legalitatea percheziției și și-a declinat în mod explicit competența de a declara percheziția ilegală. Respectiv, Curtea nu a putut concluziona că aceste proceduri au echivalat cu un control adecvat al legalității percheziției.</p> <p>În aceste condiții, Curtea a conchis că, în lipsa unui mandat de percheziție și a unui control judiciar <i>a posteriori</i>, măsura contestată a reprezentat o ingerință în „domiciliul” societății reclamante care nu a fost „în conformitate cu legea”, în sensul Articolului 8 § 2 din Convenție. Prin urmare, a existat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.</p> <p>În consecință, Curtea a acordat societății reclamante 3.000 de euro pentru prejudiciul moral și 1.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
12.	BERLIBA (7408/23)	03.04.2025 03.04.2025	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea drepturilor lui garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea lui și a lipsei unui recurs intern efectiv în sensul Articolului 13 din Convenție.</p> <p>La momentul producerii faptelor, reclamantul era angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne, unde a activat până la 19 februarie 2016.</p>

			<p>Prin hotărârea sa din 11 iunie 2009, Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea reclamantului împotriva Consiliului municipal Chișinău, în vederea obligării celui din urmă de a-i acorda un spațiu locativ, în conformitate cu prevederile Legii cu privire la poliție. Prin decizia sa din 23 decembrie 2009, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței de apel din 11 iunie 2009.</p> <p>La 17 februarie 2020 reclamantul a inițiat o acțiune privind repararea prejudiciului cauzat lui, în baza Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011. Invocând neexecutarea hotărârii Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2009, reclamantul a solicitat repararea prejudiciului material și moral provocat, anexând anumite contracte de credit.</p> <p>Prin hotărârea sa din 27 iulie 2020, Judecătoria Chișinău, sediul Centru a admis acțiunea reclamantului. Ministerul Justiției a depus cerere de apel împotriva hotărârii respective.</p> <p>Prin decizia sa din 18 noiembrie 2020, Curtea de Apel Chișinău a casat parțial hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 27 iulie 2020 și a emis o nouă hotărâre de respingere a cerinței privind prejudiciul material, ca fiind neîntemeiată, susținând că împrumuturile bancare contractate erau destinate achiziționării de bunuri imobiliare, în timp ce Legea cu privire la poliție prevedea acordarea de locuințe închiriate în folosință temporară, și nu în proprietate privată.</p> <p>Prin decizia sa din 14 iulie 2021, Curtea Supremă de Justiție a admis recursurile depuse de către reclamant și, respectiv, Ministerul Justiției, a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 18 noiembrie 2021 și a decis să remită cauza la rejudecare la Curtea de Apel Chișinău. Instanța de recurs a reținut, printre altele, că reclamantul nu mai deținea calitatea de angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din data de 19 februarie 2016, iar dreptul de atribuire a spațiului locativ era direct legat de deținerea statutului de angajat al instituției care acordă aceste beneficii sociale pentru perioada deținerii statutului de angajat.</p> <p>Prin decizia sa din 1 decembrie 2021, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 27 iulie 2020 și a emis o nouă hotărâre de respingere a acțiunii ca neîntemeiată.</p> <p>Prin încheierea sa irevocabilă din 28 septembrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a respins ca inadmisibil recursul depus de către reclamant la 27 aprilie 2022. Instanțele naționale au reținut că reclamantul nu mai deținea calitatea de angajat în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din data de 19 februarie 2016, iar dreptul de atribuire a spațiului locativ era direct legat de deținerea statutului de angajat al instituției care acordă aceste beneficii sociale pe perioada deținerii statutului de angajat.</p> <p>Reclamantul a pretins în fața Curții că neexecutarea continuă a hotărârii din 11 iunie 2009, pronunțată în favoarea sa, a adus atingere drepturilor sale garantate de prevederile Convenției.</p> <p>Curtea a notat, printre altele, că perioada de neexecutare a hotărârii judecătorești care trebuie luată în considerare a început la data de 9 septembrie 2009, odată cu emiterea titlului executoriu în vederea obligării autorităților de a-i acorda reclamantului un spațiu locativ, și s-a încheiat la 19 februarie 2016.</p> <p>Curtea a notat că hotărârea în favoarea reclamantului nu a fost executată mai mult de șase ani și că nu i-a fost acordată nicio despăgubire la nivel național. Prin urmare, Curtea a reiterat jurisprudența sa și principiile generale referitoare la executarea hotărârilor definitive, constatând, în urma examinării tuturor elementelor care i-au fost prezentate, că nu există niciun fapt sau argument care să o determine să ajungă la o concluzie diferită cu privire la admisibilitatea și fondul plângerii respective.</p> <p>Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a considerat că autoritățile naționale nu au depus toate eforturile pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârii judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantului. Prin urmare, Curtea a hotărât că în această cauză a</p>
--	--	--	--

			<p>existat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Cu referire la prejudiciul material pretins de către reclamant, Curtea a notat că concluziile Curții de Apel Chișinău cu privire la acest aspect au fost justificate, respingând astfel pretențiile reclamantului, în condițiile în care prevederile Legii cu privire la poliție, în vigoare la momentul faptelor, prevedeau acordarea de locuință în folosință temporară, și nu în proprietate privată. Pe de altă parte, Curtea a notat că este oportună admiterea parțială a pretențiilor reclamantului cu privire la prejudiciul moral, care acoperă întreaga perioadă de neexecutare, precum și a pretențiilor pentru costuri și cheltuieli. Astfel, Curtea a acordat reclamantului 1.600 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
13.	NEAMȚU (63239/10)	24.04.2025 24.04.2025	<p>Cauza se referă la încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la respectarea bunurilor, ca urmare a examinării unor recursuri depuse în afara termenului legal, care a condus la anularea unei hotărâri definitive favorabile reclamantului.</p> <p>Reclamantul a inițiat o acțiune împotriva Consiliului Local Strășeni („Consiliul”) și Ministerului Finanțelor („Ministerul”), solicitând despăgubiri în urma confiscării bunurilor familiei sale în perioada sovietică. Instanța de fond a admis pretențiile reclamantului, acordându-i suma de 511.300 de lei, echivalentul a 30.450 de euro. Hotărârea respectivă a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 20 noiembrie 2008, care putea fi supusă recursului în termen de 20 de zile de la data comunicării deciziei. Copia deciziei motivate a fost transmisă părților la 13 ianuarie 2009.</p> <p>Reclamantul a inițiat procedura de executare, în contextul căreia, la 30 și 31 ianuarie 2009, executorul judecătoresc a solicitat autorităților să execute hotărârea definitivă favorabilă reclamantului.</p> <p>Ulterior, Ministerul și Consiliul au formulat recursuri. Curtea Supremă de Justiție a admis ambele recursuri, constatând că fuseseră depuse în termenul legal (de două luni), și a redus considerabil suma acordată reclamantului de către instanțele inferioare – la 33.300 de lei (echivalentul a 1.910 de euro).</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând că recursurile fuseseră depuse tardiv, iar admiterea acestora a afectat principiul securității raporturilor juridice.</p> <p>După decesul reclamantului, soția sa, în calitate de moștenitoare, a continuat procedura. Guvernul a contestat calitatea de victimă a acesteia, susținând lipsa unui interes suficient. Curtea a respins obiecția, apreciind că interesul pecuniar este legitim și justifică continuarea cererii.</p> <p>Referitor la presupusa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, Curtea a constatat că termenele legale nu fuseseră respectate de către autoritățile naționale, iar instanța supremă a permis, totuși, examinarea recursurilor, subminând astfel certitudinea juridică. În acest sens, Curtea a notat că atât Ministerul, cât și Consiliul trebuiau să cunoască despre existența hotărârii motivate cel puțin la 30 și, respectiv, 31 ianuarie 2009. Prin urmare, recursul formulat de către Minister în luna mai 2009 a fost tardiv.</p> <p>În cazul Consiliului, Curtea a constatat că nu există dovezi clare că recursul a fost efectiv depus înainte de expirarea termenului legal, mai ales că hotărârea motivată fusese comunicată abia la 13 ianuarie 2009. Cu toate acestea, chiar dacă ar fi fost introdusă o cale de atac la 30 decembrie 2008, nicio procedură de executare nu ar fi fost posibilă în luna ianuarie 2009, ținând cont de efectul suspensiv pe care îl produce exercitarea unei căi de atac. Prin urmare, recursul Consiliului, care nu putea fi găsit la dosar înainte de 18 noiembrie 2009, era, de asemenea, tardiv.</p> <p>Având în vedere constatările respective, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordându-i reclamantului 38.540 de euro pentru</p>

			prejudiciul material, 3.000 de euro pentru prejudiciul moral, și 1.440 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.
14.	STĂVILĂ (25819/12)	24.04.2025 24.04.2025	<p>Cauza se referă la proporționalitatea intervenției statului într-un conflict între acționarii unei societăți comerciale private.</p> <p>În anul 2003, reclamantul exercita funcția de director general al societății X. și deținea 70% din capitalul social, restul de 30% fiind în posesia lui V.V. Începând cu anul 2009, între cei doi au apărut divergențe, care au degenerat în litigii judiciare.</p> <p>Prin deciziile sale definitive din 9 și 22 decembrie 2011, Curtea Supremă de Justiție a dispus obligarea lui V.V. să restituie societății X. un imobil evaluat la aproximativ 105.747 EUR, precum și suma de 6.439.222 MDL (aproximativ 408.689 EUR). Măsura a fost dispusă din motiv că V.V. nu își onorase obligația de a transfera clădirea în proprietatea societății, deși primise plata aferentă acesteia.</p> <p>La 1 decembrie 2010, V.V. a intentat o acțiune în instanță, solicitând excluderea reclamantului de pe lista proprietarilor societății X., invocând, în principal, prevederile art. 154 din Codul civil. El a susținut că reclamantul ar fi comis fraude în cadrul societății X. și ar fi gestionat bunurile acesteia într-un mod contrar intereselor societății. Totodată, V.V. a cerut instanței să dispună efectuarea unei expertize contabile pentru a evalua starea economică globală a societății X. și valoarea participației asociaților săi. Prin hotărârea din 27 septembrie 2011, instanța de judecată a respins acțiunea formulată de către V.V., refuzând, totodată, să dispună efectuarea unei expertize contabile.</p> <p>La 17 ianuarie 2012, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea instanței de fond și a pronunțat o hotărâre nouă, dispunând excluderea reclamantului din societatea X. Instanța a constatat că în anul 2009 reclamantul, în calitate de administrator, a vândut trei apartamente ale societății X. către W., societate deținută în proporție de 50% de soția sa. Tranzacția s-a realizat la un preț substanțial inferior valorii de piață, iar apartamentele au fost ulterior închiriate de către societatea X. de la W., în baza unui contract cu clauze compensatorii. În particular, potrivit contractului, suma achitată pentru închiriere urma să fie dedusă treptat din datoria restantă a companiei W. pentru achiziționarea apartamentelor.</p> <p>De asemenea, societatea X. a vândut un automobil către W. pentru suma de 6.000 MDL (381 EUR), deși, potrivit lui V.V., valoarea reală a acestuia era de aproximativ 10.000 EUR. Cu toate acestea, nu a fost efectuat un raport de expertiză pentru a stabili valoarea exactă a automobilului.</p> <p>În luna septembrie 2010, societatea X. a raportat datorii în valoare de 40.472.853 de lei (2.571.304 EUR). Totodată, instanța a reținut că societatea X. deținea 97% din acțiunile societății P., care, în decembrie 2009, a vândut două imobile cu suprafața totală de 435,6 m.p. pentru 183.786 MDL (10.408 EUR), sub prețul de piață estimat de către agențiile imobiliare, de cel puțin 685 EUR/m.p. Reclamantul, în calitate de administrator, nu a reușit să prevină această vânzare la prețuri sub valoarea de piață. Instanța a constatat că societatea X. a fost victima unei fraude considerabile care i-a cauzat daune substanțiale, așa cum a fost invocat în cadrul procedurilor judiciare. Deși reclamantul, în calitate de administrator, avea dreptul legal de a semna contractele contestate, instanțele au reținut că acestea au fost încheiate în detrimentul intereselor societății.</p> <p>În cererea sa de recurs, reclamantul a invocat lipsa unui audit sau a unei expertize cu privire la existența și valoarea prejudiciului pe care el l-ar fi cauzat societății X., absența unei justificări privind modul în care societatea urma să fie administrată ulterior excluderii sale, precum și faptul că nu i s-a indicat nicio sumă concretă care ar trebui să-i fie restituită pentru participația sa. De asemenea, el a invocat încălcarea drepturilor sale în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, considerând că decizia instanțelor naționale au condus la o îmbogățire fără justă cauză în favoarea lui V.V.</p>

			<p>La 16 mai 2012, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței de apel, reiterând în esență argumentele acesteia și abordând mai detaliat conflictul de interese pe care reclamantul l-a avut atunci când a vândut apartamentele la un preț scăzut unei societăți deținute în comun cu soția sa. Instanța a constatat că reclamantul a fraudat societatea X. în calitate de administrator, prejudiciindu-i cu bună știință și intenționat interesele prin acte juridice care i-au diminuat substanțial activele.</p> <p>Potrivit dosarului național, începând cu 14 decembrie 2020, societatea X. a intrat în procedură de lichidare.</p> <p>În hotărârea sa, Curtea a constatat că măsurile adoptate de către instanțele naționale au avut un impact semnificativ asupra dreptului de proprietate al reclamantului. Deși acțiunile reclamantului nu au fost considerate ilegale, iar contractele încheiate de către el au rămas valabile, instanțele naționale au apreciat că acțiunile reclamantului au fost influențate de un conflict de interese și au condus la prejudicierea societății X. Cu toate acestea, Curtea a subliniat că prejudiciul cauzat societății nu justifică, în sine, o intervenție atât de drastică în raporturile comerciale dintre părțile private.</p> <p>Curtea a notat că statul avea obligația de a proteja dreptul de proprietate al asociatului minoritar, însă aceasta trebuia realizată într-un cadru de proporționalitate, care să asigure un echilibru între protecția drepturilor publice și respectarea drepturilor individuale ale reclamantului. De asemenea, instanțele naționale nu au analizat suficient opțiunile alternative de protecție, cum ar fi despăgubirea societății pentru prejudiciul cauzat, vânzarea cotei de participare sau excluderea administratorului, toate aceste măsuri fiind mai puțin intruzive decât excluderea completă a reclamantului din societate.</p> <p>În continuare, Curtea a menționat că instanțele naționale nu au efectuat o evaluare detaliată a impactului acțiunilor reclamantului asupra activității societății și nu au luat în considerare capacitatea acestuia de a rambursa prejudiciul. De asemenea, nu a fost realizată o evaluare financiară sau un audit care să cuantifice în mod clar prejudiciul cauzat societății.</p> <p>În urma acestor omisiuni, Curtea a subliniat că, deși reclamantul a acționat într-un cadru de conflict de interese, impactul acțiunilor sale asupra drepturilor asociatului minoritar nu a fost suficient de clar stabilit. Mai mult, instanțele nu au luat în considerare că excluderea reclamantului a echivalat, practic, cu exproprierea controlului asupra societății sale în favoarea acționarului minoritar, V.V.</p> <p>În concluzie, Curtea a constatat că a avut loc o ingerință în exercitarea dreptului reclamantului la respectarea bunurilor sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În particular, ea notat că această ingerință a fost rezultatul hotărârilor instanțelor naționale, care au condus la pierderea controlului efectiv al reclamantului asupra propriei societăți.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului 3.000 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
15.	ȚIBÎRNĂ și alții (67593/14)	30.04.2025 30.04.2025	<p>Reclamanții s-au plâns în fața Curții de încălcarea drepturilor lor garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza neexecutării unei hotărâri judecătorești pronunțate împotriva debitorilor privați, ca urmare a nerespectării de către un funcționar al statului a ordonanței de sechestru, ceea ce a condus la înstrăinarea proprietății debitorilor.</p> <p>Reclamanții au investit în compania I., care s-a dovedit a fi un aranjament financiar de tip piramidal. Într-o acțiune penală împotriva directorului companiei, reclamanții, precum și ceilalți investitori, au fost recunoscuți în calitate de părți civile la proces, pentru sume echivalente cu investițiile lor.</p> <p>La 22 noiembrie 2002, Judecătoria Chișinău a condamnat directorul companiei și a admis integral acțiunile civile împotriva lui și companiei sale, în calitate de debitori solidari. Această hotărâre a devenit definitivă la 7 iunie 2006, după ce Curtea Supremă de Justiție a respins recursul depus de către directorul companiei respective.</p>

			<p>Activele companiei au fost confiscate în timpul examinării cauzei, dar potrivit reclamanților, responsabilii de anchetă nu au respectat ordinul de confiscare și au permis înstrăinarea activelor companiei. La 2 iulie 2010, Judecătoria Chișinău l-a condamnat pe funcționarul A.C. pentru abuz de putere. Respectiva hotărâre a fost menținută de către instanțele ierarhic superioare.</p> <p>În anul 2005 executorul judecătoresc a demarat o procedură de punere în executare silită a titlului executoriu în baza hotărârii instanței din 22 noiembrie 2002. În cursul executării, după vânzarea activelor rămase ale companiei I. și a unei clădiri alocate de către stat, reclamanții au primit rambursarea a aproximativ 20% din investiții.</p> <p>În anul 2013, după distribuirea fondurilor colectate între creditori, executorul judecătoresc a restituit titlurile executorii parțial executate, deoarece societatea I. nu avea alte active care puteau fi urmărite.</p> <p>În anul 2016, 124 de creditori, inclusiv unii reclamanți, au depus la executorul judecătoresc din nou titlurile executorii. În urma măsurilor de executare, între creditori au fost distribuite fonduri suplimentare relativ ne semnificative. Deoarece societatea I. nu avea alte active care puteau fi urmărite, executorul judecătoresc a restituit creditorilor titlurile executorii parțial executate.</p> <p>În anul 2012 reclamanții au inițiat acțiuni în baza Legii nr. 87/2011, susținând că responsabilitatea statului era angajată din cauza nerespectării de către ofițerul de urmărire penală a ordinului de sechestr care a cauzat reclamanților daune materiale și a făcut imposibilă executarea ulterioară a hotărârii.</p> <p>La 5 iunie 2013, Judecătoria Chișinău a admis cererile reclamanților. Cu toate acestea, la 27 noiembrie 2013, Curtea de Apel Chișinău a respins pretențiile lor, concluzionând că debitorul era o persoană privată pentru care statul nu era responsabil, în timp ce executorul judecătoresc luase toate măsurile corespunzătoare și necesare în cadrul procedurii de executare. Această decizie a fost menținută de către Curtea Supremă de Justiție la 2 aprilie 2014.</p> <p>Curtea a reținut că reclamantele Larisa Elița, Svetlana Grișnova și Vera Țibîrnă au semnat și depus cererile în nume propriu, în calitate de victime ale presupuselor încălcări. Curtea a constatat că în dosarul cauzei nu există probe care să confirme că ele fuseseră recunoscute în calitate de părți civile în procesul penal împotriva lui C.V., că deveniseră creditoare în procedura de executare silită sau că epuizaseră căile de atac interne disponibile. Prin urmare, Curtea a concluzionat că ele nu au calitate procesuală activă pentru a depune respectivele cereri. Astfel, cererile lor au fost declarate incompatibile <i>ratione personae</i> cu prevederile Convenției, în baza Articolului 35 § 3 (a) din Convenție, și au fost respinse în baza Articolului 35 § 4 din Convenție.</p> <p>De asemenea, având în vedere informațiile prezentate de către Guvern, Curtea a notat că procedura de executare referitoare la reclamantul Iliia Papuc a fost încetată la 10 noiembrie 2016, după decesul său. În acest context, nu a fost depusă nicio cerere de continuare a examinării cauzei în numele său. Prin urmare, Curtea a concluzionat că nu mai este justificată continuarea examinării cererii, în sensul Articolului 37 § 1 (c) din Convenție.</p> <p>Referitor la plângerile depuse de către alți 56 de reclamanți, Curtea a concluzionat, printre altele, că nu există niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a acestei părți a cererii. În special, respectivii reclamanți nu au prezentat comentariile lor la observațiile Guvernului, nici nu au solicitat o prelungire a termenului în acest sens, fapt care a determinat Curtea să considere că ei nu și-au dorit să-și mențină cererea pe rolul Curții.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a notat că la 6 martie 2024 reclamantul Gheorghii Elița a depus o cerere la Curte, invocând aceleași fapte și aceleași plângeri ca și ceilalți reclamanți. Cererea sa a fost conexasă la prezenta cerere, fapt despre care reclamantul a fost informat. Având în vedere că termenul de șase luni pentru depunerea unei cereri la Curte în prezenta cauză a început să curgă la 2 aprilie 2014, cererea sa a fost respinsă ca fiind tardivă, în baza Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție.</p>
--	--	--	--

			<p>Cu privire la celelalte capete de cerere, după ce a examinat cu atenție plângerile și având în vedere jurisprudența sa în materie și materialele aflate în posesia sa, Curtea a considerat că există suficiente motive pentru a stabili că acțiunile autorităților au avut un impact direct asupra procedurilor de executare, ceea ce a împiedicat executarea hotărârii judecătorești în favoarea celorlalți 44 de reclamanți. Prin urmare, aceste constatări relevă o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în raport cu respectivii reclamanți.</p> <p>Cu privire la prejudiciul material pretins, Curtea a susținut argumentele Guvernului și a reținut că reclamanții nu au specificat sumele exacte solicitate și nu au prezentat niciun document în susținerea cererii lor generale pentru prejudiciul material. Prin urmare, Curtea nu acordă nicio despăgubire în acest sens, inclusiv a respins pretențiile reclamanților pentru costuri și cheltuieli. Cu privire la prejudiciul moral, Curtea a acordat fiecărui reclamant câte 1.000 de euro.</p>
16.	SEKSIMP GROUP S.R.L. (30085/13)	15.05.2025 15.08.2025	<p>Cauza se referă la o presupusă neîndeplinire a obligațiilor contractuale care rezultă dintr-un contract de locațiune, în contextul căreia instanțele naționale au obligat societatea reclamantă să plătească o sumă presupus disproporționată în calitate de despăgubiri, fără a oferi motive suficiente. Societatea reclamantă și-a bazat cererea pe Articolul 6 § 1 din Convenție și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>La momentul evenimentelor, activitatea economică a companiei reclamante a constat în principal în darea în locațiune a hambarelor de porci și a parcelelor de teren, iar unicul său asociat și fondator, S.B., se afla în cea mai mare parte în afara Moldovei. La 18 iunie 2010, compania reclamantă a dat în locațiune companiei T. două hambare pentru porci și parcele de teren, în schimbul unei chirii anuale de 3.600 de euro (EUR). În aceeași zi, societatea reclamantă a oferit în locațiune companiei L. trei hambare pentru porci și parcele de teren, pentru o chirie anuală de 5.400 EUR, în aceleași condiții contractuale aplicabile companiei T. În ambele contracte de locațiune a fost indicată adresa oficială a societății reclamante și datele bancare personale ale lui S.B. Potrivit societății reclamante, în aceeași zi a fost emisă o factură fiecareia dintre cele două societăți, care conținea datele bancare ale societății reclamante.</p> <p>La 3 august 2010, compania T. a încercat să transfere suma pentru chirie în contul bancar indicat în contract, dar plata a fost returnată, deoarece contul bancar nu aparținea societății reclamante. La 5 august 2010, compania T. a trimis o scrisoare către societatea reclamantă la adresa oficială, solicitând predarea oficială a hambarelor și a parcelelor de pământ, precum și transmiterea datelor bancare corecte. Compania a afirmat că lipsa unui răspuns înainte de 12 august 2010 ar fi fost considerată o acceptare tacită a preluării hambarelor și a parcelelor de teren de către respectiva companie. Societatea reclamantă nu a răspuns. Potrivit societății reclamante, scrisoarea nu a fost niciodată livrată la adresa sa oficială. În aceeași zi, la 5 august 2010, compania T. a semnat două contracte cu compania L. pentru achiziționarea de animale și furaje, angajându-se să plătească penalități pentru îndeplinirea cu întârziere a contractului.</p> <p>La 22 februarie 2011, compania T. a depus o cerere de chemare în judecată împotriva societății reclamante, prin care a solicitat încetarea contractului de locațiune din 18 iunie 2010, din cauza faptului că societatea reclamantă nu transferase hambarele pentru porci și parcelele de teren și nu furnizase date bancare corecte. Compania T. a solicitat despăgubiri pentru prejudiciul material în valoare de 1.219.000 de lei (echivalentul a 72.370 EUR la momentul respectiv), ceea ce reprezenta penalitatea pe care societatea T. o plătiase societății L. în baza contractelor încheiate între acestea. Societatea T. a susținut că eșecul societății reclamante de a transfera hambarele și parcelele de teren și lipsa unor informații bancare corecte împiedicase îndeplinirea condițiilor contractului de locațiune, ceea ce, la rândul său, a împiedicat compania T. să-și îndeplinească obligațiile față de compania L.</p>

			<p>Judecătoria Economică a transmis citația și cererea de chemare în judecată prin scrisoare recomandată la adresa oficială a societății reclamante, indicată în Registrul de Stat al Persoanelor Juridice. Cu toate acestea, atât citația, cât și cererea de chemare în judecată au fost returnate instanței cu mențiunea „nimeni nu locuiește la adresa dată”. Subsidiar, la 18 aprilie 2011, în absența societății reclamante, Judecătoria Economică a admis integral cererea companiei T., stabilind existența cauzală între eșecul companiei reclamante de a transmite bunurile închiriate și informația corectă privind datele bancare și penalitățile survenite ca urmare a eșecului companiei T. de a-și îndeplini obligațiile contractuale în raport cu compania L. Hotărârea instanței nu a fost atacată cu apel; respectiv, aceasta a devenit definitivă, iar compania T. a inițiat procedura de executare. Pe parcursul procedurii de executare și în lipsa societății reclamante, bunurile sale au fost vândute în cadrul licitației pentru o sumă totală de 891.500 de lei (echivalent cu 53.995 EUR).</p> <p>În luna octombrie 2011, societatea reclamantă a aflat despre procesul civil, hotărârea Judecătoriei Economice din 18 aprilie 2011 și petrecerea licitației. Potrivit societății reclamante, la 12 septembrie 2011 toate activele sale au fost vândute la licitație.</p> <p>La 28 octombrie 2011, societatea reclamantă a formulat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând restabilirea termenului de introducere a căii de atac și anularea hotărârii. Societatea reclamantă a argumentat, printre altele, că dosarul fusese examinat în absența sa, întrucât citația nu ajunsese niciodată la S.B., care nu locuia în Republica Moldova; că nu exista nicio legătură de cauzalitate între pretinsa neîndeplinire a condițiilor contractului de închiriere și compensația solicitată, care era speculativă și disproporționată; că a avut loc transferul de facto al hambarelor pentru porci și al parcelelor de teren, și că societatea T. înregistrase contractul de locațiune în Registrul bunurilor imobile. Referitor la datele bancare, societatea reclamantă a susținut că S.B. era singurul său asociat, iar contractul includea contul său bancar personal, care era cunoscut de către toate părțile. Societatea reclamantă a susținut, de asemenea, că a luat cunoștință de hotărârea judecătorească și de procedura de executare abia la 21 octombrie 2011, atunci când S.B. a fost informat de către contabilul-șef cu privire la acest lucru.</p> <p>La 3 aprilie 2012, Curtea de Apel Chișinău a restabilit societatea reclamantă în termenul pentru exercitarea apelului, a reexaminat fondul cauzei cu participarea sa și a menținut hotărârea instanței de fond. Instanța de apel nu a furnizat niciun răspuns la argumentele societății reclamante privind cuantumul disproporționat al despăgubirilor pentru prejudiciul material dispus de către instanța de fond.</p> <p>Ulterior, societatea reclamantă a depus un recurs împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău, însă la 11 octombrie 2012, Curtea Supremă de Justiție a declarat recursul societății reclamante inadmisibil, bazându-se pe argumentele instanței de apel.</p> <p>După comunicarea prezentei cauze, Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire la Curtea de Apel Chișinău, solicitând constatarea unei încălcări a drepturilor societății reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și recuperarea prejudiciului moral în limitele acordate de către Curte în baza Articolului 41 din Convenție.</p> <p>La 10 octombrie 2023, Curtea de Apel Chișinău a admis parțial cererea Agentului guvernamental. În special, instanța și-a anulat propria decizie din 3 aprilie 2012, constatând un viciu fundamental în procedura anterioară, și a dispus o nouă examinare a apelului declarat de către societatea reclamantă. Instanța nu a recunoscut în mod expres încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și a respins cererea de acordare a despăgubirilor pentru prejudiciul moral, concluzionând că aceasta nu avea competența de a se pronunța cu privire la astfel de aspecte.</p> <p>Ulterior, Agentul guvernamental a solicitat Curții de Apel Chișinău emiterea unei încheieri suplimentare în cadrul aceleiași proceduri de revizuire, pentru a</p>
--	--	--	---

se pronunța în mod explicit asupra pretenției sale privind recunoașterea încălcării dreptului societății reclamante. După ce această cerere a fost respinsă de către instanța de apel, Curtea Supremă de Justiție a trimis cauza înapoi către instanța de apel pentru o nouă examinare a cererii.

Cu privire la procedurile naționale petrecute în absența societății reclamante, Curtea a considerat cert faptul că aceasta nu recepționase citația la ședința de judecată în fața instanței de fond. Cu toate acestea, societatea reclamantă a avut posibilitatea reală de a obține o nouă examinare contradictorie după ce aflate de hotărârea instanței de fond din 18 aprilie 2011. În special, Curtea a ajuns la concluzia că societatea reclamantă a fost în măsură să-și prezinte argumentele cu privire la cuantumul disproporționat al despăgubirii solicitate și să conteste faptele și probele în cadrul procedurii de apel, ceea ce ar fi putut determina anularea hotărârii în primă instanță și adoptarea unei noi hotărâri pe fond. În consecință, Curtea a constatat că societății reclamante i-a fost asigurată în practică o nouă audiere contradictorie în fața unei instanțe cu competență deplină, cum ar fi Curtea de Apel Chișinău, care a reexaminat fondul cauzei și, prin urmare, absența acesteia în instanța de fond a fost remediată. Corespunzător, Curtea a constatat lipsa unei încălcări a Articolul 6 § 1 în privința procedurilor naționale petrecute în absența societății reclamante.

Totodată, Curtea a menționat că instanțele naționale nu au analizat argumentele societății reclamante, potrivit cărora cuantumul despăgubirii pentru prejudiciul material a fost disproporționat față de chiria anuală, instanțele inferioare nu au aplicat dispozițiile Codului civil care au determinat amploarea daunelor compensatorii, fiind necesară luarea în considerare a culpei societății reclamante în cauzarea prejudiciului, iar compania T., cunoscând despre pretinsa neexecutare a contractului de către societatea reclamantă, a încheiat două contracte cu societatea L., angajându-se să plătească sancțiuni excesive, în ciuda faptului că aceste argumente sunt relevante și importante pentru soluționarea cauzei. Prin urmare, Curtea a considerat că instanțele naționale trebuiau să acorde un răspuns expres la argumentele prezentate de către societatea reclamantă, fiind încălcat astfel principiul echității procesuale, garantat de Articolul 6 din Convenție, o dată cu ignorarea argumentelor societății reclamante. În acest sens, Curtea a stabilit încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, rezultată din lipsa unei motivări adecvate a deciziilor instanțelor naționale.

Referitor la plângerile societății reclamante în baza Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea a notat că instanța de fond a dispus achitarea de către societatea reclamantă a prejudiciului material, mărimea căruia depășea de douăzeci de ori valoarea contractului încheiat între societatea reclamantă și compania T. Instanța de fond nu a evaluat proporționalitatea mărimii compensației în raport cu comportamentul și riscul asumat de către societatea reclamantă și, prin urmare, nu a aplicat dispozițiile relevante din Codul civil. În plus, societatea reclamantă a luat cunoștință de hotărârea instanței de fond abia în octombrie 2011, după ce aceasta fusese deja executată și bunurile societății reclamante deja vândute la licitație. Deși societatea reclamantă ar fi putut contesta licitația și procedura de executare, aceasta nu a avut nicio șansă de a opri licitația și executarea atât timp cât hotărârea instanței de fond era în vigoare. În ceea ce privește apelul societății reclamante împotriva acestei hotărâri, Curtea a constatat că procedurile care au urmat în fața Curții de Apel Chișinău și în fața Curții Supreme de Justiție nu au fost echitabile în sensul Articolului 6 din Convenție. În consecință, Curtea a stabilit că a avut loc o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Având în vedere încălcările constatate, Curtea a considerat că problema aplicării Articolului 41 nu este pregătită pentru decizie. În acest sens, Curtea a rezervat chestiunea oferirii unor eventuale despăgubiri pentru o procedură suplimentară, ținând cont de posibilitatea încheierii unui acord între Guvern și societatea reclamantă.

17.	POSTICA (49906/14)	15.05.2025 15.05.2025	<p>Cauza se referă la percheziția efectuată la domiciliul reclamantului, urmată de confiscarea unor bunuri ale sale.</p> <p>La 1 februarie 2013 a fost inițiată urmărirea penală împotriva reclamantului pentru fapte de escrocherie. În special, el a fost suspectat că ar fi primit 20.000 de euro de la M.C. pentru a achiziționa un teren în numele său, însă, fără a-și respecta promisiunea, a refuzat să restituie banii. La 7 august 2013, procurorul a pus reclamantul sub învinuire, ordonanța reiterând cu exactitate descrierea evenimentelor prezentată în ordonanța de pornire a urmăririi penale din 1 februarie 2013.</p> <p>La 27 noiembrie 2013, procurorul a emis o ordonanță privind efectuarea percheziției la domiciliul reclamantului. În aceeași zi, judecătorul de instrucție a autorizat percheziția. La descrierea competențelor de percheziție acordate, instanța a folosit în încheiere exact aceeași formulări ca cele din ordonanța procurorului.</p> <p>La 14 decembrie 2013, organul de urmărire penală a percheziționat domiciliul reclamantului și a confiscat două telefoane mobile, un laptop, un „set de documente” neidentificat, două puști de vânătoare și muniție pentru puști. Percheziția a fost efectuată în prezența soției și a copiilor reclamantului.</p> <p>Potrivit reclamantului, mandatul de percheziție emis de către judecătorul de instrucție la 27 noiembrie 2013 i-a fost pus la dispoziție abia la 2 ianuarie 2014.</p> <p>La 3 ianuarie 2014, reclamantul a contestat mandatul de percheziție, susținând că nu se întemeia pe motive suficiente și că nu exista nicio suspiciune rezonabilă că ar fi comis o infracțiune. El a susținut că împrumutase bani de la M.C. și că au existat neînțelegeri între ei cu privire la rata dobânzii aplicabile, litigii care, în orice caz, urmau să fie soluționate în instanțele civile. La 24 ianuarie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul său ca fiind tardiv.</p> <p>La 9 ianuarie 2014, reclamantul a depus o plângere la judecătorul de instrucție, susținând că percheziția fusese ilegală deoarece avusese loc în absența sa și deoarece poliția confiscase documente și obiecte care nu aveau legătură cu acuzațiile penale formulate împotriva sa, care nu fuseseră menționate în mandatul de percheziție. El a solicitat anularea rezultatelor percheziției. La 26 februarie 2014, judecătorul de instrucție a respins plângerea sa, notând că reclamantul nu contestase în mod oficial mandatul de percheziție emis la 27 noiembrie 2013, dar că, în orice caz, o evaluare pe fond a plângerii a arătat că percheziția fusese efectuată în conformitate cu dreptul procesual penal intern. Decizia nu a inclus nicio evaluare a domeniului de aplicare al mandatului de percheziție.</p> <p>La 13 martie 2014, printr-o ordonanță, procurorul a încetat urmărirea penală împotriva reclamantului, concluzionând că în acțiunile reclamantului nu fuseseră identificate elementele infracțiunii incriminate.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de faptul că efectuarea percheziției a încălcat dreptul său la respectarea domiciliului, garantat de Articolul 8 din Convenție. El a susținut că percheziția fusese efectuată pentru a „regla conturile” cu M.C., un fost ofițer de poliție, și că nu exista nicio suspiciune rezonabilă că reclamantul ar fi comis o infracțiune. De asemenea, el a susținut că mandatul de percheziție nu oferea motive rezonabile și suficiente, deoarece textul său era prea general, în timp ce judecătorul a repetat pur și simplu demersul procurorului. În final, el s-a plâns că organul de urmărire penală nu încercase să-l contacteze în ziua respectivă pentru a-i asigura prezența. Totodată, reclamantul a invocat în fața Curții că nu a avut la dispoziție nicio cale de atac efectivă în această privință, contrar Articolelor 6 și 13 din Convenție.</p> <p>Guvernul nu a fost de acord cu afirmațiile reclamantului și a susținut că măsura era prevăzută de lege, urmărirea scopul legitim de apărare a ordinii publice și de prevenire a criminalității, și era proporțională. El a susținut că legislația internă permitea efectuarea percheziției în absența persoanei vizate, dar în prezența unui membru adult al familiei. De asemenea, Guvernul a susținut că mandatul de percheziție fusese suficient de precis și că o descriere</p>
-----	------------------------------	--------------------------	---

		<p>mai exactă a obiectelor care urmau să fie confiscate sau formatul lor (electronic sau pe hârtie) ar fi limitat în mod inutil împuternicirile de percheziție acordate. Guvernul a menționat că măsura de confiscare a calculatorului și a telefonului reclamantului fusese proporțională, deoarece era posibil ca reclamantul să fi stocat documente incluse în mandatul de percheziție, deși în format electronic, inclusiv în contul de e-mail. Guvernul a invocat că, în mod similar, confiscarea puștilor și a muniției reclamantului fusese legală, chiar dacă nu era explicit acoperită de mandatul de percheziție, deoarece soția reclamantului nu a putut prezenta o licență care să autorizeze depozitarea lor. Ulterior, s-a constatat că permisul de port-armă al reclamantului expirase la 4 noiembrie 2013 și, în consecință, reclamantul a fost urmărit penal pentru depozitare ilegală de muniție.</p> <p>Curtea a observat că domiciliul reclamantului a fost percheziționat în baza unei încheieri judecătorești în cursul unui proces penal în care el era acuzat de escrocherie. Măsura a constituit o ingerință în „domiciliul” și „corespondența” reclamantului și se poate accepta că ingerința a fost „prevăzută de lege” și a servit unui scop legitim prevăzut de Articolul 8 § 2 din Convenție. Cu toate acestea, Curtea a examinat, din perspectiva necesității ingerinței, dacă modul în care organul de urmărire penală efectuase percheziția a fost prescris de mandatul care o autorizase.</p> <p>În acest sens, Curtea a notat că autorizarea judiciară prealabilă a percheziției a reprezentat o garanție importantă împotriva abuzurilor, observând că o parte a mandatului specifica legătura cu infracțiunea investigată și că percheziția viza documente referitoare la bunuri. Cu toate acestea, Curtea a notat că partea care se referea la „obiectele și bunurile dobândite ca urmare a infracțiunii” a fost formulată în termeni generali. Mandatul de percheziție nu oferea detalii suplimentare despre bunurile vizate, forma documentelor solicitate sau tipul de obiecte și bunuri căutate, chiar dacă ar fi putut face acest lucru, având în vedere amploarea dosarului penal care se referea la presupusa escrocherie și refuzul de a restitui o sumă de bani. De asemenea, actul dat ar fi putut prevedea în mod explicit confiscarea și analiza ulterioară a conținutului telefoanelor și a laptopului personal al reclamantului, precum și a conținutului contului său de e-mail, în special pentru că acesta din urmă necesita o autorizație separată din partea unui judecător de instrucție, în conformitate cu art. 133 din Codul de procedură penală.</p> <p>Curtea a considerat că termenii generali ai mandatului de percheziție au acordat organului de urmărire penală o discreție nelimitată în a stabili ce obiecte și documente urmau să fie confiscate. Acest lucru s-a reflectat în modul în care mandatul a fost executat, fiind confiscate telefoane mobile și un computer. Totodată, Curtea a observat că nici controlul judiciar ulterior nu a urmărit dacă fusese respectat domeniul de aplicare al mandatului de percheziție și dacă aceste obiecte fuseseră confiscate sub formă de venituri ale presupusei infracțiuni, sau în calitate de „documente privind bunurile”. Absența unei astfel de evaluări nu putea fi remediată prin interpretarea domeniului de aplicare al mandatului de percheziție prezentată de către Guvern în observațiile sale în fața Curții. În orice caz, încetarea urmăririi penale în privința reclamantului, din lipsa elementelor infracțiunii, după trei luni de la percheziție, era un indiciu al lipsei de relevanță a obiectelor confiscate pentru cauza penală.</p> <p>Având în vedere termenii generali ai mandatului de percheziție în prezenta cauză, Curtea nu a considerat că autorizarea judiciară prealabilă a percheziției sau controlul judiciar ulterior s-au dovedit a fi garanții adecvate împotriva posibilelor abuzuri în timpul executării percheziției. În aceste circumstanțe, Curtea a considerat că percheziția domiciliului și a corespondenței reclamantului a constituit o ingerință care nu a fost proporțională cu scopul urmărit. Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului 4.500 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
--	--	--

18.	IORDAN (10870/15)	22.05.2025 22.05.2025	<p>Cauza se referă la plângerea pe care reclamantul a depus-o în fața Curții în baza Articolului 8 din Convenție, invocând refuzul instanțelor judecătorești de a sancționa un jurnalist, în cadrul unui proces contravențional, pentru diseminarea unor informații pretins defăimătoare despre reclamant.</p> <p>La momentul evenimentelor, reclamantul era judecător la Curtea de Apel Chișinău. La 27 martie 2013, în timpul pauzei de prânz, aflându-se la sediul instanței, jurnalistul B. a observat cum reclamantul părea să clădească și l-a urmărit. Ulterior, B. a asistat la o întrevedere dintre reclamant și alte două persoane, lângă sediul instanței. El a început să înregistreze evenimentul, arătând cum reclamantul discuta cu cele două persoane lângă automobilul lor, iar femeia îi înmâna un plic, din care reclamantul a scos conținutul, l-a pus în buzunar, și le-a înmânat în schimb ceea ce părea a fi o bancnotă. B. a comentat evenimentul, întrebându-se dacă reclamantul luase bani din plicul respectiv și dacă aceasta era mită. Înregistrarea video s-a finalizat cu întoarcerea reclamantului în sediul instanței, atunci când B. l-a întrebat despre cele întâmplate. Reclamantul s-a îndreptat către biroul său fără a răspunde la întrebările lui B.</p> <p>După trei ore de la incident, B. a publicat pe pagina sa de YouTube înregistrarea video. Peste circa trei ore de la publicarea video-ului, B. a fost apelat de către femeia surprinsă în înregistrare, care s-a dovedit a fi soția fratelui reclamantului, și care a explicat că ea îi înmânase reclamantului o chitanță privind plata unei taxe funciare, iar reclamantul îi întorsese suma pe care ea o achitase. După discuția telefonică, B. își actualizase postarea inițială, adăugând un rezumat al discuției sale cu cumnata reclamantului.</p> <p>În aceeași zi, Curtea de Apel Chișinău a emis un comunicat, oferind aceleași explicații în legătură cu respectivul eveniment. Comunicatul adăuga că reclamantul nu răspunsese la întrebările lui B., deoarece ultimul figurase anterior în calitate de parte vătămată într-un dosar în care reclamantul fusese judecătorul raportor. Fără a se referi la vreo prevedere legală, comunicatul menționa că judecătorului nu îi era permis să discute cu părțile în afara ședințelor de judecată, chiar și după finalizarea procesului.</p> <p>În seara aceleiași zile, în cadrul emisiunii sale de la un post privat de televiziune, B. a discutat despre respectivele evenimente. El a menționat discuția telefonică pe care o avusese mai devreme în acea zi, în timp ce pe fundal era difuzată înregistrarea inițială. B. a invitat publicul să comenteze înregistrările, menționând că nu exista un verdict sau o certitudine în acest caz. Mai multe persoane au comentat înregistrarea, exprimându-și indignarea față de sistemul judecătoresc sau făcând glume pe seama faptului că mitele nu se mai ofereau în bani, ci în chitanțe.</p> <p>În urma evenimentelor, reclamantul a depus o plângere la poliție și la procuratură, cerând tragerea lui B. la răspundere contravențională pentru diseminarea pe rețelele sociale a informației defăimătoare despre el. Inițial, B. a fost sancționat contravențional cu amendă pentru calomnie, în baza art. 70 din Codul contravențional. B. a contestat procesul-verbal, menționând că el nu cunoscuse despre faptul că declarațiile sale nu corespundeau adevărului. După pronunțarea unei hotărâri judecătorești în favoarea lui B. și dispunerea de către instanțele superioare a rejudicării cauzei, la 22 mai 2014 Judecătoria Botanică a anulat procesul-verbal contravențional. În particular, instanța a constatat că, potrivit componentei de contravenție prevăzute la art. 70 din Codul contravențional, trebuia să fie demonstrat faptul că avusese loc răspândirea cu bună-știință a informației defăimătoare. În acest caz, nu s-a demonstrat că, la momentul publicării înregistrării video, B. cunoscuse toate circumstanțele, astfel cum au fost ele ulterior prezentate de către reclamant. B. nu avea de unde să cunoască aceste detalii, din moment ce reclamantul refuzase să răspundă la întrebări. În plus, B. nu făcuse afirmații ferme, ci doar își punea întrebări.</p> <p>Printr-o decizie irevocabilă din 17 septembrie 2014, Curtea de Apel Bălți a menținut hotărârea și a reiterat argumentele instanței inferioare, concluzionând că nu fusese comisă o contravenție.</p>
-----	-----------------------------	--------------------------	---

			<p>Referitor la admisibilitate, Guvernul a menționat că reclamantul nu epuizase toate remediile naționale disponibile. El solicitase tragerea la răspundere contravențională a lui B., care implica dovada faptului că a avut loc o diseminare cu bună-știință a unei informații neadevărate despre victimă. În lipsa elementului de intenție în acest caz, plângerea penală nu era un remediu adecvat. În schimb, reclamantul avusese la dispoziție un alt remediu, mai eficient, prin inițierea unei acțiuni civile pentru defăimare, care nu a fost utilizat în acest caz. Analizând acest argument, Curtea a considerat că acesta se referă la obligațiile pozitive ale statului în baza Articolului 8 din Convenție, impunând astfel o examinare a fondului plângerii. În plus, reclamantul a utilizat un remediu național disponibil, fapt care îl exonera de la inițierea unui proces civil separat în vederea protejării drepturilor sale.</p> <p>Cu privire la fondul cererii, Curtea a reiterat că Statul are obligația pozitivă în baza Articolului 8 din Convenție de a adopta măsuri destinate să asigure respectarea vieții private în domeniul relațiilor dintre indivizi, fiind necesară producerea unui echilibru just între toate interesele concurente relevante. În acest sens, există mai multe criterii care trebuie luate în considerare, precum subiectul publicației și modul în care aceasta contribuie la o dezbatere de interes public, cât de cunoscută este persoana vizată, comportamentul său anterior, conținutul, forma și consecințele publicației, și modul în care informația relevantă a fost obținută.</p> <p>În prezenta cauză, înregistrarea pe care a publicat-o B. ar fi putut să afecteze reputația reclamantului, fapt care angaja obligația Statului în baza Articolului 8 din Convenție de a o proteja. Din moment ce reclamantul s-a plâns în fața Curții în legătură cu înregistrarea și comentariile inițial făcute de către B. pe rețelele sociale, inclusiv făcând referire la emisiunea pe care B. o moderase în seara aceleiași zile, Curtea a examinat modul în care Statul și-a îndeplinit obligațiile sale pozitive în raport cu ambele publicații.</p> <p>În primul rând, Curtea a observat că B. asistase și înregistrase o întrunire dintre un judecător și două persoane private, una dintre care îi înmânase primului un plic, iar el îi returnase în schimb o bancnotă. Suspectând că întrevederea implica un act de corupție, jurnalistul s-a apropiat de judecător, însă ultimul a refuzat să răspundă la orice fel de întrebări, deși nu exista nicio regulă care i-ar fi interzis acest lucru.</p> <p>De asemenea, Curtea a notat că instanțele judecătorești au aplicat mai multe dintre criteriile menționate mai sus, precum faptul că publicația se referea la un subiect de interes public (potențiala corupere a unui judecător și încrederea publică în administrarea justiției), protecția deosebită oferită jurnaliștilor care raportează chestiuni de interes public și acțiunile ambelor părți.</p> <p>Curtea a considerat că, în cadrul procesului contravențional urmat în acest caz, exercițiul de punere în echilibru a intereselor concurente a fost limitat, din cauza remediei ales de către reclamant. Spre deosebire de cauzele civile cu privire la defăimare, art. 70 din Codul contravențional cerea probe suficiente care să demonstreze că persoana cunoscuse despre faptul că informația era falsă și, în pofida acestui fapt, o diseminase cu bună-știință. Aceste elemente au fost decisive în acest caz, astfel încât analiza făcută de către instanțele naționale s-a concentrat anume pe ele.</p> <p>În aceste circumstanțe, Curtea nu a văzut niciun motiv pentru a pune la îndoială constatările instanțelor naționale, potrivit cărora standardul de probă impus de legislația contravențională era mult mai înalt și el nu fusese atins în acest caz. Examinând toate circumstanțele cauzei, Curtea nu a văzut niciun element capabil să pună la îndoială aprecierea generală făcută de către instanțele naționale. În special, B. a întreprins cu bună-credință mai mulți pași pentru a informa publicul pe deplin despre toate circumstanțele disponibile, prin actualizarea postării, menționarea apelului telefonic și a comunicatului de presă emis de către Curtea de Apel, și prin explicarea faptului că situația încă era incertă la acel moment. În plus, reclamantul nu a argumentat că eventuala</p>
--	--	--	--

			<p>inițiere a unei acțiuni civile ar fi fost dintr-un anumit motiv inaccesibilă sau ineficientă în cazul său, ori că nu i-ar fi putut asigura protecția reputației sale.</p> <p>În aceste circumstanțe, reclamantul nu a demonstrat în fața Curții să Statul ar fi eșuat să-și îndeplinească obligațiile pozitive în baza Articolului 8 din Convenție, prin a-i oferi mijloace efective de apărare a reputației sale. Prin urmare, Curtea a decis că nu a avut loc o încălcare a acestei prevederi din Convenție.</p>
19.	STRĂISTEANU (9989/20)	05.06.2025 05.09.2025	<p>Cauza se referă la o pretinsă încălcare a libertății de exprimare invocată de către reclamantă – o avocată cunoscută în special pentru apărarea drepturilor persoanelor LGBTQ+, care a fost obligată să ștergă de pe pagina sa de Facebook mai multe videoclipuri în care un coleg avocat îi adresa remarci insultătoare cu caracter homofob.</p> <p>La momentul evenimentelor, reclamanta își desfășura activitatea de avocat într-un birou situat în vecinătatea locuinței lui T.P., care era, la rândul său, avocat și profesor universitar. În luna mai 2017, reclamanta a fost supusă unor insulte și comportamente homofobe din partea lui T.P. în curtea comună dintre birourile lor. Reclamanta a filmat mai multe dintre aceste incidente și le-a publicat ulterior pe pagina sa de Facebook. Acestea au fost vizionate de mii de persoane și preluate de către mass-media. La fața locului a fost chemată poliția, care a întocmit un proces-verbal în privința lui T.P., pentru injurii și expresii jignitoare în adresa reclamantei. Acesta a fost ulterior anulat de către instanța de judecată din motive procedurale. În legătură cu aceste incidente, Comisia de Etică și Disciplină a Uniunii Avocaților i-a aplicat lui T.P. sancțiunea disciplinară sub formă de retragere a licenței pentru exercitarea profesiei de avocat.</p> <p>Ulterior, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal (în continuare „Centrul”) a înregistrat o plângere din partea lui T.P., prin care el denunțase publicarea de către reclamantă, fără consimțământul său, a unor înregistrări care conțineau imaginea și vocea sa. Prin decizia sa din 3 martie 2018, Centrul a constatat că reclamanta încălcaseră prevederile Legii privind protecția datelor cu caracter personal, apreciind că divulgarea respectivelor înregistrări – deși utilizate în calitate de probe într-un proces contravențional – nu era justificată în lipsa unui interes public, calificând situația drept un simplu „conflict între vecini”. Drept urmare, Centrul a obligat reclamanta să ștergă videoclipurile de pe pagina sa de Facebook.</p> <p>Reclamanta a contestat în instanță decizia Centrului, susținând că publicarea înregistrărilor vizând comportamentul homofob al lui T.P. era justificată prin interesul public și protejată de Articolul 10 din Convenție. Prin hotărârea din 25 octombrie 2018, Judecătoria Chișinău, sediul Centru a respins acțiunea, constatând că înregistrările vizau un conflict privat și afectau viața privată a lui T.P. Această hotărâre a fost menținută de către Curtea de Apel Chișinău la 28 mai 2019 și de către Curtea Supremă de Justiție la 16 octombrie 2019.</p> <p>În cadrul procesului contravențional inițiat, în paralel, în baza aceluiași constatări ale Centrului, prin decizia sa irevocabilă din 12 noiembrie 2019, Curtea de Apel Chișinău a dispus încetarea procesului contravențional împotriva reclamantei, recunoscând contribuția înregistrărilor respective la o dezbatere de interes general. Instanțele au constatat că libertatea de exprimare a reclamantei prelua asupra dreptului la viață privată al lui T.P., în contextul unui discurs homofob adresat unei activiste LGBTQ+.</p> <p>Referindu-se la soluția pronunțată în cadrul procedurii de contencios administrativ, reclamanta s-a plâns în fața Curții de faptul că decizia instanțelor naționale de a șterge înregistrările publicate pe pagina sa de Facebook i-ar fi încălcat dreptul la libertatea de exprimare, garantat de Articolul 10 din Convenție.</p> <p>Curtea a respins excepția Guvernului privind lipsa unui prejudiciu semnificativ, reținând că reclamanta fusese vizată de atacuri verbale homofobe în legătură cu activitatea sa profesională și că obligația de a șterge înregistrările video de pe Facebook ridică o problemă serioasă privind echilibrul dintre</p>

			<p>libertatea de exprimare și dreptul la viață privată. Curtea a considerat că prezenta cauză implică aspecte de principiu și contribuie la o dezbatere de interes general.</p> <p>Cu privire la fondul cauzei, Curtea a reamintit că, potrivit jurisprudenței sale constante, instanțele naționale au obligația de a pune în balanță drepturile concurente garantate de Articolele 8 și 10 din Convenție, atunci când acestea sunt incidente în contextul unei ingerințe asupra libertății de exprimare.</p> <p>Curtea a observat că au existat două proceduri paralele: una contravențională și una administrativă. În cadrul procedurii contravenționale, instanțele naționale au recunoscut interesul public față de înregistrările video publicate de către reclamantă, reținând că acestea relevau acte homofobe comise împotriva unei avocate cunoscute pentru apărarea drepturilor persoanelor LGBTQ+ și contribuiau la o dezbatere socială importantă. În consecință, instanțele naționale au considerat că libertatea de exprimare a prevalat asupra dreptului la viață privată al lui T.P.</p> <p>În schimb, instanțele de contencios administrativ nu au efectuat o analiză echilibrată a intereselor concurente, nerecunoscând caracterul homofob al declarațiilor vizate, ignorând contextul evenimentelor – desfășurate în timpul săptămânii „Pride” – și calificând incorect situația drept un simplu conflict între vecini. Mai mult, acestea au acordat o greutate disproporționată dreptului la viață privată al lui T.P., fără a ține cont de rolul reclamantei de apărătoare a drepturilor LGBTQ+ și de contribuția sa la o dezbatere de interes public. În plus, interpretarea restrictivă a art. 451 din Codul contravențional realizată de către Centru, care a exclus orice analiză contextuală sau evaluare a unui interes public legitim care ar fi putut justifica publicarea, a condus la excluderea de facto a dreptului reclamantei de a informa publicul.</p> <p>În consecință, Curtea a conchis că instanțele de contencios administrativ nu au asigurat un just echilibru între drepturile protejate de Convenție și nu au oferit motive pertinente și suficiente care să justifice ingerința în dreptul la libertatea de exprimare al reclamantei, hotărând că a avut loc o încălcare a Articolului 10 din Convenție.</p> <p>Reclamanta a solicitat 20.000 de euro cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral. Cu toate acestea, Curtea a susținut poziția Guvernului și a considerat că, ținând cont de circumstanțele cauzei și de caracterul limitat al ingerinței, simpla constatare a încălcării Articolului 10 din Convenție constituie o satisfacție echitabilă suficientă pentru reclamantă.</p>
20.	TĂBĂCARU ȘI BURDEINÎI (73752/13)	19.05.2025 19.05.2025	<p>Cauza se referă la evacuarea reclamanților dintr-un apartament în care au locuit mai mult de douăzeci și șapte de ani, fără a li se oferi o locuință alternativă. Reclamanții au pretins încălcarea drepturilor lor garantate de Articolul 8 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Reclamanții sunt tată și fiică. Ei au locuit împreună cu alți membri ai familiei într-un apartament de tip comunal din Chișinău. Printr-o decizie a instanței din anul 1985 s-a dispus evacuarea lor din apartament, în legătură cu necesitatea unor lucrări de întreținere a respectivului bloc de locuit. În luna mai 1986 reclamanților li s-a asigurat locuința într-un apartament („apartamentul nr. 93”). Ceilalți membri ai familiei, inclusiv fosta soție a primului reclamant – și mama celui de-al doilea reclamant – și soțul acesteia, au fost asigurați cu o locuință într-un alt apartament („apartamentul nr. 44”).</p> <p>Reclamanții au ocupat în mod continuu apartamentul nr. 93 din anul 1986, plătind chirie și utilități. Nu li s-a eliberat un bon de repartitie pentru acest apartament și nu au reușit niciodată să-l înregistreze oficial ca viză de reședință.</p> <p>Locatarii apartamentului nr. 44 au primit un bon de repartitie în anul 1986 și au reușit să-l înregistreze oficial ca reședință și, ulterior, au privatizat apartamentul respectiv.</p> <p>Având în vedere imposibilitatea de a înregistra oficial viza de reședință în apartamentul nr. 93, reclamanții și-au înregistrat reședința în apartamentul nr. 44, în momente diferite. Potrivit reclamanților, formalitatea fusese necesară la</p>

		<p>momentul respectiv pentru obținerea documentelor de identitate, accesul la asigurări sociale sau angajare. Primul reclamant și-a înregistrat reședința în apartamentul nr. 44 în perioada 10 iulie 1998 – 27 mai 2005, în timp ce al doilea reclamant a avut reședința înregistrată în apartamentul nr. 44 în perioada 8 aprilie 1987 – 25 mai 2005. Potrivit reclamanților, după anul 2005 ei au încercat să obțină înregistrarea reședinței lor în apartamentul nr. 93, dar fără succes.</p> <p>Între timp, la 17 decembrie 1986 și 16 martie 1993 au fost emise alte noi bonuri de repartitie pentru apartamentul nr. 44, care le-au oferit celui de-al doilea reclamant, respectiv primului reclamant, cazare în locuința respectivă, împreună cu restul membrilor familiei lor. Potrivit reclamanților, ei au aflat despre aceste documente abia în anul 2008, în cadrul procedurilor judiciare respective.</p> <p>La 8 februarie 2008 Consiliul municipal a închis contul de locuințe respectiv, ceea ce implica faptul că reclamanții nu mai locuiau în apartamentul nr. 93. La 20 martie 2008 apartamentul nr. 93 a fost repartizat familiei S. în baza dispoziției Primarului General.</p> <p>La 8 iulie 2008 Consiliul municipal a depus o cerere de chemare în judecată împotriva reclamanților, solicitând evacuarea lor din apartamentul nr. 93 fără locuință alternativă, argumentând că aceștia ocupaseră apartamentul ilegal sau temporar și că, în orice caz, locuiau în apartamentul nr. 44, așa cum confirmă bonurile de repartitie eliberate pentru ambii din ei.</p> <p>Reclamanții au depus o acțiune reconvențională, solicitând recunoașterea dreptului la spațiu locativ asupra apartamentului nr. 93 și anularea deciziei municipale și a bonului de repartitie pentru S. Ei au susținut că ocuparea apartamentului respectiv fusese legală și că, din acest motiv, nu puteau fi evacuați fără a li se oferi o locuință alternativă.</p> <p>Prin hotărârea sa din 5 noiembrie 2012, Curtea de Apel Chișinău a respins pretențiile Consiliului municipal și a admis pretențiile reclamanților. Instanța a reținut, printre altele, că reclamanții ocupaseră legal apartamentul nr. 93 începând cu anul 1986, dobândiseră dreptul de posesie asupra acestuia și că nu existau motive pentru a concluziona că și-au pierdut dreptul la locuință în apartamentul respectiv.</p> <p>Consiliul municipal a contestat hotărârea instanței, menționând că reclamanților li s-a oferit cazare în apartamentul nr. 44, unde își aveau adresa înregistrată. În anul 2008, apartamentul nr. 44 a fost privatizat de către fosta soție a primului reclamant și de către fiica ei. Apartamentul nr. 93 fusese liber la momentul distribuirii sale către S., deoarece, conform dosarelor municipale, contul reclamanților pentru acel apartament fusese închis. Consiliul municipal a notat, de asemenea, că primul reclamant divorțase de două ori de aceeași persoană, o dată în 1997 și apoi din nou în 2006, presupus cu unicul scop de a păstra ambele apartamente. S. a contestat, de asemenea, hotărârea instanței, reiterând argumentele prezentate de către Consiliul municipal.</p> <p>Reclamanții au depus referință la recursurile declarate de către Consiliul municipal și familia S., solicitând declararea recursurilor ca fiind inadmisibile.</p> <p>Prin decizia sa irevocabilă din 22 mai 2013, Curtea Supremă de Justiție a admis recursurile Consiliului municipal și a casat hotărârea din 5 noiembrie 2012. Instanța a reținut, printre altele, că la 8 februarie 2008, municipalitatea închisese contul de locuințe al reclamanților, ceea ce „confirma că [reclamanții] își pierduseră dreptul de a ocupa apartamentul nr. 93”. Instanța a făcut referire la bonurile de repartitie care le-au oferit reclamanților locuință în apartamentul nr. 44 și la adresa înregistrată a reclamanților în apartamentul respectiv ca dovezi că li s-a asigurat o locuință permanentă acolo. De asemenea, ea a notat că, atunci când primului reclamant i s-a eliberat bonul de repartitie respectiv, soțul fostei sale soții fusese exclus de pe lista persoanelor îndreptățite să ocupe apartamentul nr. 44. Instanța s-a bazat pe articolele 94 și 103 din Codul cu privire la locuințe, care permiteau evacuarea fără cazare alternativă a chiriașilor care ocupă o locuință fără autorizație.</p>
--	--	--

			<p>Reclamanții au fost evacuați din apartamentul nr. 93 la 20 ianuarie 2014. Prima reclamantă locuia la o prietenă, iar a doua reclamantă s-a mutat cu mama sa în apartamentul nr. 44.</p> <p>În fața Curții, reclamanții s-au plâns că evacuarea lor din apartamentul nr. 93 a constituit o încălcare a drepturilor garantate de Articolul 8 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Cu referire la plângerea bazată pe Articolul 8 din Convenție, Curtea a notat că a existat în mod clar o ingerință în dreptul reclamanților la respectarea domiciliului, din moment ce apartamentul din care ei fuseseră evacuați era „domiciliul” lor.</p> <p>Examinând proporționalitatea respectivei ingerințe, Curtea s-a referit la absența din decizia Curții Supreme de Justiție a oricărei constatări care să ateste că reclamanții ar fi ocupat ilegal apartamentul respectiv în anul 1986 sau că ar fi acționat ilegal atunci când și-au înregistrat adresa în apartamentul nr. 44 și, ulterior, au anulat această înregistrare. Deși șederea reclamanților în apartamentul nr. 93 ar fi putut avea un caracter temporar, ei nu au beneficiat niciodată de reatribuirea locuinței inițiale, iar instanțele naționale nu au făcut referire la nicio probă care să demonstreze că reclamanții ar fi fost vreodată informați cu privire la emiterea celor două bonuri de repartiție prin care li s-ar fi oferit cazare definitivă în apartamentul nr. 44.</p> <p>De asemenea, Curtea a notat, printre altele, că Curtea Supremă de Justiție nu a luat în considerare faptul că reclamanții nu aveau alt loc de trai și exista riscul să rămână în stradă după mai mult de două decenii de locuit în apartament și fără motive evidente pentru a presupune că ocuparea lor a fost ilegală. Ei au achitat chiria și facturile la utilități. În același timp, nu s-a efectuat nicio analiză a intereselor concurente, și anume dacă familia S. avea o locuință alternativă și dacă municipalitatea avea alte apartamente de oferit. Prin urmare, Curtea a concluzionat că a existat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.</p> <p>Curtea a acordat reclamanților în comun suma de 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 1.000 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
21.	CIOCOI (31022/13)	19.05.2025 19.05.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa ingerință în dreptul de proprietate al reclamanților asupra bunurilor sale, prin instituirea unor măsuri asiguratorii de către o instanță în cadrul unor proceduri în care reclamanții nu aveau calitate procesuală.</p> <p>În perioada 2003-2004, reclamanții au dobândit în proprietate mai multe clădiri, construcții și un teren, care fuseseră confiscate de către Inspectoratul Fiscal de Stat de la compania F. Reclamanților li s-au oferit garanții că bunurile achiziționate erau libere de orice pretenții ale unor terți.</p> <p>Ulterior, compania F. a intrat în lichidare. La 19 decembrie 2011, Judecătoria Economică de Circumscripție a dispus măsuri asiguratorii prin care reclamanții erau obligați să permită lichidatorului desemnat de către instanță accesul la bunurile lor, în vederea inventarierii și sechestrării eventualelor active care aparțineau companiei F. La 2 mai 2012, executorul judecătoresc a contactat primul reclamant pentru a asigura executarea hotărârii din 19 decembrie 2011.</p> <p>La 7 mai 2012, reclamanții au declarat recurs la Curtea de Apel Chișinău, solicitând casarea încheierii din 19 decembrie 2011. Prin încheierea sa din 20 iunie 2012, Curtea de Apel a restituit recursul reclamanților, menționând că aceștia nu aveau calitate procesuală în acele proceduri și, prin urmare, nu puteau formula un recurs în acest sens.</p> <p>La 21 iunie 2012, reclamanții au adresat o cerere de chemare în judecată, solicitând anularea încheierii din 19 decembrie 2011, susținând că aceasta le-a încălcat grav dreptul de proprietate. Prin încheierea sa din 20 august 2012, Judecătoria Economică de Circumscripție a respins cererea de chemare în judecată, deoarece ar fi fost depusă de persoane care nu erau parte la proces. Reclamanții au contestat cu recurs această încheiere. La 1 noiembrie 2012, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul reclamanților.</p>

			<p>După comunicarea prezentei cereri Guvernului, Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire în adresa Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 noiembrie 2012.</p> <p>Prin încheierea sa din 4 iulie 2023, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea de revizuire înaintată de către Agentul guvernamental și a constatat încălcarea drepturilor reclamanților prevăzute de Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Curtea de Apel Chișinău a casat decizia sa din 1 noiembrie 2012 și a pronunțat o nouă hotărâre prin care a admis recursul inițial al reclamanților și a anulat măsurile asigurătorii dispuse prin încheierea din 19 decembrie 2011. Referitor la satisfacția echitabilă, instanța de revizuire a precizat că Agentului guvernamental îi revine sarcina de a negocia cu reclamanții o eventuală compensație cu titlu de satisfacție echitabilă, întrucât instanța nu putea să se pronunțe asupra acestei chestiuni în lipsa unor pretenții concrete din partea reclamanților sau a Agentului. Nicio cale de atac nu a fost exercitată împotriva acestei încheieri, aceasta rămânând irevocabilă.</p> <p>Respectiv, reclamanții s-au plâns în fața Curții de o ingerință în dreptul lor de proprietate ca urmare a emiterii unei încheieri judecătorești adoptate în cadrul unor proceduri la care nu au fost parte.</p> <p>Curtea a reținut că instanțele naționale au recunoscut existența unei încălcări a drepturilor reclamanților în baza Articolului 6 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și au anulat încheierea judecătorească de la care izvorau încălcările. Totuși, instanțele nu le-au oferit reclamanților nicio reparație sub forma unei compensații pentru prejudiciul material sau moral, făcând trimitere expresă la rolul Agentului guvernamental de a ajunge la o înțelegere cu reclamanții. În aceste circumstanțe și în absența unei înțelegeri ulterioare între părți, Curtea a considerat că reclamanții își păstrează calitatea de victime ale încălcărilor invocate și, prin urmare, a respins excepția Guvernului privind pierderea calității de victimă.</p> <p>În situația dată, Curtea nu a văzut niciun motiv să se disocieze de concluziile Curții de Apel Chișinău și nu a considerat necesară o reexaminare a fondului acestor plângeri. Având în vedere că reclamanților nu li s-a acordat nicio compensație la nivel național, fie de către Curtea de Apel Chișinău, fie printr-o soluționare amiabilă cu Agentul guvernamental, Curtea a notat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Prin urmare, Curtea a acordat reclamanților în comun suma de 4.700 de euro în calitate de prejudiciu moral.</p>
22.	Î.M. BECOR S.R.L. (71529/14)	03.07.2025 03.07.2025	<p>Cauza se referă la perceperea de taxe de import suplimentare și impunerea de sancțiuni față de societatea reclamantă după ce Biroul Vamal a atribuit un alt cod de clasificare mărfurilor care fuseseră importate cu patru ani mai devreme.</p> <p>În perioada 2008-2012, societatea reclamantă a importat substanțe care, la momentul respectiv, erau clasificate drept medicamente de către Agenția Medicamentului și Dispozitivelor Medicale. În anul 2012, biroul vamal a reclasificat substanțele drept suplimente alimentare, a impus sancțiuni și a perceput TVA și taxe vamale suplimentare asupra importurilor societății reclamante din 2008 până în 2012, în valoare totală de 1.896.483,59 de lei (echivalentul a 115.950 de euro la momentul respectiv). Societatea reclamantă a contestat aceste decizii în instanță.</p> <p>La 18 martie 2013, Judecătoria Chișinău a anulat deciziile Biroului Vamal, hotărând că substanțele importate au fost clasificate conform codurilor de clasificare prevăzute de legile aplicabile la acea vreme. Curtea de Apel Chișinău a menținut hotărârea primei instanțe.</p> <p>La 30 aprilie 2014, Curtea Supremă de Justiție (în continuarea „CSJ”), dând o interpretare diferită legilor, a casat hotărârile emise de către instanțele inferioare și a respins pretențiile societății reclamante printr-o decizie definitivă.</p>

			<p>În alte două seturi de proceduri referitoare la o reclasificare similară, în anii 2013 și 2014, CSJ a admis apelurile societăților reclamante și a anulat în final deciziile biroului vamal.</p> <p>După comunicarea prezentei cereri, Agentul guvernamental a înaintat la CSJ o cerere de revizuire, solicitând recunoașterea încălcării dreptului societății reclamante garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și acordarea, în temeiul Articolului 41 din Convenție, a despăgubirilor morale echivalente cu cele acordate de către Curte în cauze similare.</p> <p>La 14 martie 2024, CSJ a admis cererea de revizuire, a casat decizia sa din 30 aprilie 2014, a recunoscut încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, a acordat societății reclamante 3.000 EUR pentru daune morale și a dispus o nouă examinare a recursului depus de către biroul vamal.</p> <p>În noua procedură în fața CSJ, societatea reclamantă a solicitat restituirea taxelor și a penalităților suplimentare pe care le plătise biroului vamal (1.896.483,59 MDL), a dobânzilor aferente acestei sume acumulate pe parcursul a zece ani (3.415.339 MDL, echivalentul la momentul respectiv a 174.440 EUR), precum și a cheltuielilor de judecată suportate în procedurile în fața instanțelor interne și în fața Curții (256.307,3 MDL, echivalentul la momentul respectiv a 13.090 EUR).</p> <p>La 12 iunie 2024, CSJ a respins recursul biroului vamal ca fiind vădit nefondat și a confirmat concluziile instanțelor inferioare, favorabile societății reclamante. De asemenea, instanța a dispus ca biroul vamal să plătească societății reclamante cuantumul taxelor și al penalităților suplimentare calculate incorect (1.896.483,59 MDL), totodată acordându-i 40.000 MDL (echivalentul a 2.067 EUR la momentul respectiv) cu titlu de cheltuieli de judecată. CSJ nu s-a pronunțat asupra cererii societății reclamante referitoare la dobânzi, considerând-o a fi o cerere nouă, care nu fusese invocată anterior în fața instanțelor inferioare.</p> <p>În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns, în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, de privarea de bunurile sale în interes public. Ea a susținut că decizia favorabilă pronunțată de către CSJ după redeschiderea procedurilor naționale nu era suficientă pentru a o priva de statutul de victimă, deoarece instanța de recurs reparase doar parțial prejudiciul material, prin dispunerea restituirii sumei de 1.896.483,59 lei MDL, percepute în mod eronat, dar nu compensase dobânda calculată conform prevederilor Codului civil și acumulată pe parcursul a zece ani. De asemenea, societatea reclamantă a susținut că dobânda de întârziere era strâns legată de prejudiciul material pe care l-a suferit după ce nu și-a putut folosi banii timp de mai mult de zece ani. Referitor la prejudiciul moral, ea a susținut că suma de 3.000 EUR acordată era incomparabilă cu despăgubirile acordate anterior de către Curte în cazuri similare și insuficientă pentru a compensa starea de incertitudine pe care a suferit-o.</p> <p>Guvernul a susținut că societatea reclamantă și-a pierdut statutul de victimă după ce, în cadrul procedurilor interne redeschise, instanțele naționale recunoscuseră încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, dispuseseră <i>restitutio in integrum</i> în privința prejudiciului material și acordaseră societății reclamante despăgubiri pentru daune morale și cheltuieli de judecată în sume comparabile cu cele acordate de către Curte în cauze similare. Referitor la dobânda de întârziere, Guvernul a susținut că nu exista nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată în cadrul procedurilor redeschise și dobânda de întârziere solicitată.</p> <p>Cu referire la obiecția Guvernului, Curtea a reținut că aceasta este strâns legată de fondul plângerii și le-a examinat împreună.</p> <p>Constatând întârzierea de peste zece ani pentru remedierea de către Stat a încălcării Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție și absența oricărei compensații materiale pentru această întârziere, în pofida restituirii către societatea reclamantă a unor taxe și sancțiuni suplimentare, Curtea a considerat că reclamanta încă putea pretinde a fi victima unei încălcări a Articolului 1 din</p>
--	--	--	---

			<p>Protocolul nr. 1 la Convenție, după ce instanțele naționale nu au reușit să compenseze pierderile suferite ca urmare a incapacității de a-și utiliza banii pentru o perioadă atât de lungă. Prin urmare, obiecția Guvernului a fost respinsă și s-a constatat încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a acordat societății reclamante 45.000 EUR cu titlu de prejudiciu material și moral, respingând pretențiile privitoare la costuri și cheltuieli.</p>
23.	BRAGA (59351/12) (satisfacție echitabilă)	03.07.2025 03.07.2025	<p>Prin hotărârea sa din 17 martie 2020 cu privire la fondul cauzei, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza neexecutării unei hotărâri definitive pronunțate în favoarea reclamantei la 25 iulie 2008. Prin hotărârea respectivă, instanța de judecată aprobase un acord de partaj între reclamantă și fostul soț, obligându-l pe cel din urmă la plăți și bunuri. În final, Curtea a acordat reclamantei 3.600 euro în calitate de despăgubiri pentru prejudiciul moral. Totodată, ea a considerat că problema aplicării Articolului 41 din Convenție în partea acordării prejudiciului material nu era pregătită pentru soluționare și a rezervat-o pentru o procedură separată.</p> <p>În temeiul Articolului 41 din Convenție și evidențiind faptul că hotărârea pronunțată în favoarea sa rămăsese neexecută, reclamanta a pretins în fața Curții 150.649,89 de euro cu titlu de prejudiciu material, format din creanțele pe care fostul său soț era obligat să i le plătească în baza hotărârii din 25 iulie 2008, dobânzile de întârziere aferente acestor sume și contravaloarea unui apartament și a unei mașini; inclusiv 10.000 de euro pentru prejudiciul moral.</p> <p>După pronunțarea hotărârii Curții, Guvernul a depus o cerere de revizuire la nivel național. Prin decizia din 7 februarie 2022, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea, a casat decizia din 1 martie 2012 pe care Curtea a constatat-o în hotărârea anterioară ca fiind incompatibilă cu prevederile Convenției, a respins cererea de revizuire formulată anterior de către fostul soț al reclamantei și a repus părțile în situația în care se aflau la momentul rămânerii definitive a hotărârii din 25 iulie 2008.</p> <p>În urma admiterii cererii de revizuire de către instanțele naționale, Guvernul a solicitat Curții să radieze cererea reclamantei de pe rol, în baza Articolului 37 § 1 lit. b) din Convenție, argumentând că anularea deciziei Curții de Apel Chișinău din 1 martie 2012 a remediat complet încălcările constatate anterior. Guvernul a afirmat că reclamanta se afla din nou în poziția juridică stabilită prin hotărârea definitivă din 25 iulie 2008 și că ea putea iniția oricând executarea silită împotriva fostului soț. Reclamanta a susținut că procedura de executare era pendinte și că hotărârea nu putea fi executată în mod efectiv. Totuși, ea nu a contestat faptul că hotărârea din 2008 a fost restabilită.</p> <p>Curtea a constatat că faptele care au generat litigiul încetaseră în urma casării încheierii instanței de apel din 1 martie 2012. Curtea a reiterat că forma cea mai potrivită de reparare a unei încălcări a Articolului 6 § 1 este restabilirea situației anterioare încălcării. În această cauză, redeschiderea procedurii interne și anularea deciziei neconforme cu Convenția au asigurat <i>restitutio in integrum</i> într-un mod adecvat și suficient, iar potrivit Guvernului, reclamanta obținuse dreptul de a iniția procedura de executare împotriva fostului său soț, fapt nedisputat de către reclamantă. Astfel, Curtea a considerat că au fost îndeplinite cele două condiții prevăzute de Articolul 37 § 1 lit. b) din Convenție: litigiul a fost soluționat, iar consecințele încălcării au fost remediate în mod suficient. În concluzie, Curtea a decis să radieze cererea de pe rol în privința aspectelor rezervate anterior în baza Articolului 41 din Convenție, referitoare la oferirea satisfacției echitabile.</p>
24.	ION DRAG S.R.L. (17185/15)	25.09.2025 25.09.2025	<p>Cauza se referă la încălcarea dreptului la judecarea în termen rezonabil a cauzei, precum și la lipsa unui recurs intern efectiv în acest sens. De asemenea, ea mai include și o plângere referitoare la neexecutarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în privința unui debitor privat.</p> <p>Societatea reclamantă a obținut în anul 2005 o hotărâre definitivă prin care o altă companie era obligată să evacueze și să restituie trei încăperi comerciale</p>

cu o suprafață totală de 40,7 m². Deși titlul executoriu a fost emis, acesta nu a fost executat nici până în prezent, din cauza unor proceduri judiciare repetate și a suspendării executării. Procesul civil declanșat de către partea adversă la 30 decembrie 2007, menit să blocheze executarea, s-a prelungit pentru o durată de peste 17 ani, trecând prin multiple instanțe și reexaminări.

Societatea reclamantă a inițiat mai multe acțiuni în despăgubire în temeiul Legii nr. 87/2011, vizând atât neexecutarea hotărârii definitive din 7 decembrie 2005, cât și durata excesivă a procesului civil. Prima acțiune, inițiată la 27 februarie 2012, a fost respinsă, iar cea depusă la 22 martie 2016 a adus doar o compensație simbolică de 5.000 de lei. La 14 noiembrie 2023, societatea a intentat o a treia acțiune, solicitând despăgubiri substanțiale, însă instanțele naționale au acordat doar 50.000 de lei, cauza fiind pendinte la apel.

În fața Curții, societatea reclamantă a invocat Articolele 6 și 13 din Convenție, precum și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Ea a susținut că neexecutarea prelungită a hotărârii definitive din 7 decembrie 2005 i-a încălcat drepturile garantate de aceste dispoziții. De asemenea, reclamanta a afirmat că acțiunile în despăgubiri prevăzute de Legea nr. 87/2011 nu au constituit un recurs efectiv în sensul Articolului 13.

Guvernul a ridicat mai multe excepții preliminare. În primul rând, Guvernul a invocat caracterul abuziv al cererii depuse de către reclamantă și reprezentantul său legal, rezultat dintr-un comportament de „rea-credință”, deoarece aceștia ar fi omis să informeze Curtea despre a treia acțiune în despăgubire inițiată la 14 noiembrie 2023, în urma căreia reclamanta a obținut compensații morale considerabile. Guvernul a mai invocat neputința căilor de recurs interne și a motivat că executarea hotărârii definitive fusese suspendată ca urmare a acțiunii civile introduse de către partea adversă la 30 decembrie 2007, iar chestiunea duratei procesului urma a fi examinată în cadrul ultimei acțiuni a reclamantei, aflată încă pe rol, care acoperea întreaga perioadă relevantă.

Totodată, Guvernul a contestat afirmațiile societății reclamante privind încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 din Convenție, iar plângerea bazată pe Articolul 13 a considerat-o nefondată, deoarece după comunicarea prezentei cauze părților, societatea reclamantă a recurs în mod inexplicabil la aceeași cale de atac pe care a considerat-o inefficientă în fața Curții.

Referitor la argumentul Guvernului cu privire la caracterul abuziv al cererii, Curtea nu a identificat niciun element care ar putea s-o determine să considere că reclamanta intenționase s-o inducă în eroare. În privința celorlalte obiecții, Curtea a notat că recursul utilizat de către reclamantă nu i-a permis să obțină o despăgubire adecvată. În plus, din dosar rezultă că societatea reclamantă a dat dovadă de diligență pe tot parcursul procedurii, a acționat cu bună-credință și a depus numeroase cereri pentru accelerarea examinării cauzei, însă fără succes.

Curtea a mai reținut că durata totală a procesului – peste 17 ani pentru trei grade de jurisdicție – este imputabilă în principal instanțelor naționale, din cauza a cel puțin patru trimiteri spre rejudecare și a altor măsuri procedurale care au contribuit la tergiversare. Deși Curtea a observat că durata procedurilor ar putea fi explicată prin conexarea acțiunilor civile formulate de către părți, referitoare, pe de o parte, la ridicarea obstacolelor pentru folosirea spațiilor și, pe de altă parte, la constatarea posesiei ilegale, totuși, aceste circumstanțe nu au justificat prelungirea procesului pentru o durată de peste 17 ani, începând cu 30 decembrie 2007.

După examinarea probelor prezentate și în lumina criteriilor stabilite în jurisprudența sa, Curtea nu a identificat niciun motiv care să justifice o asemenea durată a procesului. În conformitate cu jurisprudența sa constantă, Curtea a considerat că această durată, cauzată de întârzieri imputabile instanțelor interne, este excesivă și contravine cerinței unui „termen rezonabil”. Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește durata excesivă a procesului civil.

			<p>Totodată, hotărârea din 7 decembrie 2005 obliga partea adversă să elibereze spațiile comerciale ale reclamantei. Potrivit acesteia, neexecutarea a perturbat grav activitatea sa antreprenorială, cauzând prejudicii semnificative și privând-o de un „bun”, în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1. În privința neexecutării îndelungate a acestei hotărâri favorabile societății reclamante, Curtea a observat că executorul judecătoresc se aflase în imposibilitatea de a asigura executarea titlului executoriu pe parcursul suspendării procedurii de executare, astfel constatând o altă încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>În rezultatul încălcărilor constatate, Curtea a acordat societății reclamante 3.900 de euro cu titlu de prejudiciu moral și 400 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
25.	ZAGORODNIUC (65204/13)	25.09.2025 25.09.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa încălcare a Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Reclamantul a lucrat în calitate de ofițer de poliție în perioada 1 octombrie 1995 – 20 aprilie 2007, iar ulterior s-a pensionat și a părăsit funcția publică. Din dosar reiese că reclamantul s-a pensionat din motivul invalidității dobândite în timpul exercitării atribuțiilor sale, fapt confirmat de un certificat medical din 20 februarie 2007. La o dată necunoscută, invocând dispozițiile Legii cu privire la poliție, reclamantul a introdus o acțiune civilă împotriva autorităților locale din Chișinău, pentru a le obliga să-i furnizeze o locuință. Prin hotărârea din 13 iunie 2006, instanța de fond a admis acțiunea.</p> <p>În urma recursului formulat de către partea pârâtă în proces, printr-o decizie definitivă din 10 octombrie 2006, Curtea de Apel Chișinău a obligat Consiliul municipal să acorde reclamantului, în calitate de angajat al Ministerului Afacerilor Interne, precum și membrilor familiei sale, un spațiu locativ în folosință. Din dosar reiese că, în cadrul procedurii de executare, executorul judecătoresc nu a putut lua măsuri de executare din cauza lipsei fondurilor și a locuințelor de substituție ale debitorului, precum și a mijloacelor financiare necesare pentru construirea acestor locuințe.</p> <p>Între 2013 și 2022, reclamantul a depus cinci cereri de reparare a prejudiciului în temeiul Legii nr. 87/2011. În primele două proceduri, instanțele au dispus acordarea satisfacției echitabile reclamantului pentru repararea prejudiciului moral și material, în timp ce în următoarele două proceduri instanțele au refuzat acordarea unei satisfacții și dobânzi, acestea considerând că reclamantul nu mai era victimă, întrucât plecase din funcția publică în anul 2007. În cele din urmă, în ultima procedură de reparare a prejudiciului, printr-o hotărâre definitivă din 26 octombrie 2022, Curtea Supremă de Justiție a declarat acțiunea reclamantului întemeiată, având în vedere neexecutarea continuă a hotărârii în favoarea sa și obligația autorităților statului de a-i furniza o locuință în locațiune, în pofida plecării sale din funcția publică, pensionarea sa având loc din motive medicale. Din considerentul că decizia Curții Supreme nu fusese executată, reclamantul a depus o cerere la Curte.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de neexecutarea unei hotărâri judecătorești interne pronunțate în favoarea sa la 13 iunie 2006 și de lipsa unei căi de atac efective în această privință. El a invocat Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, precum și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a constatat că instanțele naționale au recunoscut în esență încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 și au acordat despăgubiri cu titlu de prejudiciu moral și material pentru perioadele de neexecutare sesizate de către reclamant. Cu toate acestea, Curtea a subliniat că hotărârea definitivă în favoarea reclamantului nu a fost încă executată. Având în vedere această omisiune persistentă a autorităților naționale de a executa hotărârea definitivă, Curtea a ajuns la concluzia că remediul intern în materie de despăgubiri nu a oferit reclamantului o reparație efectivă și că el poate în continuare să se considere „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție.</p>

			<p>În aprecierea sa, Curtea a reamintit că executarea unei hotărâri sau a unei decizii judecătorești, indiferent de instanța care a pronunțat-o, trebuie considerată ca fiind parte integrantă dintr-un „proces” în sensul Articolului 6. Curtea a observat, de asemenea, că hotărârea din 13 iunie 2006 a obligat Consiliul municipal să îi atribuie reclamantului un spațiu locativ în folosință, având în vedere statutul său profesional. Prin urmare, Curtea a considerat că această hotărâre a creat în favoarea reclamantului un „bun” în sensul Articolului 1 din Protocolul nr. 1.</p> <p>Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a concluzionat că, în speță, autoritățile nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârii în favoarea reclamantului. În acest sens, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Astfel, Curtea a acordat reclamantului 8.800 de euro pentru prejudiciul material și 500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
26.	PRISĂCARU (55864/13)	25.09.2025 25.09.2025	<p>Cauza se referă la refuzul Curții Supreme de Justiție de a examina recursul reclamantilor, din cauza neachitării taxei de stat.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, la 1 octombrie 2012, Judecătoria Chișinău, sediul Botanica a admis cererea de chemare în judecată împotriva reclamantilor și a dispus plata unui împrumut în valoare de 67.280 de euro. Reclamantii au depus apel împotriva hotărârii și au plătit o parte din taxa de stat, solicitând scutirea de la plata restului taxei de stat, din motive financiare.</p> <p>La data de 29 noiembrie 2012, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea de scutire în baza situației financiare a reclamantilor și a redus taxa de stat de la 18.500 de lei la 5.000 de lei, iar la 17 ianuarie 2013 a respins cererea de apel și a menținut hotărârea primei instanțe.</p> <p>Reclamantii au depus o cerere de recurs și au plătit o parte din taxa de stat, solicitând scutirea de la plata restului taxei, din aceleași motive invocate anterior. Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de scutire și a dispus plata integrală a taxei de stat. În recursul motivat, reclamantii au argumentat și anexat mai multe probe cu privire la circumstanțele care afectau situația lor financiară, în particular șomajul unuia dintre reclamanti, nașterea a doi copii și concediul de maternitate, fișe de salariu, precum și recipisa care confirma faptul că reclamantii împrumutaseră 5.000 de lei pentru achitarea taxei de stat aferente cererii de apel.</p> <p>La 20 martie 2013, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea, a lăsat recursul neexaminat și a oferit reclamantilor un termen suplimentar pentru a achita restul taxei de stat, în valoare de 12.200 de lei. Instanța a susținut că reclamantii erau angajați și, fără a examina sursele lor de venit și situația familială, a concluzionat că ei nu prezentaseră probe cu privire la imposibilitatea lor de a plăti respectiva taxă. La 5 aprilie 2013, Curtea Supremă de Justiție a refuzat examinarea cauzei din cauza neachitării taxei de stat.</p> <p>Astfel, reclamantii s-au plâns în fața Curții de o încălcare a Articolelor 6 și 13 din Convenție, din cauza taxelor judiciare excesive și a examinării superficiale a situației lor financiare de către Curtea Supremă de Justiție.</p> <p>Curtea a reamintit că rolul Articolului 6 în raport cu Articolul 13 constituie <i>lex specialis</i>, cerințele Articolului 13 fiind absorbite de cerințele mai stricte ale Articolului 6. Prin urmare, Curtea a considerat oportun să examineze plângerea exclusiv din perspectiva Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>În continuare, Curtea a observat că Curtea Supremă de Justiție și-a motivat refuzul în baza prevederilor legii, și anume neachitarea taxelor de stat. Prin urmare, Curtea a considerat necesară examinarea aspectului dacă, prin respingerea cererii de scutire de la plata taxei de stat, Curtea Supremă de Justiție a luat în considerare toate circumstanțele particulare ale posibilității reclamantilor de a le achita.</p> <p>Curtea a notat, în baza ștampilei de înregistrare din cancelarie, că, la 15 martie 2013, reclamantii au depus la Curtea Supremă de Justiție probe referitoare la situația lor financiară și familială. Mai mult, ea a observat faptul că instanța</p>

			<p>națională nu a furnizat niciun motiv pentru respingerea probelor prezentate de către reclamânți, care atestau șomajul și incapacitatea temporară de muncă a acestora din cauza nașterii recente, precum și veniturile lor reduse.</p> <p>Cu toate că nu este sarcina Curții să examineze capacitatea reclamanților de a plăti taxele judiciare în prezenta cauză, acest aspect fiind de competența instanțelor naționale, ea a concluzionat că instanța supremă a susținut afirmații fără a se expune asupra probelor din dosar, ceea ce a rezultat în faptul că procesul contestat nu a respectat cerința unui proces echitabil și a limitat accesul celor doi reclamânți la o instanță superioară.</p> <p>Astfel, Curtea a concluzionat că Curtea Supremă de Justiție nu a efectuat o examinare adecvată a capacității reclamanților de a plăti taxele judiciare, fapt ce a afectat însăși esența dreptului reclamanților de a avea acces la o instanță.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, acordând reclamanților în comun 3.600 de euro cu titlu de prejudiciu moral și 1.000 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.</p>
27.	POROJAN (49546/14)	25.09.2025 25.09.2025	<p>Cauza se referă la refuzul instanțelor ierarhic superioare de a examina apelul reclamantului împotriva sentinței sale de condamnare <i>in absentia</i>, exprimându-și îndoielile cu privire la autenticitatea mandatului avocatului prezentat în fața instanței de către apărătorul acestuia.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, la 13 februarie 2010, reclamantul a fost pus sub învinuire pentru escrocherie, iar cazul său a fost ulterior trimis în instanță.</p> <p>În fața instanței de fond, reclamantul a fost reprezentat inițial de către T.K., M.P. și M.B., avocați aleși de el. După ce reclamantul nu a achitat serviciile juridice prestate, acești avocați au refuzat să-l mai reprezinte. Instanța a numit din oficiu un avocat al apărării, S.M. Din motiv că reclamantul nu s-a prezentat la mai multe ședințe de judecată, la 31 ianuarie 2012, Judecătoria Chișinău a emis un mandat de dare în căutare și arest pe numele reclamantului.</p> <p>La 17 octombrie 2012, Judecătoria Chișinău l-a condamnat pe reclamant <i>in absentia</i> la nouă ani de închisoare pentru escrocherie. În anul 2013, reclamantul a fost reținut în Republica Cehă, în baza unui mandat internațional de arest, dar a fost eliberat în scurt timp, în absența unei cereri de extrădare.</p> <p>Potrivit reclamantului, la 22 mai 2013 el a semnat un contract de asistență juridică cu C.B., avocată în Chișinău, prin care a autorizat-o să conteste sentința din 17 octombrie 2012. La 3 iunie 2013, C.B. a depus apel în numele reclamantului, incluzând un mandat pentru a confirma reprezentarea lui. Formularul a fost semnat doar de către C.B. Acesta nu purta semnătura reclamantului și nu conținea alte detalii cu privire la întinderea împuternicirilor de reprezentare ale avocatei.</p> <p>Potrivit reclamantului, el a trimis Curții de Apel Chișinău o scrisoare olografă și semnată, care menționa clar autorul acesteia, numărul dosarului penal la care se referea, faptul că reclamantul și C.B. semnaseră un contract de asistență juridică la 22 mai 2013 și că C.B. era împuternicită să-l reprezinte și să depună apel în numele său. Instanța a primit această scrisoare la 4 iulie 2013. Cu toate acestea, instanța de apel a pus la îndoială autenticitatea mandatului avocatului. C.B. a susținut că împuternicirile sale erau confirmate prin scrisoarea reclamantului și prin contractul de asistență juridică din 22 mai 2013. Totodată, avocata nu a prezentat contractul de asistență juridică instanței, invocând confidențialitatea informațiilor incluse în acel contract.</p> <p>La 17 septembrie 2013, Curtea de Apel Chișinău a declarat inadmisibil apelul introdus de către C.B. în numele reclamantului, menținând condamnarea acestuia de către instanța de fond. Instanța de apel a reținut că C.B. nu era împuternicită în modul prevăzut de lege pentru a depune apel în cauza penală de învinuire a reclamantului.</p> <p>C.B. a formulat recurs împotriva deciziei instanței de apel. Ea a susținut că împuternicirile sale de a reprezenta reclamantul au fost confirmate procedural prin mandatul său anexat la cererea de apel, iar reclamantul și-a confirmat din nou consimțământul prin scrisoarea olografă adresată instanței. Invocând Articolul 6 din Convenție, ea a menționat, de asemenea, că reclamantul nu ar</p>

		<p>trebui privat de dreptul său procedural la apărare doar pentru că nu fusese prezent în fața instanței. Procurorul a susținut recursul depus de către avocată, solicitând Curții Supreme să-l admită și să dispună rejudecarea cauzei.</p> <p>La 11 martie 2014, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul declarat de către C.B ca inadmisibil, cu menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău, reținând că cererea olografă a reclamantului, adresată instanței de apel, nu fusese autenticată de către organele abilitate și nici confirmată de către avocată prin aplicarea ștampilei, iar avocata nu a putut să confirme în ședința instanței de apel că avea împuterniciri de la inculpat pentru a-i apăra interesele și a depune apelul. Unul dintre cei cinci judecători ai Curții Supreme de Justiție a avut o opinie separată și a remarcat, printre altele, că instanțele de apel și de recurs i-au lezat dreptul la apărare al reclamantului și accesul său la justiție.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 6 §§ 1 și 3 lit. c) din Convenție, invocând că dreptul său de a avea acces la o instanță și de a fi reprezentat de către un avocat ales de el a fost încălcat printr-o abordare excesiv de formalistă a instanțelor naționale în aplicarea dispozițiilor relevante din Codul de procedură penală referitoare la reprezentare. În special, reclamantul a susținut că împuternicirile lui C.B. erau stabilite de legislația internă, care nu impunea o formă specifică pentru exprimarea consimțământului inculpatului de a fi reprezentat de un avocat, pe lângă mandatul avocatului. Chiar și așa, el și-a reconfirmat consimțământul prin scrisoarea adresată instanței de apel, nefiind prezentate dovezi care să infirme prezumția că scrisoarea olografă fusese scrisă de el. Deși instanțele au pus la îndoială autenticitatea scrisorii, nu au exprimat nicio îndoială cu privire la mandatul de împuternicire al lui C.B. Instanțele nu i-au cerut niciodată lui C.B. să-și certifice împuternicirile în cadrul contractului de asistență juridică. Reclamantul a susținut că nu solicitase în niciun fel autentificarea semnăturii sale de pe scrisoare, deoarece se ascundea și evita orice servicii notariale, diplomatice sau consulare. El a subliniat poziția procurorului în fața Curții Supreme de Justiție și opinia separată pentru a argumenta că cererea sa de rejudecare era singura cale de atac adecvată în cazul în care instanțele ar pune la îndoială autenticitatea împuternicirilor reprezentantului său. În opinia sa, la momentul desfășurării evenimentelor nu exista o jurisprudență internă bine-stabilită care să impună astfel de cerințe privind reprezentarea inculpaților absenți și, prin urmare, instanțele au fost excesiv de formaliste, ceea ce a limitat însăși esența drepturilor sale prevăzute de Articolul 6 §§ 1 și 3 lit. c).</p> <p>Guvernul a contestat împuternicirile conferite de către C.B. în baza mandatului avocatului, referindu-se la cerințele prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 158/2013, conform căroră formularul respectiv trebuie să precizeze în mod explicit domeniul de aplicare al competențelor și să fie semnat și de reclamant. Guvernul a susținut că C.B. a refuzat să prezinte contractul de asistență juridică încheiat cu reclamantul și că scrisoarea scrisă de mână reprezenta o recunoaștere implicită a invalidității formularului mandatului avocatului. În absența oricărei certificări a semnăturii de pe scrisoarea respectivă, reclamantul nu avea niciun motiv să creadă că instanțele ar fi acceptat o simplă scrisoare, care ar fi putut fi semnată de oricine, ca o confirmare a competențelor de reprezentare. Guvernul a susținut că C.B. a depus apelul la 3 iunie 2013, în timp ce fusese împuternicit să-l reprezinte pe reclamant abia după scrisoarea acestuia din 3 iulie 2013. Guvernul a prezentat cazuri din 2014, 2016, 2017 și 2020 ca dovadă a unei jurisprudențe bine-stabilite de respingere a apelurilor în situații similare. De asemenea, el a făcut referire la un aviz consultativ al Curții Supreme de Justiție din 28 noiembrie 2016, care prevedea că, în cauzele penale, mandatul trebuie să conțină o descriere a domeniului de aplicare al împuternicirilor acordate și să poarte semnătura persoanei reprezentate. Semnătura putea fi înlocuită cu o scrisoare, scrisă de mână și semnată de către persoana reprezentată, sau cu o procură oficială. Semnătura de pe scrisoare putea fi autenticată fie de către avocat</p>
--	--	--

		<p>însuși, fie de un notar, fie, în cazul deținuților, de către directorul penitenciarului.</p> <p>Curtea a reținut ca necontestat faptul că reclamantul a dorit să înainteze apel împotriva hotărârii instanței de fond din 17 octombrie 2012, care l-a condamnat la o pedeapsă privativă de libertate. El a solicitat examinarea apelului său în lipsă, întrucât se eschiva de la executarea pedepsei privative de libertate. În acest scop, l-a însărcinat pe avocatul C.B. să îi asigure reprezentarea. Prin urmare, nu se putea spune că a renunțat la dreptul său de a depune cerere de apel sau de a fi reprezentat de către un avocat ales de el.</p> <p>În pofida prezentării de către C.B. a mandatului avocatului, emis în temeiul unui contract de reprezentare juridică cu reclamantul, instanțele naționale au invocat două motive pentru a pune la îndoială autenticitatea consimțământului reclamantului cu privire la împuternicirile de reprezentare a lui C.B. Un motiv se referea la absența reclamantului în procedura de apel, la imposibilitatea implicită de a confirma verbal împuternicirile lui C.B. și autenticitatea scrisorii olografe. Celălalt motiv se referea la autentificarea semnăturii reclamantului în scrisoarea olografă.</p> <p>Curtea nu a putut reține motivele suplimentare pentru presupusele împuterniciri nevalide ale lui C.B., invocate pentru prima dată de către Guvern în observațiile sale, deoarece acestea nu fuseseră invocate anterior în procedurile interne. Mai mult, astfel de cerințe din Hotărârea Guvernului din 2013 se refereau explicit la puterile de reprezentare în procedurile civile, și nu în procedurile penale, așa cum este în prezenta cauză. Scrisoarea trimisă de către reclamant la 3 iulie 2013 avea în mod clar doar scopul de a reconfirma împuternicirile acordate lui C.B. în temeiul contractului din 22 mai 2013 și nu era destinată a fi un formular de împuternicire separat. Guvernul nu și-a motivat argumentul cu privire la refuzul lui C.B. de a prezenta contractul său cu reclamantul. În cele din urmă, exemplele de jurisprudență prezentate de către Guvern au fost considerate de către Curte ca irelevante, deoarece toate cazurile, cu excepția unuia, se referă la evenimente petrecute după mai mult de doi ani de la evenimentele din prezenta cauză.</p> <p>Curtea a observat că nici instanțele interne, nici Guvernul nu au oferit o bază juridică pentru a impune unui inculpat să-și exprime consimțământul de a fi reprezentat în absența sa de către un avocat, altul decât mandatul de împuternicire în sine. Prin urmare, Curtea nu a putut accepta concluzia Curții de Apel Chișinău, conform căreia reclamantul trebuia să fie prezent personal la ședință pentru a confirma împuternicirile avocatului.</p> <p>Referitor la concluzia Curții Supreme de Justiție privind necesitatea autentificării scrisorii reclamantului, o astfel de cerință nu avea temei legal. Mai mult, C.B. confirmase verbal că scrisoarea fusese trimisă de către reclamant și că ea nu avusese posibilitatea de a o autentifica, deoarece fusese trimisă direct instanței. În absența oricărui temei legal accesibil și previzibil pentru o astfel de cerință de autentificare, Curtea a considerat această abordare excesiv de formalistă.</p> <p>În cele din urmă, instanțele naționale nu i-au acordat niciodată reclamantului timp suplimentar pentru a se conforma cerințelor nou stabilite și nu au prezentat niciun motiv pentru a pune la îndoială autenticitatea semnăturii sale de pe scrisoarea menționată. Curtea a considerat acest lucru deosebit de frapant, având în vedere că, procedând astfel, instanțele ierarhic superioare au lipsit efectiv reclamantul de orice posibilitate de a contesta o condamnare și o pedeapsă privativă de libertate severă.</p> <p>Având în vedere cele de mai sus, Curtea a considerat că refuzul instanțelor interne de a examina apelul formulat de către avocatul reclamantului împotriva hotărârii instanței de fond, bazat pe o pretinsă împuternicire deficitară de a-l reprezenta, a fost excesiv de formalist și incompatibil cu dreptul reclamantului la un proces echitabil. Prin urmare, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 §§ 1 și 3 lit. c) din Convenție, acordând reclamantului 3.600 de euro pentru prejudiciul moral și 1.535 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
--	--	--

28.	OCUL și alții (10120/18)	25.09.2025 25.09.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești irevocabile adoptate de către instanțele judecătorești naționale în favoarea reclamanților, precum și la încălcarea dreptului la protecția proprietății.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, în anul 2011, primii patru reclamanți și membrii familiei celui de-al cincilea și al șaselea reclamant au înaintat o acțiune în instanța de judecată împotriva unei companii de stat, C.M., cu privire la încasarea restanțelor salariale și a dobânzii de întârziere, precum și compensarea prejudiciului moral. După decesul membrilor familiei lor care aveau calitatea de reclamanți în cadrul procedurilor interne, succesorii acestora au continuat procedurile naționale în numele rudelor lor defuncte.</p> <p>Prin hotărârea sa din 24 aprilie 2012, Judecătoria Buiucani a obligat compania debitoare C.M. să achite reclamanților restanțele salariale și a acordat pentru fiecare dintre ei câte 5000 de lei pentru prejudiciul moral. Această hotărâre a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 ianuarie 2013. Ulterior, această soluție a devenit irevocabilă ca urmare a încheierii Curții Supreme de Justiție din 18 decembrie 2013.</p> <p>La 28 martie 2014, reclamanții au inițiat o procedură de executare silită împotriva companiei debitoare, C.M. Cu toate acestea, din cauza lipsei oricărور bunuri în patrimoniul acesteia, hotărârea judecătorească adoptată în favoarea reclamanților nu a putut fi executată.</p> <p>În anul 2016 reclamanții au inițiat o acțiune în baza Legii nr. 87, prin care au solicitat compensarea prejudiciului material și moral cauzat prin încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești. La 10 noiembrie 2016, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a admis parțial cererile reclamanților, constatând o încălcare a dreptului lor la executarea unei hotărâri definitive și a acordat reclamanților câte 10.000 de lei pentru prejudiciul moral suferit. Instanța a respins cererile lor referitoare la compensarea prejudiciului material ca fiind vădit nefondate, concluzionând că executorul judecătoresc întreprinsese toate măsurile necesare în vederea asigurării executării hotărârii definitive. Această hotărâre a fost menținută de către Curtea de Apel Chișinău la 16 februarie 2017 și de către Curtea Supremă de Justiție la 16 august 2017.</p> <p>La 2 martie 2017, Curtea de Apel Chișinău a inițiat procedura de insolvabilitate împotriva companiei C.M. La 16 iunie 2022, Judecătoria Chișinău a aprobat raportul final de lichidare al companiei debitoare, C.M., și a dispus radierea acesteia din Registrul de stat al persoanelor juridice.</p> <p>În hotărârea sa, Curtea a notat că nu există dovezi că reclamanții ar fi primit vreo plată în urma lichidării debitorului C.M., precum și faptul că până în prezent, chiar și după lichidarea companiei debitoare C.M., hotărârea pronunțată în favoarea reclamanților rămâne neexecutată.</p> <p>Curtea a mai notat că, având în vedere constatarea răspunderii Statului pentru datoriile față de reclamanți în prezenta cauză, perioada de neexecutare nu trebuie limitată doar la etapa de executare, ci trebuie să includă și perioada de recuperare a datoriei în cadrul procedurii de insolvență, precum și perioada de după încheierea acestei proceduri. În continuare, Curtea a menționat că, deși procedura de lichidare poate justifica în mod obiectiv anumite întârzieri limitate în executare, neexecutarea continuă a hotărârii în favoarea reclamanților timp de peste unsprezece ani cu greu poate fi justificată în orice circumstanță.</p> <p>Având în vedere jurisprudența sa în materie, Curtea a reținut că autoritățile nu au depus toate eforturile necesare pentru a executa integral și în timp util hotărârea adoptată în favoarea reclamanților. Prin urmare, Curtea a recunoscut încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1, acordând celor șase reclamanți contravaloarea salariilor restante cu titlu de prejudiciu material (sume cuprinse între 2.440 de euro și 4.110 de euro), câte 1.150 de euro pentru prejudiciul moral și câte 50 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
-----	------------------------------------	--------------------------	---

29.	BALACCI (41232/13)	25.09.2025 25.09.2025	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea drepturilor lui garantate de Articolele 6 și 10 din Convenție, ca urmare a demiterii din funcția pe care o deținea în cadrul Serviciului Vamal în rezultatul pretensei dezvăluiri a anumitor fraude vamale și cu pretinsa implicare a funcționarilor publici.</p> <p>La momentul producerii faptelor, reclamantul era angajat în funcția de șef al Direcției originea mărfurilor din cadrul Serviciului Vamal. La 30 noiembrie 2009 el a depus o sesizare la Procuratura Generală, prin care a acuzat anumite fraude privind originea mărfurilor la importul produselor din carne, în care ar fi fost implicați înalți funcționari din cadrul Serviciului Vamal la acel moment.</p> <p>La 30 noiembrie 2009 a fost inițiată o cauză penală împotriva reclamantului, el fiind demis din funcție pentru presupusa depășire a atribuțiilor de serviciu, deoarece a refuzat să elibereze certificate de origine importatorilor de carne, contrar unei hotărâri judecătorești.</p> <p>La 23 decembrie 2010, cauza penală a fost încetată din lipsa elementelor constitutive ale infracțiunii, iar reclamantul a fost restabilit în funcție în baza deciziei Curții Supreme de Justiție din 14 iulie 2010. În particular, instanța a respins recursul depus de către Serviciul Vamal și a menținut hotărârea Curții de Apel Chișinău din 16 martie 2010 în cauza civilă de chemare în judecată depusă de către reclamant împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea ordinelor de sancționare disciplinară sub formă de muștrare aspră și de eliberare din serviciu, din 10 decembrie 2009 și, respectiv, 14 decembrie 2009.</p> <p>O lună mai târziu, reclamantul a făcut declarații publice referitoare la aceeași fraudă vamală. Prin ordinul din 19 august 2010, reclamantul a fost suspendat din funcție și ulterior concediat a doua oară pentru un pretins concediu neautorizat, dar a fost restabilit în funcție în baza deciziei Curții Supreme de Justiție din 21 decembrie 2011. În particular, instanța de recurs a admis recursul depus de către reclamant, a casat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 9 iunie 2011 și a dispus anularea ordinului din 7 februarie 2011 cu privire la eliberarea reclamantului din funcție, astfel restabilindu-l în funcția anterior deținută.</p> <p>După reîntoarcerea sa la serviciu, reclamantul a fost eliberat din funcție a treia oară în baza din 31 ianuarie 2012, ca urmare a reorganizării Serviciului Vamal, în legătură cu reducerea efectivului de personal și modificarea statului de personal. Reorganizarea Serviciului Vamal a avut loc în ianuarie 2010, în baza Hotărârii Guvernului nr. 20 din 19 ianuarie 2010 (Direcția originea mărfurilor s-a transformat în Secția originea mărfurilor și reglementări netarifare).</p> <p>La 1 martie 2012 reclamantul a depus o cerere de chemare în judecată cu privire la anularea actului administrativ de eliberare din funcție, invocând, printre altele, că funcția sa nu a fost efectiv lichidată, deoarece o funcție cu aceeași fișă a postului a continuat să existe sub o denumire diferită. Potrivit reclamantului, demiterea sa ar fi constituit un act de răzbunare pentru dezvăluirile sale. Recursul reclamantului a fost respins prin decizia Curții Supreme de Justiție din 29 noiembrie 2012. Instanța a menținut hotărârea Curții de Apel Chișinău din 28 mai 2012 în cauza civilă de chemare în judecată depusă de către reclamant împotriva Serviciului Vamal cu privire la contestarea actului administrativ respectiv.</p> <p>Curtea a reținut că măsura de care s-a plâns reclamantul în cerere s-a referit la cea de a treia sa concediere. Cu toate acestea, pentru a stabili existența unei ingerințe în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, Curtea a considerat relevante toate evenimentele care au urmat după denunțul reclamantului din anul 2009. Astfel, Curtea a notat că instanțele naționale au constatat că prima concediere a reclamantului a fost ilegală și a constituit o măsură de represalii pentru denunțarea sa. Reclamantul a fost repus în funcție în mod oficial la 16 iulie 2010, iar la 5 august 2010 a organizat o conferință de presă cu privire la rezultatul concedierii sale inițiale pentru denunțare. În scurt timp, reclamantul a fost suspendat din funcție în cadrul unei cauze penale, care la momentul respectiv era pendinte împotriva sa de peste nouă luni.</p> <p>În continuare, el a putut să-și reia oficial funcția la 17 ianuarie 2011, dar i s-a refuzat accesul la birou. Câteva săptămâni mai târziu, la 7 februarie 2011</p>
-----	------------------------------	--------------------------	---

			<p>reclamantul a fost concediat din nou pentru un presupus concediu neautorizat la 5 august 2010 – ziua conferinței sale de presă. Ulterior, reclamantul a fost repus în funcție în decembrie 2011, după ce Curtea Supremă de Justiție a constatat că cea de-a doua concediere fusese ilegală. În cele din urmă, reclamantul a fost concediat pentru a treia oară în luna ianuarie 2011, ca urmare a reorganizării Serviciului Vamal, efectuate în anul 2010.</p> <p>Curtea a mai notat că, în cursul procedurii referitoare la cea de-a treia concediere, instanțele naționale nu au încercat să clarifice de ce concedierea legată de reorganizarea respectivă a avut loc după doi ani de la reforma menționată și dacă aceleași atribuții continuau să fie îndeplinite de către o entitate administrativă sub o altă denumire. O explicație cu privire la aceste aspecte era esențială, deoarece Codul muncii interzicea crearea de posturi redenumite care îndeplineau aceleași atribuții mai devreme de un an după reducerea posturilor în baza unei reforme. Instanțele naționale au contrazis, de asemenea, propria constatare făcută cu șase luni mai devreme, referitoare la autoritatea lui C.T. de a semna ordinul de concediere a reclamantului.</p> <p>Având în vedere aceste argumente, Curtea a reținut că au existat motive suficiente de întemeiate pentru a concluziona că cea de-a treia concediere a reclamantului nu a fost legată de un conflict de muncă obișnuit, ci a avut toate caracteristicile unui alt act de represalii pentru dezvoltarea unei presupuse fraude vamale în 2009. De fapt, angajatorul său nici măcar nu a încercat să mențină impresia unui simplu conflict de muncă și l-a împiedicat în mod activ pe reclamant să preia atribuțiile de fiecare dată după ce instanțele dispuseseră reintegrarea sa în funcție, făcând evident pentru reclamant și pentru alții că acesta nu mai era binevenit să lucreze la vechiul său loc de muncă.</p> <p>În aceste circumstanțe, Curtea a considerat că concedierea reclamantului din funcție în luna ianuarie 2012 a constituit o „ingerință din partea unei autorități publice” în dreptul său la libertatea de exprimare prevăzut de Articolul 10 din Convenție. În cele din urmă, Curtea a concluzionat că ingerința în dreptul reclamantului la libertatea de exprimare, în special dreptul său de a comunica informații, nu a fost „necesară într-o societate democratică”. Prin urmare, ea a constatat o încălcare a Articolului 10 din Convenție.</p> <p>Curtea a acordat reclamantului suma globală de 8.000 de euro pentru prejudiciul material și moral, inclusiv 1.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
30.	PLATON (74955/17)	09.10.2025 09.01.2026	<p>Cauza se referă la asistența medicală insuficientă oferită reclamantului în timpul detenției și la ingerința excesivă în dreptul său de a primi vizite familiale în penitenciar, în urma aplicării unor sancțiuni în această privință.</p> <p>Între lunile august 2016 și iunie 2020, reclamantul s-a aflat în arest preventiv în Penitenciarul nr. 13 din Chișinău, fiind cercetat pentru escrocherie și spălare de bani. În timpul detenției sale, el a fost izolat într-o celulă, fiind supravegheat în permanență de către membrii Detașamentului cu Destinație Specială „Pantera”. Potrivit reclamantului, membrii acestui detașament îl insultau, îl provocau și ezitau să transmită plângerile sale cu privire la acordarea asistenței medicale.</p> <p>Pe parcursul aflării sale în penitenciar, reclamantul a transmis diverse scrisori către administrație, invocând dureri de rinichi și solicitând să fie examinat de către un medic nefrolog privat. În replică, administrația penitenciarului a menționat că medicii din penitenciar nu considerau necesară o asemenea vizită din partea unui medic privat și că, în cazul în care reclamantul ar fi avut nevoie de un tratament medical, el putea fi transferat la o instituție medicală specializată. Reclamantul s-a plâns la Judecătoria Chișinău în legătură cu refuzul administrației penitenciarului, însă cererea sa a fost respinsă, deoarece el nu respectase procedura prevăzută de lege și nu contestase acel refuz mai întâi la Departamentul Instituțiilor Penitenciare. Reclamantul a depus și o plângere penală împotriva administrației penitenciarului și membrilor detașamentului „Pantera”, însă procurorul a refuzat în pornirea urmăririi penale. La adoptarea acestei decizii, procurorul a audiat șefa secției medicale a Penitenciarului nr. 13, care a declarat că reclamantul refuzase de mai multe</p>

ori să fie supus examinărilor medicale în penitenciar, solicitând să fie în schimb examinat de către medici privați. Reclamantul a contestat ordonanța procurorului, însă ea a fost menținută de către Judecătoria Chișinău și Curtea de Apel Chișinău.

Începând cu 21 iunie 2017, reclamantul s-a plâns și de dureri de dinți și de pierderea unui dinte, însă, în pofida mai multor solicitări, el nu a fost examinat de către un alt medic dentist, decât cel prezent în penitenciar. Reclamantul a fost diagnosticat în penitenciar cu trei carii dentare, el refuzând obturațiile cu ciment dentar. Deși reclamantul s-a plâns unui judecător de instrucție în legătură cu lipsa tratamentului stomatologic, ultimul și-a declinat competența, considerând că instanța de fond era cea competentă să examineze plângerea reclamantului. La 29 septembrie 2017, Curtea de Apel Chișinău a acceptat plângerea reclamantului și i-a permis să beneficieze de servicii stomatologice private. Instanța a notat că în penitenciar lipsea echipamentul necesar, iar medicul dentist nu-i putea oferi un tratament suficient, menționând că legislația permitea un asemenea tratament extern. După ce două clinici private identificate de către instanța de judecată au refuzat să ofere tratament medical reclamantului, la 30 mai 2018 instanța de apel a obligat penitenciarul să asigure tratamentul stomatologic al reclamantului, fără a identifica o anumită clinică privată. Reclamantul a beneficiat de tratament stomatologic în penitenciar abia în luna octombrie 2018.

De asemenea, în perioada detenției sale, reclamantul nu a putut să-și vadă soția și mama, în pofida numeroaselor solicitări în această privință, ca urmare a sancțiunilor aplicate lui pentru încălcarea normelor de conduită în penitenciar. Reclamantul a contestat în instanță câteva sancțiuni aplicate lui, însă judecătorul de instrucție a notat că sancțiunile fuseseră aplicate în mod legal, iar reclamantul trebuia să respecte procedura prevăzută de lege, prin a le contesta în primul rând la autoritatea competentă.

În fața Curții, reclamantul a invocat încălcări ale Articolelor 3, 8 și 13 coroborat cu Articolul 3 din Convenție, având în vedere tratamentul medical insuficient din detenție, lipsa unui remediu efectiv în această privință și limitarea excesivă a vizitelor de familie în penitenciar.

Referitor la plângerea bazată pe Articolul 3 din Convenție, Curtea a stabilit că, în cazul reclamantului, autoritățile nu și-au îndeplinit obligația de a oferi asistență medicală unei persoane lipsite de libertate. Curtea a notat că reclamantul s-a plâns pentru prima oară de dureri de dinți la 21 iunie 2017, iar până în luna octombrie 2018 el nu beneficiase de tratament stomatologic. Bazându-se pe rapoartele Ombudsmanului, Curtea a observat că penitenciarul respectiv nu fusese echipat corespunzător pentru a trata condiția reclamantului. Inclusiv instanța de judecată a observat că, deși un anumit tratament era disponibil în penitenciar, reclamantul avea nevoie de serviciile unei clinici private. Curtea a menționat că era obligația autorităților să identifice o soluție pentru a oferi un tratament medical corespunzător reclamantului, în situația în care dentistul din penitenciar nu avea echipamentul necesar, iar tratamentul era disponibil doar în exterior.

Cu privire la eșecul oferirii tratamentului medical pentru durerea de rinichi, Curtea a notat că reclamantul n-a prezentat probe precum că el ar fi avut, într-adevăr, nevoie de un asemenea tratament. Totodată, s-a notat faptul că reclamantul depusese cel puțin trei asemenea plângeri către autorități, însă ar fi refuzat să fie supus examinărilor medicale în penitenciar, preferând a fi examinat de către un medic privat. În această privință, Curtea a notat că Guvernul n-a prezentat nicio probă medicală care să demonstreze că reclamantul fusese examinat de către un medic din penitenciar sau că refuzase să fie supus examinărilor medicale. Deși anumite pagini din fișa medicală prezentată de către reclamant și Guvern arată că, în anumite ocazii care nu au legătură cu durerea renală, reclamantul a refuzat să fie supus examinărilor medicale, iar medicii au consemnat aceste refuzuri, asemenea înregistrări nu fuseseră făcute în raport cu pretinsa durere renală. Corespunzător, Curtea a

			<p>stabilit că plângerile reclamantului referitoare la dureri acute de rinichi, care ar fi putut cere o reacție din partea specialiștilor în caz de confirmare, au fost ignorate într-un mod incompatibil cu obligația Statului de a asigura asistența medicală necesară în penitenciar. Astfel, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 3 din Convenție.</p> <p>Analizând plângerea reclamantului bazată pe Articolul 13 din Convenție, Curtea a observat că, în pofida numeroaselor solicitări și plângeri referitoare la neacordarea tratamentului pentru durerile de dinți și de rinichi, reclamantul n-a fost în stare să obțină tratament timp de mai mult de un an. Deși Guvernul a invocat că toate plângerile reclamantului fuseseră examinate și i se oferise răspuns la ele, el nu a indicat eventuale remedii preventive existente în raport cu plângerile reclamantului. Corespunzător, Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 13 coroborat cu Articolul 3 din Convenție, referitoare la asistența medicală în detenție.</p> <p>Examinând plângerea bazată pe Articolul 8 din Convenție, privind interzicerea vizitelor de familie în penitenciar pentru o perioadă de până la trei luni, Curtea a notat că a existat o ingerință în dreptul reclamantului de a se întâlni cu rudele sale în penitenciar, care a fost prevăzută de lege și a urmărit scopul legitim de a menține ordinea în penitenciar. Curtea a acceptat că încălcarea regimului de detenție poate conduce la sancțiuni, inclusiv la interzicerea temporară a dreptului la vizite, însă sancțiunea trebuie să fie proporțională scopului legitim urmărit. O asemenea sancțiune va fi proporțională atunci când restrângerea dreptului de a primi vizite este o consecință a unei abateri nemijlocit legate de exercitarea unui asemenea drept, ceea ce nu este valabil pentru prezenta cauză. Curtea a luat în considerare și periodicitatea aplicării acestei sancțiuni, reclamantului fiindu-i interzis să fie vizitat de către rude pentru o perioadă de trei luni, sancțiune care era aplicată periodic, la fiecare trei luni, ceea ce a rezultat în interdicția permanentă de a primi vizite timp de mai mult de doi ani. La suspendarea acestor vizite și la revizuirea acestei sancțiuni, autoritățile penitenciarului și instanțele n-au luat în considerare efectul cumulativ al acestei interdicții și dacă, o dată cu trecerea timpului, lipsa de contact între reclamant și rudele sale mai era proporțională. Astfel, Curtea a concluzionat că efectul cumulativ al reinnoirii sancțiunii de interzicere a vizitelor familiale în penitenciar timp de mai mult de doi ani nu a reflectat gravitatea comportamentului pentru care reclamantul fusese sancționat, ceea ce a determinat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.</p> <p>În continuare, Curtea a declarat inadmisibilă plângerea reclamantului privind prezența continuă și pretins ilegală a forțelor speciale „Pantera” la ușa celulei sale, menționând că aceasta se referea la condițiile materiale de detenție ale reclamantului, iar acest capăt de cerere fusese declarat inadmisibil printr-o decizie anterioară a Curții. Cu toate acestea, chiar presupunând că respectiva plângere nu era acoperită de decizia anterioară a Curții, s-a notat că reclamantul nu invocase acest element în mod adecvat în fața instanțelor naționale.</p> <p>Curtea a declarat inadmisibil și capătul de plângere bazat pe Articolul 34 din Convenție, referitor la pretinsa neasigurare a accesului avocatului reclamantului la diverse acte necesare pentru depunerea prezentei cereri la Curte. Curtea nu a văzut niciun element care ar pune la îndoială respectarea de către Stat a obligațiilor sale prevăzute de Articolul 34 din Convenție.</p> <p>Având în vedere încălcările constatate, Curtea a oferit reclamantului 15.600 de euro pentru prejudiciul moral și 2.000 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
31.	VATAGA (15666/18)	09.10.2025 09.10.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, determinată de durata procedurilor naționale, care era incompatibilă cu cerința unui „termen rezonabil”.</p> <p>În luna iulie 2007, fiul reclamantei a fost acuzat de trafic de ființe umane, iar în anul 2009 cauza penală a fost transmisă în instanță. În anul 2010, fiul reclamantei a fost achitat, decizia fiind menținută de către Curtea de Apel Bălți. În scurt timp, sentința de achitare a fost anulată de către Curtea Supremă de Justiție, cauza fiind transmisă la rejudecare. Dat fiind decesul fiului</p>

			<p>reclamantei, la 14 noiembrie 2013 Curtea de Apel Bălți a recunoscut-o pe reclamantă drept succesori în cadrul procesului penal.</p> <p>În același timp, reclamanta a depus o acțiune în instanță în baza Legii nr. 87/2011, solicitând repararea prejudiciului pentru durata excesivă a procedurilor naționale. La 20 martie 2017, Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani) a respins cererea reclamantei, deoarece ultima nu avea statut de victimă și, astfel, nu se putea plânge de durata procedurilor, din considerentul că ea nu era nici victimă, nici inculpat în cadrul procesului penal. Hotărârea instanței de fond a fost menținută de către Curtea de Apel Chișinău la 21 iunie 2017 și de către Curtea Supremă de Justiție la 18 octombrie 2017. La 23 noiembrie 2018, procesul penal în privința fiului reclamantei a fost clasat, din motivul decesului său. Această decizie a devenit definitivă la 29 ianuarie 2019.</p> <p>În aprecierea sa, Curtea a constatat că instanțele naționale au continuat să examineze acuzațiile penale împotriva fiului reclamantei timp de aproape cinci ani de la decesul său, pentru singurul motiv că mama sa, reclamanta din prezenta cauză, a dorit să continue să participe la procedurile penale pentru a dovedi că fiul său decedat nu a comis nicio infracțiune, mai ales că fusese achitat anterior de două instanțe. Instanțele naționale nu s-au opus statutului de victimă al reclamantei și i-au permis să intervină în procesul penal, acordându-i anumite drepturi procedurale similare cu statutul procedural al unui reclamant civil. În consecință, Curtea concluzionează că reclamanta ar putea invoca Articolul 6 din Convenție și poate pretinde că este „victimă”, în sensul Articolului 34 din Convenție, în raport cu durata excesivă a acestor proceduri.</p> <p>Curtea a observat că procesul penal împotriva fiului reclamantei a început în iulie 2007 și a continuat până la decizia finală din 29 ianuarie 2019. Reclamanta s-a alăturat procesului în calitate de succesori al fiului său la 14 noiembrie 2013, fiind acceptată de către instanțele naționale. La 21 decembrie 2016, reclamanta a solicitat despăgubiri, în temeiul Legii nr. 87, pentru durata excesivă a procedurilor. Cu toate acestea, instanțele naționale i-au respins pretențiile, dată fiind lipsa statutului de victimă. În aceste condiții, Curtea a constatat că reclamanta nu mai era obligată să epuizeze calea de atac internă pentru perioada ulterioară, după ce un astfel de remediu s-a dovedit a fi ineficient în cazul ei.</p> <p>Curtea a reiterat că natura rezonabilă a duratei procedurilor trebuie evaluată în funcție de circumstanțele cauzei și de complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante, și miza reclamantului în litigiu.</p> <p>După examinarea tuturor materialelor care i-au fost prezentate, Curtea nu a constatat niciun fapt sau argument care să poată justifica durata totală a procedurii. Având în vedere jurisprudența sa la acest subiect, Curtea a considerat că, în acest caz, durata procedurii a fost excesivă și nu a îndeplinit cerința unui „termen rezonabil”. În acest sens, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Astfel, Curtea a acordat reclamantei 1.600 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
32.	CEDRON-G.I.S. S.R.L. (75193/16)	23.10.2025 23.10.2025	<p>Cauza se referă la o pretinsă încălcare a principiului securității raporturilor juridice și a dreptului societății reclamante la respectarea bunurilor sale, ca urmare a admiterii unei acțiuni prescise.</p> <p>Litigiul intern a pornit de la o acțiune introdusă în anul 2015 de către lichidatorul unei alte societăți (societatea P.), aflată în procedură de insolvabilitate, care a pretins plata unor datorii în valoare totală de 100.011 lei, aferente unor facturi din anii 2008–2009. Societatea reclamantă a susținut în instanță că acțiunea era prescisa, întrucât termenul de prescripție de trei ani prevăzut de art. 267 din Codul de procedură civilă (în continuare „CPC”) expirase cel târziu în 2011–2012, iar descoperirea ulterioară a creanței de către lichidator nu putea reporni cursul prescripției.</p> <p>Printr-o decizie din 28 martie 2016, Curtea de Apel Chișinău a considerat că termenul de prescripție nu începuse să curgă decât din momentul în care lichidatorul aflase despre existența datoriei, în anul 2015, și a admis acțiunea, obligând societatea reclamantă la plata datoriei și a cheltuielilor judiciare.</p>

			<p>Curtea Supremă de Justiție, prin decizia definitivă din 18 mai 2016, a menținut soluția, respingând recursul societății reclamante ca vădit nefondat.</p> <p>În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns, în temeiul Articolului 6 § 1 din Convenție și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, că instanțele naționale au admis o acțiune prescristă introdusă de către societatea P., contrar principiului securității raporturilor juridice, încălcând astfel dreptul societății reclamante la respectarea bunurilor sale.</p> <p>Curtea a reamintit principiile sale constante privind rolul termenelor de prescripție în asigurarea securității raporturilor juridice și a bunei administrări a justiției, subliniind că aceste termene nu pot fi prelungite sau reluate în mod arbitrar de către instanțe. Ea a observat că, potrivit dispozițiilor legale aplicabile la momentul relevant, termenul general de prescripție era de trei ani de la data nașterii dreptului la acțiune, respectiv, de la data la care creditorul a cunoscut sau trebuia să cunoască despre încălcarea dreptului său. În speță, dreptul la acțiune a luat naștere la momentul scadenței facturilor din 2008–2009, ceea ce înseamnă că termenul expirase în 2011–2012.</p> <p>Curtea a apreciat că faptul descoperirii de către lichidatorul societății creditoare a datoriilor abia în anul 2015 nu putea declanșa un nou termen de prescripție, deoarece creanța devenise deja prescristă. Instanțele naționale nu au oferit o justificare plauzibilă pentru aplicarea unui alt termen, iar argumentul Guvernului în sensul că lichidatorul ar fi dobândit un drept nou de acțiune a fost considerat lipsit de temei legal. Prin urmare, Curtea a concluzionat că admiterea unei acțiuni prescriste de către instanțele interne a avut un efect contrar principiului securității raporturilor juridice și a echivalat cu o negare a justiției.</p> <p>În consecință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, reținând că instanțele naționale au încălcat principiul securității raporturilor juridice. Curtea a notat că instanțele ar fi trebuit să respingă acțiunea lichidatorului ca prescristă.</p> <p>Cu titlu de satisfacție echitabilă, Curtea a acordat societății reclamante suma de 3.600 EUR pentru prejudiciul moral, respingând cererea privind prejudiciul material, reținând că acesta ar putea fi reparat pe plan intern printr-o cerere de revizuire întemeiată pe constatarea încălcării drepturilor fundamentale.</p>
33.	ȚURCAN (25244/20)	23.10.2025 23.10.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa încălcare a Articolelor 6 și 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Reclamantul era angajat al Ministerului Afacerilor Interne, fiind inclus în lista veteranilor. El a deținut funcția din 10 octombrie 1994 până la 18 martie 2011, atunci când s-a pensionat. La o dată necunoscută, invocând prevederile Legii cu privire la poliție, reclamantul a inițiat acțiuni împotriva autorităților locale din Chișinău, în vederea obligării acestora să-i ofere un spațiu locativ.</p> <p>Printr-o hotărâre din 12 februarie 2008, Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea, dispunând acordarea unui spațiu locativ reclamantului și familiei sale de către consiliul municipal. În urma recursului depus de către partea pârâtă în proces, la 14 mai 2008, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței de fond. Reclamantul a întreprins toate măsurile pentru executarea titlului executoriu, inclusiv inițierea procedurii de executare, solicitarea repetată a transferului actului executoriu, precum și depunerea unei plângeri la Prim-ministrul țării, dar fără succes.</p> <p>La 22 iunie 2018, reclamantul a depus o acțiune în temeiul Legii nr. 87/2011, argumentând că decizia finală a Curții Supreme de Justiție din 14 mai 2008 nu a fost executată. El a solicitat rambursarea prejudiciului material în mărimea chiriei plătite pentru presupusele perioade de neexecutare, precum și a altor sume aferente prejudiciului moral, inclusiv a costurilor și a cheltuielilor.</p> <p>Printr-o hotărâre din 22 martie 2019, instanța a admis parțial cererea reclamantului și a constatat încălcarea dreptului său la executarea într-un termen rezonabil a hotărârii pronunțate la 12 februarie 2008, care acoperă perioada cuprinsă între 14 mai 2008 și 14 martie 2019. În acest sens, instanța a acordat reclamantului 10 000 MDL pentru prejudiciul moral și 5 000 MDL</p>

			<p>pentru costurile și cheltuielile suportate. Referitor la prejudiciul material, confirmat de chiria plătită în conformitate cu contractul de locațiune semnat la 1 iunie 2008 și reînnoit tacit până în prezent, reclamantului i s-a acordat suma de 30.845 MDL, care acoperă doar ultimii trei ani (iunie 2015 – iunie 2018) care preced sesizarea instanței, din motivul termenului general de prescripție de trei ani. În special, instanța de fond a constatat că reclamantul a introdus acțiunea în temeiul Legii nr. 87/2011 după aproximativ zece ani de la hotărârea în litigiu din 12 februarie 2008. Prin urmare, având în vedere dispozițiile art. 267 alin. (1) din Codul civil, potrivit căruia termenul general în interiorul căruia o persoană poate să-și apere dreptul încălcat pe calea intentării unei acțiuni în instanța de judecată este de trei ani, reclamantul nu putea solicita despăgubiri decât pentru prejudiciul cauzat de încălcarea dreptului la executarea într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești definitive pentru perioada cuprinsă între iunie 2015 și iunie 2018. În cele din urmă, în pofida recunoașterii de către instanțe a încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii contestate pentru întreaga perioadă de neexecutare, cererile reclamantului referitoare la prejudiciul material pentru perioada cuprinsă între 14 mai 2008 și mai 2015 au fost respinse ca fiind prescise.</p> <p>La 17 septembrie 2019, Curtea de Apel Chișinău a respins recursurile depuse de către reclamant și Ministerul Justiției ca fiind nefondate, și a menținut hotărârea pronunțată la 22 martie 2019 de către instanța de fond. Ulterior, printr-o decizie finală din 24 decembrie 2019, Curtea Supremă de Justiție a declarat inadmisibile recursurile depuse de către ambele părți.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive în favoarea sa și de lipsa unei căi de atac efective în dreptul intern în această privință.</p> <p>În speță, Curtea a constatat că instanțele naționale au recunoscut încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1, însă au acordat despăgubiri insuficiente pentru prejudiciul moral și despăgubiri parțiale pentru prejudiciul material în baza prescripției, fără a acoperi întreaga perioadă de neexecutare solicitată de către reclamant. În plus, Curtea a constatat că jurisprudența ulterioară a Curții Supreme de Justiție a inversat această abordare de limitare a acțiunii la trei ani, considerând-o contrară unui proces echitabil. Cu toate acestea, Curtea a ajuns la concluzia că hotărârea definitivă în favoarea reclamantului nu a fost încă executată. Având în vedere această incapacitate persistentă a autorităților moldovene de a pune în aplicare hotărârile definitive, Curtea a considerat că acțiunea în baza Legii nr. 87/2011 nu i-a oferit reclamantului o reparație adecvată și că el poate pretinde în continuare la statutul de „victimă”, în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>De asemenea, Curtea a reamintit că o autoritate națională nu poate justifica neexecutarea unei hotărâri prin absența fondurilor și a locuințelor alternative. În continuare, ea a constatat că hotărârea pronunțată în favoarea reclamantului nu a fost executată mai mult de șaptesprezece ani și că el a fost doar parțial despăgubit la nivel național. În plus, Curtea a constatat că hotărârea din 12 februarie 2008 a dispus autorităților municipale să acorde reclamantului spațiu locativ, având în vedere statutul său de veteran.</p> <p>În acest sens, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Astfel, Curtea a acordat reclamantului 3.940 de euro pentru prejudiciul material, 1.100 de euro pentru prejudiciul moral și 400 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
34.	CEACHIR (13730/15)	23.10.2025 23.10.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa nerespectare a principiilor contradictorialității și egalității armelor în urma inversării sarcinii probatorii, care ar fi compromis echitatea procedurilor intentate de către reclamantă.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, reclamanta deține o casă de locuit individuală și un teren adiacent acesteia, pentru care plătește anual impozite, calculate de Serviciul Fiscal de Stat (în continuare „SFS”) în baza datelor furnizate de la Întreprinderea de Stat Cadastru (în continuare „ÎS Cadastru”), de obicei, o dată la trei ani. Suprafața bunului imobil al reclamantei nu s-a</p>

		<p>modificat de la construcția casei sale. În anul 2006, ÎS Cadastru a stabilit că suprafața bunurilor imobile ale reclamantei era de 447,2 mp, care trebuia luată în considerare ca bază pentru calcularea obligațiilor sale fiscale în fiecare dintre următorii trei ani.</p> <p>La 25 noiembrie 2010, reclamanta a primit un aviz de plată a impozitului pe bunurile imobile, emis de SFS la 2 noiembrie 2010. Avizul mai solicita plata mai multor sume restante pentru perioada 2007-2009, menționând că suprafața bunurilor imobile ale reclamantei variase de la an la an. Fiind nemulțumită de informațiile conținute în avizul de plată în ceea ce privește suprafața și sumele datorate, reclamanta a solicitat SFS anularea acestuia, dar fără rezultat.</p> <p>La 14 ianuarie 2011, reclamanta a depus o acțiune în instanță împotriva SFS, solicitând anularea avizului de plată. Ea a susținut că obligațiile sale fiscale fuseseră calculate incorect, în sensul că se bazau pe ideea eronată că suprafața bunurilor sale a variat în perioada relevantă. Ea a declarat că achitase integral impozitul pentru bunurile imobile pentru anii respectivi și că nu a putut acumula datorii sau penalități în acest sens.</p> <p>Printr-o hotărâre din 5 iunie 2012, Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea reclamantei și a anulat avizul de plată pentru anul 2010. În plus, a dispus ca SFS să recalculeze impozitul pentru bunurile imobile datorat de reclamantă pentru perioada 2007-2010, pe baza unor măsurători exacte ale suprafeței bunurilor sale. SFS a declarat recurs împotriva acestei hotărâri.</p> <p>Prin decizia din 16 ianuarie 2013, Curtea Supremă de Justiție a casat hotărârea instanței inferioare, constatând că aceasta a depășit limitele acțiunii reclamantei. Cauza a fost trimisă spre rejudecare la Judecătoria Buiucani, care a devenit instanță de fond în urma unor modificări ale Legii contenciosului administrativ.</p> <p>În cadrul noii examinări a cauzei, la 24 aprilie 2013, reclamanta a solicitat instanței de fond să dispună ca autoritatea pârâtă să prezinte documentele care au stat la baza calculării datoriei sale fiscale. Ea a susținut că aceste documente erau esențiale pentru ca instanțele naționale să ajungă la soluția corectă. Cu toate acestea, respectiva solicitare a fost lăsată neexaminată, fără a fi furnizate anumite motive.</p> <p>Printr-o hotărâre din 3 decembrie 2013, Judecătoria Buiucani a respins acțiunea ca fiind vădit nefondată, hotărând că reclamanta nu a reușit să dovedească ilegalitatea avizului de plată. Contestând cu apel această hotărâre, reclamanta a reiterat că nu-și putea susține afirmația conform căreia obligațiile sale fiscale conținute în avizul de plată din 2010 fuseseră calculate în mod eronat, fără a i se furniza documentele referitoare la evaluarea bunurilor sale imobiliare de către autoritățile naționale. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 aprilie 2014, iar ulterior prin încheierea definitivă a Curții Supreme de Justiție din 17 septembrie 2014, apelul și, respectiv, recursul reclamantei au fost respinse, cu menținerea soluției instanței de fond.</p> <p>În fața Curții reclamanta s-a plâns în temeiul Articolului 6 § 1 din Convenție, susținând că instanțele naționale nu au respectat principiile contradictorialității și egalității armelor, prin inversarea sarcinii probei prevăzute de lege, compromițând astfel echitatea procedurii. În special, reclamanta a susținut că solicitase SFS să prezinte documente care să justifice calculul datoriei sale la plata impozitului pentru bunurile imobile, întrucât nu a fost convinsă că vreo sumă era datorată în mod legal. Mai mult, motivele pentru care SFS a indicat cifre diferite în ceea ce privește suprafața bunului său imobil au rămas, de asemenea, neclare. În absența oricărui răspuns din partea SFS, reclamanta și-a reiterat cererea în fața instanțelor naționale, dar aceasta a rămas neexaminată. Reclamanta a susținut că instanțele naționale au acceptat poziția autorităților cu privire la legalitatea avizului de plată a impozitului pe 2010, fără a fi aduse dovezi justificative în acest sens. Prin urmare, ea nu a putut contesta corectitudinea documentelor și a calculelor corespunzătoare sau să obțină verificarea exactității acestora. Ea a susținut că instanțele naționale au încălcat</p>
--	--	---

			<p>principiul egalității armelor și nu au respectat principiul contradictorialității, deoarece au inversat sarcina probei, contrar dispozițiilor legale naționale.</p> <p>Curtea a notat, de la bun început, că, în temeiul art. 24 din Legea contenciosului administrativ (în vigoare la momentul respectiv), sarcina probei revenea pârâtului atunci când o acțiune în anulare era examinată de către o instanță de contencios administrativ, precum în prezenta cauză. Ea a notat că reclamanta a încercat să obțină documentele relevante de la SFS înainte de a iniția acțiunea în instanță, dar nu a avut succes. Neavând cunoștința de metoda utilizată de autoritățile naționale pentru calcularea obligațiilor sale fiscale, reclamanta a introdus o acțiune prin care a solicitat anularea avizului de plată din 2 noiembrie 2010 și a reiterat solicitarea de a i se furniza probe care se aflau exclusiv în posesia autorității pârâte.</p> <p>Curtea nu putut decât să observe că reclamanta a solicitat în mod specific instanței de fond să dispună ca SFS să furnizeze documentele pe baza cărora și-a calculat datoria sa fiscală în privința bunurilor imobile pentru anii în cauză. Materialele din dosar nu indicau, și nici Guvernul nu a specificat, că SFS prezentase documentele solicitate de către reclamantă. În loc să oblige autoritatea pârâtă să prezinte probele solicitate, instanțele naționale – contrar principiului contradictorialității – nu au admis cererea reclamantei. În plus, nici SFS, nici instanțele naționale nu au susținut că reținerea informațiilor relevante a fost justificată de vreun considerent specific. Guvernul nu a oferit nicio explicație pentru acceptarea unui astfel de comportament de către instanțele naționale, care, în plus, au obligat reclamanta să demonstreze că calculul datoriei sale fiscale a fost eronat.</p> <p>Curtea nu a putut identifica alte mijloace prin care reclamanta ar fi putut examina și, în caz de necesitate, contesta calculul obligațiilor sale fiscale. Mai mult, în absența oricăruia dintre documentele pe care SFS și-a bazat acest calcul, reclamanta nu și-a putut exercita dreptul de a obține anularea unui aviz de plată pretins eronat de către instanță. În opinia Curții, limitarea informațiilor disponibile reclamantei într-o asemenea măsură a necesitat o atenție și o grijă deosebită din partea instanțelor naționale, pentru a se asigura că procesul lor decizional este, pe cât posibil, în conformitate cu cerințele procedurii contradictorii și ale egalității armelor. Având în vedere că reclamanta era obligată să dovedească ilegalitatea și inexactitatea avizului de plată prin referire la documente aflate în posesia exclusivă a autorităților naționale, la care nu a avut acces, Curtea a constatat că principiile procedurii contradictorii și ale egalității armelor nu au fost respectate de către instanțele naționale.</p> <p>Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție. Curtea a acordat reclamantei 2.400 de euro pentru prejudiciul moral și 1.000 de euro cu titlu de costuri și cheltuieli.</p>
35.	URUSBIEV și alții (33519/15, 40836/15, 558/16, 862/16, 83954/17)	23.10.2025 23.10.2025	<p>Cauza se referă la lipsirea de libertate a reclamantilor și aflarea lor în condiții materiale precare de detenție în regiunea transnistreană a Republicii Moldova. Reclamantii s-au plâns în fața Curții în baza Articolelor 3 și 5 din Convenție. Unii reclamanti au invocat și încălcarea dreptului lor la protejarea vieții private și de familie, a dreptului lor la libertatea de exprimare, inclusiv a dreptului la libertatea de circulație, garantate de Articolele 8 și 10 din Convenție și, respectiv, Articolul 2 din Protocolul 4 la Convenție. Reclamantii s-au bazat și pe Articolele 6, 13 și 14 din Convenție.</p> <p>La capitolul jurisdicției exercitate de către Federația Rusă, Curtea a notat că pretenziile încălcări s-au produs până la 16 septembrie 2022, atunci când Federația Rusă a încetat să fie parte la Convenție. Deși Guvernul rus a invocat lipsa jurisdicției sale în raport cu plângerile invocate în aceste cereri, Curtea a notat că obiecții similare au fost examinate și respinse în cauze anterioare. În lipsa unor informații convingătoare privind schimbarea situației analizate în cauzele anterioare, Curtea a concluzionat că atât Guvernul rus, cât și Guvernul moldovean și-au exercitat jurisdicțiile în privința plângerilor invocate de către reclamanti.</p>

			<p>Referitor la detenția reclamanților în diverse închisori din stânga Nistrului pentru perioade care variau de la câteva zile la peste trei ani și la condițiile materiale din celulele în care s-au aflat reclamanții, care erau descrise ca fiind infestate cu paraziți, nesanitare, umede și suprapopulate, fără acces la ventilație, lumină naturală, alimente și apă potabilă, Curtea a reiterat jurisprudența sa anterioară, potrivit căreia condițiile materiale de detenție din penitenciarele și izolatoarele de poliție din regiunea transnistreană erau inadecvate. Respectiv, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 3 din Convenție.</p> <p>Cu privire la plângerea bazată pe Articolul 5 § 1 din Convenție, Curtea a reiterat constatările sale, potrivit cărora în perioada de timp relevantă sistemul judiciar din auto-proclamata „republică moldovenească nistreană” nu reflecta o tradiție judiciară compatibilă cu Convenție, astfel încât mandatele de arest emise de către autoritățile <i>de facto</i> nu puteau fi considerate legale, în sensul prevăzut de Articolul 5 din Convenție. Deoarece Curtea nu a văzut niciun motiv pentru a ajunge la o altă concluzie în această cauză, ea a constatat și o încălcare a Articolului 5 § 1 din Convenție în privința celor cinci reclamanți.</p> <p>În continuare, analizând dacă Republica Moldova și-a îndeplinit obligațiile sale pozitive de a întreprinde măsuri adecvate și suficiente pentru a asigura respectarea drepturilor reclamanților, Curtea a notat că evenimentele în acest caz s-au produs în perioada 2014-2017. Bazându-se pe jurisprudența sa anterioară care se referă la același interval de timp, Curtea a observat că părțile n-au prezentat nicio probă care să demonstreze că Guvernul moldovean și-ar fi schimbat poziția sa în raport cu „rmn”. Respectiv, Curtea a concluzionat că Republica Moldova și-a îndeplinit toate obligațiile pozitive și că nu a avut loc nicio încălcare a Convenției de către respectivul Stat.</p> <p>Pe de altă parte, Curtea a notat că Federația Rusă a continuat să exercite un control efectiv asupra regiunii din stânga Nistrului în timpul aflării reclamanților în detenție. Corespunzător, Federația Rusă a fost găsită responsabilă de încălcarea drepturilor reclamanților garantate de Articolele 3 și 5 § 1 din Convenție.</p> <p>În plus, Curtea a identificat o încălcare a Articolului 34 din Convenție în cererea <i>Ilcenco</i> (nr. 40836/15), imputabilă Federației Ruse, dat fiind faptul că autoritățile „rmn” au împiedicat reclamantul să-și exercite în mod efectiv dreptul său de a depune o cerere individuală la Curte, lipsindu-l de pix și foaie în penitenciarul din „rmn” și cenzurându-i toată corespondența, inclusiv cea pe care o purta cu avocatul său.</p> <p>Examinând toate materialele prezentate de către părți, Curtea a identificat și o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, rezultată din condamnarea ilegală de către „instanțele” din stânga Nistrului; mai multe încălcări ale Articolului 8, cauzate de percheziția ilegală a domiciliului și ridicarea bunurilor personale, verificarea comunicărilor dintre reclamant și avocat, și imposibilitatea întoarcerii reclamantului la domiciliul său; o altă încălcare a Articolului 10 din Convenție, referitoare la limitarea libertății de exprimare a jurnaliștilor; o încălcare a Articolului 13 din Convenție coroborat cu alte prevederi din Convenție, rezultată din lipsa unor remedii naționale efective în „rmn”; inclusiv o încălcare a Articolului 2 din Protocolul nr. 4 la Convenție, cauzată de interdicția intrării în „rmn”, emisă de către structurile din stânga Nistrului.</p> <p>Curtea a concluzionat că, în raport cu respectivele încălcări, Republica Moldova și-a îndeplinit toate obligațiile sale pozitive prevăzute de Convenție și de Protocoalele sale. Pe de altă parte, din cauza controlului său efectiv exercitat în regiune, Federația Rusă a fost găsită responsabilă de încălcarea drepturilor celor 6 reclamanți, ea fiind obligată să plătească despăgubiri care variază între 7.500 și 26.000 de euro pentru prejudiciul moral, precum și să recupereze costurile și cheltuielile suportate de către reclamanți în fața Curții.</p>
36.	TIMOFTI-RUSANOVSCAIA (27615/22)	13.11.2025 13.11.2025	Cauza se referă la pretinsa încălcare a Articolelor 6 și 13 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, urmare a neexecutării într-un termen rezonabil a unei hotărâri definitive pronunțate în favoarea reclamantei și a lipsei unui remediu efectiv în dreptul intern.

			<p>Reclamanta, activând în calitate de procuror în municipiul Chișinău din 22 aprilie 2005, a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Consiliului municipal Chișinău la 19 septembrie 2007, solicitând instanței să declare ilegal refuzul municipalității din 28 august 2007 și să ordone autorității locale să emită actul administrativ solicitat privind punerea la dispoziția sa a unui spațiu locativ pe durata exercitării funcției sale.</p> <p>Prin hotărârea din 26 noiembrie 2007, Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea reclamantei. Titlul executoriu a fost emis la 4 februarie 2008. În urma recursului părții adverse, la 2 aprilie 2008, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței de fond, care a devenit astfel definitivă.</p> <p>Părțile au încercat să soluționeze litigiul pe cale amiabilă, dar, la cererea primăriei, acordul din 28 martie 2016, prin care aceasta se angaja să achite contravaloarea unui apartament cu trei camere, și anume suma de 929.652,95 MDL, echivalentul a 42.164 EUR, pentru a executa hotărârea din 26 noiembrie 2007, a fost anulat.</p> <p>La data de 20 octombrie 2016, reclamanta a inițiat o acțiune împotriva statului în baza Legii nr. 87/2011, în vederea obținerii unei despăgubiri pentru neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii menționate anterior.</p> <p>La 10 februarie 2017, instanța de fond a admis parțial acțiunea și a constatat că a existat o încălcare a dreptului reclamantei la executarea hotărârii judecătorești într-un termen rezonabil, între 4 februarie 2008 și 10 februarie 2017, și a dispus acordarea a 40.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral, 3.000 EUR pentru prejudiciul material și 4.000 MDL pentru cheltuielile de judecată. Instanța a considerat că neexecutarea hotărârii favorabile între 4 februarie 2008 (data la care a fost emis titlul executoriu) și 10 februarie 2017 (data la care a fost adoptată hotărârea) constituia o încălcare a dreptului reclamantei la executarea hotărârii într-un termen rezonabil. Instanța de fond a concluzionat că, contrar pretențiilor reclamantei, suma de 40.000 MDL era suficientă pentru a acoperi prejudiciul moral cauzat de neexecutarea hotărârii pentru perioada cuprinsă între 4 februarie 2008 și 10 februarie 2017. În ceea ce privește prejudiciul material, având în vedere constatarea unei încălcări legate de neexecutare, reclamanta a fost nevoită să închirieze o altă locuință în urma respectivei neexecutări. Prin urmare, ea a trebuit să suporte anumite cheltuieli pentru plata chiriei, care nu ar fi survenit în cazul în care titlul executoriu ar fi fost executat.</p> <p>La 7 noiembrie 2018, Curtea de Apel Chișinău a respins apelurile formulate de către reclamantă și Ministerul Justiției, iar la 10 aprilie 2019, Curtea Supremă de Justiție a respins recursurile ambelor părți ca fiind neîntemeiate.</p> <p>La 6 aprilie 2020, reclamanta a depus a doua cerere de chemare în judecată. Prin hotărârea din 2 octombrie 2020, instanța de fond a admis parțial acțiunea reclamantei, considerând că dreptul ei la executarea într-un termen rezonabil a hotărârii favorabile a fost încălcat pentru perioada cuprinsă între 11 februarie 2017 și 31 martie 2020, acordându-i 35.838 MDL pentru prejudiciul moral și 1.500 MDL pentru cheltuielile de judecată și respingând restul cererii ca fiind nefondat.</p> <p>Instanța de fond a considerat că dreptul reclamantei la executarea hotărârii judecătorești într-un termen rezonabil a fost încălcat pentru o perioadă suplimentară, între 26 februarie 2017 și 31 martie 2020, și a hotărât că reclamanta suferise fără îndoială un prejudiciu moral care trebuia despăgubit. În ceea ce privește prejudiciul material, instanța de fond a considerat că nu s-a stabilit în mod incontestabil că reclamanta suportase cheltuieli rezonabile pentru plata chiriei din cauza neexecutării hotărârii favorabile. În special, conform declarației de avere și de interese personale pentru anul 2019, reclamanta era proprietara unei cote de 1/4 dintr-un apartament cu o suprafață de 72,5 m² și soțul său era proprietarul unui apartament cu o suprafață de 35,4 m² în urma unei moșteniri. Având în vedere dispozițiile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 87/2011, sarcina probării prejudiciului material suferit revenea reclamantei, care trebuia să demonstreze că nu putea să locuiască în imobilele</p>
--	--	--	---

			<p>menționate mai sus, pe care le deținea împreună cu soțul său, ceea ce o obliga să închirieze o altă locuință. Cu toate acestea, reclamanta nu a dovedit că a locuit efectiv în apartamentele închiriate. Prin urmare, instanța a concluzionat că cererile privind prejudiciul material erau nefondate.</p> <p>Urmare a apelului declarat de către Ministerul Justiției, Curtea de Apel Chișinău, prin hotărârea sa din 22 aprilie 2021, a casat hotărârea instanței de fond din 2 octombrie 2020. Curtea de Apel Chișinău a constatat că în cadrul procedurii de executare, executorul judecătoresc a făcut multiple încercări, dar acestea au eșuat, deoarece autoritățile publice au invocat lipsa fondurilor și a spațiilor locative ca motiv de neexecutare. În cele din urmă, instanța de apel a constatat că instanța de fond a stabilit în mod corect că nu exista o legătură de cauzalitate între nerespectarea deciziei de a atribui reclamantei o locuință socială și plata chiriei pentru alte locuințe.</p> <p>În cele din urmă, Curtea Supremă de Justiție, prin decizia sa din 24 noiembrie 2024, a admis recursul declarat de reclamantă și a casat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 22 aprilie 2021, cu menținerea hotărârii instanței de fond din 2 octombrie 2021. Curtea Supremă de Justiție a concluzionat că argumentul reținut de către instanța de apel, referitor la neexecutarea hotărârii judecătorești din cauza lipsei spațiilor locative în municipiul Chișinău, era contrar jurisprudenței Curții, potrivit căreia o autoritate publică nu poate justifica neexecutarea unei hotărâri prin lipsa fondurilor și a spațiilor locative.</p> <p>Curtea a constatat că, în cele două proceduri inițiate de către reclamantă, instanțele naționale au recunoscut încălcarea Convenției, constatând depășirea termenului rezonabil de executare a deciziei litigioase, și au recuperat prejudiciul moral și material, precum și costurile și cheltuielile aferente perioadelor de neexecutare denunțate de reclamantă, în baza probelor furnizate. Totodată, Curtea a constatat că mărimea prejudiciului acordat de către instanțele naționale în prezenta cauză nu poate fi calificată ca fiind nerezonabilă în raport cu sumele acordate de către Curte în cauze similare.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a observat că hotărârea definitivă în favoarea reclamantei nu a fost încă executată. Având în vedere neexecutarea persistentă a hotărârii definitive de către autoritățile naționale, Curtea a subliniat că remediul intern nu a oferit reclamantei o reparație adecvată și că ea poate în continuare să se considere „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>Respectiv, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție, însă deoarece pretențiile privind satisfacția echitabilă au fost prezentate de către reclamantă după expirarea termenului stabilit în acest sens, fără a solicita o prelungire a acestuia și fără a se fi furnizat motive plauzibile pentru a justifica această întârziere, Curtea a respins cererea reclamantei privind acordarea unei satisfacții echitabile.</p> <p>Totuși, Curtea a reamintit poziția sa constantă, potrivit căreia executarea hotărârii naționale rămâne cea mai adecvată formă de reparație în ceea ce privește încălcările Convenției similare celor constatate în prezenta cauză. În consecință, Curtea a constatat că Statul trebuie să asigure executarea, în termen de trei luni și prin mijloace adecvate, a hotărârii inițiale pronunțate în favoarea reclamantei.</p>
37.	TEACĂ (5192/22)	13.11.2025 13.11.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamantului și la lipsa unui recurs efectiv în dreptul intern în această privință.</p> <p>Reclamantul activează în calitate de ofițer de poliție în cadrul Ministerului Afacerilor Interne din anul 2004 până în prezent. Prin hotărârea sa din 4 iunie 2008, Curtea de Apel a obligat Consiliul Municipal Chișinău să asigure reclamantul și familia sa cu spațiu locativ în mun. Chișinău. Reprezentantul Consiliului mun. Chișinău a depus recurs împotriva actului emis de către instanța de apel, însă prin decizia irevocabilă a Curții Supreme de Justiție din 18 februarie 2009, cererea de recurs a fost restituită, împreună cu toate documentele anexate. Procedura de executare a hotărârii respective a fost intentată de către executorul judecătoresc la 7 aprilie 2016, însă actul de</p>

			<p>dispoziție al instanței de judecată a rămas neexecutat timp de mai mult de 15 ani.</p> <p>La 20 februarie 2020 reclamantul a introdus o acțiune în despăgubire în baza Legii nr. 87/2011. Judecătoria Chișinău, sediul Centru a respins ca neîntemeiată cererea reclamantului. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 18 mai 2021 s-a constatat încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 4 iunie 2008, oferindu-i reclamantului o despăgubire în valoare de 50.000 de lei pentru prejudiciul moral și 3.000 de lei pentru cheltuieli de asistență juridică. Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 22 septembrie 2021, s-au declarat inadmisibile recursurile depuse de către reclamant și Ministerul Justiției.</p> <p>În fața Curții, reclamantul a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând încălcarea dreptului său la executarea actului judecătoresc definitiv favorabil lui în termen rezonabil, privarea de proprietatea sa și ineficiența acțiunilor organelor competente să asigure executarea hotărârii judecătorești.</p> <p>Curtea a subliniat că hotărârea judecătorească definitivă din 4 iunie 2008, prin care reclamantul urma să primească o locuință, nu a fost executată timp de mai mulți ani, în ciuda eforturilor sale de a obține repararea prejudiciului în instanțele interne. Curtea a constatat că autoritățile nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea hotărârii și că procedura internă de compensare financiară nu a oferit un remediu efectiv. Drept urmare, Curtea a concluzionat că neexecutarea hotărârii constituie o încălcare a Articolului 6 din Convenție.</p> <p>Reclamantul a mai susținut că neexecutarea hotărârii i-a afectat dreptul la respectarea bunurilor și la un trai decent. Curtea a reținut că hotărârea prevedea atribuirea unei locuințe de serviciu, și nu a unei proprietăți private, astfel că pretenția privind echivalarea locuinței cu un apartament nu putea fi acceptată. Curtea a concluzionat că problema principală consta în neexecutarea hotărârii și, prin constatarea încălcării Articolului 6, ea a tratat efectiv dreptul reclamantului la locuință, fără a fi necesar să se pronunțe separat asupra Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Reclamantul a invocat și un tratament discriminatoriu în baza Articolului 14 din Convenție. Curtea a constatat că acest aspect nu a fost susținut prin argumente sau dovezi și că plângerea respectivă era vădit neîntemeiată. Drept urmare, partea cererii bazată pe Articolul 14 a fost respinsă ca inadmisibilă.</p> <p>Într-un final, Curtea a considerat că simpla constatare a încălcării reprezintă o satisfacție echitabilă suficientă și a subliniat că cea mai adecvată formă de reparație rămâne executarea efectivă a hotărârii interne din 4 iunie 2008. Prin urmare, Curtea a obligat statul să asigure, în termen de trei luni, executarea acestei hotărâri, prin mijloace corespunzătoare.</p>
38.	FURTUNĂ (30568/20)	13.11.2025 13.11.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești irevocabile adoptate de către instanțele judecătorești naționale în favoarea reclamantului, precum și la lipsa unui recurs intern efectiv.</p> <p>Reclamantul, fost ofițer de poliție, a obținut printr-o hotărâre judecătorească definitivă din anul 2010 dreptul de a primi o locuință din partea autorităților municipale din Chișinău, însă aceasta nu a fost executată până în prezent.</p> <p>Între anii 2012 și 2023, reclamantul a depus șase acțiuni în despăgubire în temeiul Legii nr. 87/2011, invocând neexecutarea hotărârii definitive din 2010. În cadrul primelor cinci proceduri, el a obținut sume importante, totalizând peste 20 000 EUR, reprezentând despăgubiri pentru prejudiciul moral și material, precum și pentru cheltuielile de judecată.</p> <p>În ultima acțiune introdusă la 4 iulie 2023, Judecătoria Chișinău a constatat încălcarea dreptului reclamantului la executarea hotărârii într-un termen rezonabil și i-a acordat compensații suplimentare. Totuși, Curtea de Apel Chișinău a anulat în totalitate această hotărâre, respingând cererea reclamantului, iar cauza se află în prezent pe rolul Curții Supreme de Justiție.</p>

			<p>În paralel, reclamantul a solicitat modificarea modalității de executare a hotărârii din 2010, cerând transformarea obligației de a i se oferi o locuință într-o compensație bănească echivalentă cu valoarea de piață a unui apartament, estimată la 42 000 EUR. Instanțele naționale au respins cererea, considerând că aceasta ar schimba natura hotărârii definitive, iar printr-o decizie din 21 mai 2025, Curtea Supremă de Justiție a confirmat definitiv această soluție.</p> <p>În fața Curții, reclamantul a pretins încălcarea drepturilor sale garantate de Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. El a invocat încălcarea dreptului său la executarea hotărârii judecătorești definitive favorabile lui în termen rezonabil, privarea de proprietatea sa și inacțiunea organelor competente de a asigura executarea respectivei hotărâri judecătorești.</p> <p>Curtea a respins excepțiile preliminare ridicate de către Guvernul Republicii Moldova, care a invocat abuzul de drept, neputințarea căilor interne de atac și pierderea calității de victimă. Curtea a constatat că reclamantul a acționat cu bună-credință, a utilizat toate căile de atac interne disponibile și că, în lipsa executării efective a hotărârii din 2010, el rămâne victimă a încălcării drepturilor sale garantate de Convenție.</p> <p>Curtea a mai reținut că autoritățile naționale nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea hotărârii judecătorești în termen rezonabil. În consecință, a fost constatată încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, care garantează dreptul la un proces echitabil, și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, care protejează dreptul la respectarea bunurilor.</p> <p>Curtea a considerat că despăgubirile acordate reclamantului la nivel național sunt comparabile cu cele pe care ea însăși le-a acordat în cauze similare, motiv pentru care a notat că simpla constatare a încălcării reprezintă o satisfacție echitabilă suficientă. În schimb, Curtea a subliniat că cea mai adecvată formă de reparație rămâne executarea efectivă a hotărârii interne din 2010. Prin urmare, Curtea a obligat statul să asigure, în termen de trei luni, executarea acestei hotărâri, prin mijloace corespunzătoare.</p>
39.	APOSTOL (56305/16)	13.11.2025 13.11.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești naționale prin care Primăria mun. Chișinău a fost obligată să asigure reclamantul cu locuință de serviciu și la lipsa unei căi de atac efective prevăzute de dreptul intern pentru neexecutarea hotărârii judecătorești definitive.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, începând cu anul 1995, reclamantul a fost angajat al Ministerului Afacerilor Interne. Invocând prevederile Legii nr. 416 cu privire la poliție (în vigoare la data evenimentelor), el a solicitat îmbunătățirea condițiilor sale de trai, având în vedere statutul său profesional.</p> <p>Prin decizia sa irevocabilă din 22 decembrie 2010, Curtea Supremă de Justiție a obligat Consiliul Municipal Chișinău să asigure reclamantul cu spațiu locativ. Procedura de executare a hotărârii respective a fost intentată de către executorul judecătoresc la 30 octombrie 2012.</p> <p>La 23 martie 2015, reclamantul a înaintat o cerere de chemare în judecată în baza Legii nr. 87/2011, solicitând constatarea încălcării dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii din 22 decembrie 2010. Prin hotărârea sa din 7 iulie 2015, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a constatat încălcarea dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii pentru perioada 22 decembrie 2010 – 7 iulie 2015, a admis parțial acțiunea reclamantului și i-a acordat integral suma solicitată pentru prejudiciul moral (705 EUR) pentru perioada de neexecutare cuprinsă între 22 decembrie 2010 și data adoptării hotărârii. Cu toate acestea, pretenția cu privire la compensarea contravalorii unui apartament a fost respinsă, în absența unor dispoziții legale care să prevadă atribuirea unei locuințe în proprietate privată, obligația autorităților locale limitându-se la acordarea unei locuințe în chirie pentru uz temporar. Instanța a reținut că reclamantul a omis să solicite schimbarea modului de executare a hotărârii judecătorești adoptate în favoarea sa. Prin decizia sa din</p>

			<p>15 noiembrie 2015, Curtea de Apel Chișinău a respins apelurile declarate de către părți și a menținut hotărârea instanței de fond. În final, Curtea Supremă de Justiție, prin încheierea sa irevocabilă din 13 aprilie 2016, a respins recursurile declarate de către părți, ca fiind inadmisibile.</p> <p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, invocând încălcarea drepturilor garantate de Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a notat că, în cadrul procedurii de despăgubire inițiate de către reclamant, instanțele interne au recunoscut în esență încălcarea Convenției și au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral. Cu toate acestea, instanțele au respins pretenția reclamantului cu privire la rambursarea contravalorii unui apartament cu titlu de prejudiciu material. Curtea a mai notat că hotărârea definitivă din 22 decembrie 2010 nu prevedea atribuirea unei locuințe în proprietate, instanțele judecătorești dispunând autorităților locale să atribuie reclamantului, în conformitate cu dispozițiile legale, o locuință pentru uz temporar, și nu în proprietate privată.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a constatat că hotărârea definitivă în favoarea reclamantului în prezenta cauză nu a fost încă executată. Având în vedere această deficiență persistentă a autorităților naționale în executarea acestei hotărâri, Curtea a concluzionat că remediul național introdus prin Legea nr. 87 nu a oferit reclamantului o compensație adecvată și că acesta poate în continuare să se considere „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a constatat că autoritățile naționale nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârii adoptate în favoarea reclamantului.</p> <p>Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a acordat reclamantului 900 de euro pentru prejudiciul moral. Totodată, Curtea a dispus executarea deciziei judecătorești naționale adoptate în favoarea reclamantului, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni.</p>
40.	F.P.C. DESCR IM S.R.L. (1322/20)	27.11.2025 27.11.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea într-un termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești naționale pronunțate încă în anul 2001, precum și la refuzul instanțelor de judecată de a acorda despăgubiri în beneficiul societății reclamante în baza remediului național instituit prin Legea nr. 87/2011.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, societatea reclamantă a prestat servicii societății T., pentru care nu fusese remunerată. Societatea T. este un furnizor de energie termică, al cărei acționar majoritar la data evenimentelor era municipalitatea din Chișinău, deținând 70,9% din acțiuni.</p> <p>Urmare a neachitării de către societatea T. a plății pentru serviciile prestate de către societatea reclamantă, ultima a inițiat o acțiune civilă cu privire la recuperarea creanțelor contractuale. La 3 iulie 2001, Judecătoria Economică de Circumscripție a admis acțiunea societății reclamante și a obligat societatea T. să achite în beneficiul acesteia suma de 484.213 MDL.</p> <p>La 28 septembrie 2014, Parlamentul Republicii Moldova a adoptat Legea nr. 188, care se referea la procedura falimentului societății T. Legea prevedea că toate activele destinate producției, distribuției și furnizării de energie termică urmau să fie transferate societății de stat C. cu titlu de despăgubire pentru datoria acesteia. Finalizarea transferului activelor a fost confirmată ulterior prin Hotărârea Guvernului nr. 407 din 16 iunie 2015. Împreună cu activele, societatea C. a preluat și operațiunile de furnizare a energiei termice și toți clienții societății T.</p> <p>Între 2004 și 2023, societatea reclamantă a primit mai multe plăți în valoare totală de 37 108 MDL (echivalentul a 1 850 EUR). La data ultimelor observații prezentate de către părți, suma restantă datorată societății reclamante era de 346 362 MDL (echivalentul a 17 530 EUR). Procedura de insolvență împotriva societății T. este încă pendinte.</p> <p>Având în vedere neexecutarea hotărârii definitive adoptate în favoarea sa, la 13 august 2018 societatea reclamantă a inițiat o acțiune în instanța de judecată</p>

			<p>împotriva Ministerului Justiției în baza Legii nr. 87, solicitând despăgubiri pentru prejudiciul material și moral.</p> <p>La 16 noiembrie 2018, Judecătoria Buiucani a respins pretențiile societății reclamante ca fiind neîntemeiate, considerând că societatea T. se afla în procedură de insolvență și că statul nu putea fi tras la răspundere pentru datoriile ei. Această hotărâre a fost menținută de către Curtea de Apel Chișinău la 28 februarie 2019 și de către Curtea Supremă de Justiție la 10 iulie 2019.</p> <p>Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, invocând încălcarea drepturilor garantate de Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a notat că independența societății T. era limitată de existența unor legături instituționale strânse cu municipalitatea și de limitări legate de utilizarea activelor și a bunurilor sale. Acest fapt a fost confirmat de transferul ulterior către societatea C. al activelor societății T., dispus de către stat prin Legea nr. 188 și Hotărârea Guvernului nr. 407. Deși societatea T. se bucura de un anumit grad de independență economică, municipalitatea era acționarul majoritar al acesteia și exercita un control deplin asupra operațiunilor sale. În consecință, în pofida statutului societății T. de persoană juridică distinctă, autoritățile municipale și, prin urmare, statul, trebuie să fie considerate responsabile în temeiul Convenției pentru actele și omisiunile sale, precum și pentru orice datorii contractate de către societatea T.</p> <p>Curtea a mai reținut că, în prezenta cauză, datoriile societății T. erau imputabile autorităților statului, care trebuiau să se asigure că suma stabilită prin hotărâre judecătorească era achitată în timp util și în mod corespunzător. Deși procedura de lichidare poate justifica în mod obiectiv anumite întâzieri limitate în executarea hotărârii, neexecutarea continuă a hotărârilor judecătorești în favoarea societății reclamante timp de peste douăzeci și patru de ani nu putea fi justificată în niciun caz.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a constatat că autoritățile naționale nu au depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea integrală și în timp util a hotărârii adoptate în favoarea societății reclamante.</p> <p>Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și a acordat societății reclamante 56 750 de euro pentru prejudiciul material (17 530 de euro pentru datoria restantă și 39 220 de euro pentru dobânzi de întârziere), 1600 de euro pentru prejudiciul moral, precum și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
41.	ALPINIA S.R.L. (28230/12)	27.11.2025 27.11.2025	<p>Cererea se referă la un litigiu civil dintre societatea reclamantă și o companie terță cu privire la dreptul de exploatare a unei cariere de nisip.</p> <p>În fața Curții, societatea reclamantă a pretins că instanțele judecătorești naționale ar fi admis o acțiune de contestare a actului administrativ care oferea companiei reclamante dreptul să utilizeze cariera de nisip în litigiu, care ar fi fost inițiată de către o companie terță („compania F.”) în afara termenului de prescripție. În rezultatul acestor proceduri, compania reclamantă și-a pierdut dreptul de folosință asupra carierei respective.</p> <p>Compania reclamantă a pretins în fața Curții, în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, că procedurile naționale nu ar fi fost echitabile, ceea ce i-ar fi afectat și dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, în urma admiterii și a examinării de către instanțele judecătorești naționale a unei acțiuni pretins tardive.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, în baza a două contracte din 30 august 2006 și 9 ianuarie 2007, fondatorul companiei reclamante a devenit proprietarul a 3.03 ha de teren în extravilanul satului Costuleni. La 12 octombrie 2006, compania reclamantă a fost autorizată de către consiliul local să efectueze o explorare geologică a terenului respectiv, aprobată ulterior la 9 octombrie 2006 de către Agenția de Stat pentru Geologie. Ulterior, ea a achitat pentru aceste</p>

servicii Expediției Hidrologice din Moldova, ceea ce a condus la o recomandare de deschidere a unei cariere de nisip.

La 26 decembrie 2007 Comisia de stat pentru rezervele de substanțe minerale utile (în continuare „Comisia”) a întocmit procesul-verbal nr. 113 (în continuare „Decizia”), prin care a aprobat rezervele de nisip ale zăcămintului „Costuleni” în cantitate de 118,4 m³, cu drept de extragere. În urma adoptării unui număr de acte adiționale, la 16 iunie 2010 societatea reclamantă a semnat un contract cu Ministerul Mediului, conform căruia societatea reclamantă avea permisiunea de a exploata sectorul de subsol respectiv, cu dreptul de a extrage nisip și de a-l utiliza după cum considera de cuviință, după achitarea taxelor aferente.

La 30 noiembrie 2010 compania F. s-a adresat către Comisia respectivă cu o cerere prealabilă privind anularea Deciziei din 26 decembrie 2007, dar cererea a fost respinsă. Ulterior, la 16 decembrie 2010, compania F. a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Comisiei, intervenient accesoriu societatea reclamantă, solicitând anularea Deciziei din 2007 ca fiind ilegală. În timpul procesului, societatea reclamantă a susținut, printre altele, că acțiunea era prescrisă. Ea a susținut că societatea F. cunoștea despre Decizia din 2007 încă din aprilie 2009, când aceasta fusese examinată în cadrul unei alte proceduri judiciare între societatea F. și societatea reclamantă. În acest sens, societatea reclamantă a anexat copii ale hotărârilor judecătorești adoptate la 3 august 2009 și 28 decembrie 2009 în procedurile la care participase societatea F. și care menționau Decizia din 2007 ca parte a probelor examinate în instanță. Acțiunea companiei F. a fost depusă abia în decembrie 2010, în afara termenului legal de treizeci de zile.

Prin hotărârea sa din 25 mai 2011, Curtea de Apel Chișinău a admis acțiunea depusă de către compania F. și a dispus anularea Deciziei nr. 113 din 26 decembrie 2007. Instanța de apel a reținut, printre altele, că în ședința de judecată nu fuseseră prezentate anumite probe pertinente care să confirme data la care actul administrativ contestat îi fusese adus la cunoștința companiei F. Compania reclamantă a depus recurs împotriva hotărârii primei instanțe, susținând că acțiunea fusese prescrisă.

Prin decizia sa din 21 decembrie 2011, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea Curții de Apel Chișinău. Instanța a considerat neîntemeiate argumentele companiei reclamante, potrivit cărora instanța de fond nu aplicase prescripția. Referitor la prescrierea acțiunii judiciare, instanța a constatat că expirarea termenului respectiv putea fi invocată doar de către partea în favoarea căreia aceasta era aplicată. Deoarece Comisia nu a invocat expirarea termenului de prescripție și a examinat fondul plângerii, aceasta a restabilit dreptul procedural al companiei F. de a contesta decizia din 2007.

Ca urmare a respectivelor hotărâri judecătorești din 2011, societatea reclamantă și-a pierdut dreptul de folosință asupra carierei de nisip.

Curtea a reținut că societatea reclamantă a fost implicată în procedura inițiată de către compania F. pentru anularea Deciziei din 2007. În situația în care aceste proceduri nu i-ar fi afectat în mod direct drepturile, aceasta nu ar fi avut calitate procesuală activă în cadrul procesului și instanțele nu i-ar fi permis să prezinte argumente. Cu toate acestea, societății reclamante i s-a permis să intervină în calitate de intervenient accesoriu, iar instanțele au examinat argumentele sale. De asemenea, Decizia din 2007 a fost adoptată drept răspuns la cererea societății reclamante și a fost favorabilă ei, recunoscându-i rolul în dezvoltarea carierei de nisip și autorizând exploatarea carierei respective. Prin urmare, indiferent dacă termenul de prescripție de treizeci de zile pentru contestarea Deciziei din 2007 ar putea fi considerat și în favoarea Comisiei, acesta a fost în mod clar în favoarea societății reclamante.

Având în vedere circumstanțele prezentei cauze, Curtea a notat că problema prescripției acțiunii în instanță a fost un argument important invocat de către societatea reclamantă în timpul procedurii. În cazul în care ar fi fost acceptată, aceasta ar fi putut conduce la respingerea acțiunii intentate de către consiliul

			<p>local împotriva societății reclamante. Cu toate acestea, instanțele naționale nu au dat un răspuns convingător la acest argument, referindu-se în esență la efectele acțiunilor Comisiei, și nu la cele ale acțiunilor societății reclamante. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Cu referire la pretinsa încălcare a Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, Curtea a notat că nu poate specula cu privire la rezultatul procedurilor în cazul în care acestea ar fi fost echitabile în conformitate cu Articolul 6 § 1 din Convenție. Prin urmare, ea a considerat că această plângere este în mod vădit nefondată și, respectiv, inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție. De asemenea, Curtea a notat că nu există nicio legătură de cauzalitate între încălcarea constatată și prejudiciul material pretins, respingând această pretenție. Totodată, Curtea a acordat companiei reclamante 5.000 de euro pentru prejudiciul moral.</p>
42.	TIRAMISA S.R.L. (40005/21)	27.11.2025 27.11.2025	<p>Cererea se referă la neexecutarea integrală unei hotărâri definitive pronunțate în favoarea societății reclamante. Societatea reclamantă intrase anterior în relații comerciale cu societatea R., o entitate de stat creată de către Departamentul Instituțiilor Penitenciare pentru achiziționarea și furnizarea produselor alimentare destinate deținuților. În urma neachitării datoriei contractuale de către societatea R., societatea reclamantă a inițiat o acțiune în instanță, iar la 11 martie 2015 Judecătoria Orhei a admis cererea și a obligat societatea R. să achite suma de 111.334 de lei. Deși procedurile de executare au început la 22 aprilie 2015, reclamanta recuperase până la 1 iulie 2016 doar 26.008 lei, obținuți în urma vânzării unor bunuri ale debitorului.</p> <p>La 22 octombrie 2018, executorul a restituit titlul executoriu, menționând că restul datoriei, de 85.326 de lei, nu mai putea fi recuperat, deoarece societatea R. nu deținea alte bunuri executabile. Reclamanta a contestat această decizie, iar la 8 iulie 2020 instanțele naționale au dispus reluarea executării. Cu toate acestea, hotărârea în favoarea societății reclamante a rămas neexecutată până la momentul prezentării ultimelor observații ale părților în fața Curții.</p> <p>În paralel, reclamanta a solicitat despăgubiri în temeiul Legii nr. 87/2011, însă prin decizia definitivă din 14 aprilie 2021, Curtea Supremă de Justiție a respins acțiunea ca vădit neîntemeiată. Instanța a reținut că executorul întreprinsese toate măsurile posibile, dar executarea fusese imposibilă din cauza lipsei bunurilor societății R., motiv pentru care statul nu putea fi considerat responsabil.</p> <p>În fața Curții, reclamanta s-a plâns în temeiul Articolului 6 § 1 și al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, invocând încălcarea drepturilor la un proces echitabil și la protecția proprietății, în contextul imposibilității de a obține executarea integrală a unei creanțe recunoscute printr-o hotărâre judecătorească.</p> <p>La 22 septembrie 2023 Guvernul a depus o declarație unilaterală prin care a recunoscut încălcarea drepturilor reclamantei și a propus plata a 1.600 de euro cu titlu de prejudiciu moral, inclusiv costuri și cheltuieli. Prin scrisoarea din 21 noiembrie 2023, reclamanta s-a opus acestei declarații, arătând că prejudiciul material semnificativ suferit nu era acoperit de suma propusă și solicitând continuarea examinării cauzei.</p> <p>Curtea a considerat că despăgubirea propusă de către Guvern în declarația sa unilaterală nu putea restabili situația anterioară încălcării, mai ales în contextul recunoașterii încălcării Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, fără propunerea unei reparații adecvate pentru prejudiciul material. În consecință, cererea Guvernului de radiere a cauzei de pe rol a fost respinsă.</p> <p>Analizând fondul cauzei, Curtea a observat că societatea R. era deținută de către stat și exercita funcții specifice serviciului public, ceea ce însemna că Statul exercita un control total asupra acesteia. Curtea a apreciat că, în asemenea condiții, Statul trebuia considerat responsabil pentru datoriile societății R. Reamintind că autoritățile nu se puteau prevala de lipsa fondurilor pentru a justifica neexecutarea unei hotărâri definitive, Curtea a concluzionat</p>

			<p>că autoritățile nu depuseseră toată diligența necesară pentru executarea hotărârii din 11 martie 2015.</p> <p>Ținând cont de jurisprudența sa anterioară în cauze similare, Curtea a constatat o încălcare atât a Articolului 6 § 1 din Convenție, cât și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Referitor la satisfacția echitabilă, Curtea a remarcat că reclamanta încercase timp de peste zece ani să-și recupereze creanța și recuperase doar o mică parte din sumă. În cele din urmă, Curtea a acordat societății reclamante, cu titlu de prejudiciu material, 3.780 de euro pentru datoria restantă și 2.946 de euro pentru dobânda de întârziere, 1.600 de euro cu titlu de prejudiciu moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
43.	<p>COOPERATIVA DE CONSTRUCȚIE A LOCUINTELOR NR. 162 (13948/15)</p>	<p>04.12.2025 04.12.2025</p>	<p>Cauza se referă la o pretinsă încălcare a dreptului de acces la o instanță, ca urmare a refuzului instanțelor naționale de a examina acțiunile civile introduse de către asociația reclamantă – o asociație de coproprietari fără scop lucrativ, care intermediază plata serviciilor comunale, din motivul neachitării taxei de stat.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, la 2 octombrie 2014, asociația reclamantă a inițiat două acțiuni civile împotriva unor debitori, solicitând recuperarea datoriilor aferente serviciilor comunale (25.471 de lei și 34.379 de lei) și scutirea de la plata taxei de stat (764 de lei și 1.031 de lei). În susținerea cererilor, asociația reclamantă a probat că asupra singurului său cont bancar fusese aplicat sechestrul din cauza restanțelor acumulate, generate chiar de neplata serviciilor comunale de către debitori.</p> <p>Prin două încheieri din 3 octombrie și 6 octombrie 2014, Judecătoria Ciocana, mun. Chișinău a refuzat examinarea cererilor de chemare în judecată până la achitarea taxei de stat, reținând că situația financiară a asociației reclamante nu fusese probată în mod suficient. Deși asociația reclamantă a depus noi cereri de scutire și documente justificative referitoare la sechestrul contului, la 23 octombrie și 24 octombrie 2014 instanța a respins solicitările, motivând că taxele nu fuseseră achitate în termen și că nu existau motive pentru un tratament diferit față de alte asociații similare.</p> <p>Ulterior comunicării cererii Guvernului, la 29 septembrie 2021, Agentul guvernamental a depus la Curtea de Apel Chișinău două cereri de revizuire în cele două acțiuni civile, solicitând recunoașterea încălcării drepturilor asociației reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și acordarea despăgubirilor pentru prejudiciul moral, în baza Articolului 41 din Convenție.</p> <p>La 25 octombrie 2021, Curtea de Apel Chișinău a admis parțial cererea de revizuire în acțiunea civilă nr. 1, a casat propria decizie din 10 decembrie 2014 din motivul interpretării eronate a cererii de scutire de la plata taxei de stat și a dispus reexaminarea recursului asociației reclamante. Totodată, instanța a recunoscut în mod expres încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, însă a respins solicitarea de acordare a despăgubirilor pentru prejudiciul moral, indicând posibilitatea soluționării amiabile între Guvern și asociația reclamantă. Printr-o decizie din 15 noiembrie 2021, Curtea de Apel Chișinău a dispus Judecătoriei Ciocana, mun. Chișinău să examineze fondul cauzei nr. 1, scutind asociația reclamantă de la plata cheltuielilor de judecată.</p> <p>Cea de-a doua cerere de revizuire depusă de către Agentul guvernamental, referitoare la cea de-a doua acțiune civilă, a parcurs trei cicluri procedurale în fața Curții de Apel Chișinău și a Curții Supreme de Justiție și se afla încă pe rolul instanțelor naționale la data ultimelor observații prezentate Curții.</p> <p>Bazându-se pe Articolul 6 § 1 din Convenție, asociația reclamantă s-a plâns că instanțele naționale nu au examinat în mod corespunzător cererile sale de scutire de la plata taxei de stat, în condițiile în care ea nu dispunea de fonduri suficiente, situație determinată inclusiv de datoriile acumulate de către părți.</p> <p>Guvernul a susținut că asociația reclamantă nu mai putea pretinde calitatea de „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție. În ceea ce privește acțiunea civilă nr. 1, Curtea a observat că, deși Curtea de Apel Chișinău a recunoscut încălcarea dreptului de acces la o instanță, nu a oferit nicio reparație efectivă asociației reclamante, iar procedura de revizuire nu a condus până în prezent</p>

			<p>la examinarea pe fond a acțiunii civile. Prin urmare, asociația reclamantă deține în continuare calitatea de „victimă”.</p> <p>Cu privire la acțiunea civilă nr. 2, Curtea a constatat că procedura de revizuire inițiată în 2021 nu a condus nici la recunoașterea unei încălcări, nici la acordarea unei reparații. În aceste condiții, cererea nu poate fi considerată prematură, iar asociația reclamantă are calitatea de victimă și în această cauză.</p> <p>Analizând fondul cauzei, Curtea a reținut că fusese aplicat sechestru asupra unicului cont bancar al asociației reclamante, fapt demonstrat prin certificate bancare. Situația financiară precară era direct legată de datoriile persoanelor pe care aceasta intenționa să le acționeze în judecată, iar asociația reclamantă nu dispunea de alte mijloace financiare. Cu toate acestea, instanțele naționale au respins cererile de scutire de la plata taxei de stat, fără a analiza probele prezentate și fără a oferi motive pertinente și suficiente.</p> <p>În consecință, Curtea a concluzionat că refuzul de a acorda scutirea de la plata taxei de stat, în absența unei evaluări individualizate a situației financiare a asociației reclamante și a legăturii dintre dificultățile sale financiare și acțiunile civile inițiate, a afectat însăși esența dreptului de acces la o instanță, hotărând că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>Prin urmare, Curtea a acordat asociației reclamante 3.000 de euro pentru prejudiciul moral și 1.500 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
44.	GUTIU (49542/16)	04.12.2025 04.12.2025	<p>Cauza se referă la neîndeplinirea de către autorități a obligațiilor pozitive care le revin în temeiul Articolului 3 din Convenție, în privința investigării relelor tratamente suferite de către reclamant din partea unor persoane particulare.</p> <p>Reclamantul a lucrat timp de câteva zile la R.P. în calitate de șofer. La 19 iunie 2014, el a ajuns la locul unde R.P. staționa cu vehiculul său și i-a solicitat plata pentru munca prestată. Potrivit reclamantului, ca răspuns la insistențele sale, fiul lui R.P., R.Al., s-a apropiat de el și l-a apucat de gât. În timpul încăierării, reclamantul a lovit-o accidental pe R.A., soția lui R.P. Ulterior, R.P. a agresat reclamantul și, împreună cu R.Al., l-a târât spre niște copaci din apropiere, unde toți cei trei membri ai familiei l-au bătut.</p> <p>Conform declarațiilor lui R.P. și ale membrilor familiei sale, reclamantul era furios și a lovit-o de două ori în față pe R.A., după care R.P. l-a atacat pentru a-și proteja soția, aplicându-i lovituri cu pumnii și picioarele. R.Al. plecase înainte de acea confruntare.</p> <p>Conform declarației martorului G., vecin al reclamantului, făcută poliției, el, trecând prin zonă la momentul incidentelor, a văzut o femeie (R.A.) și un tânăr (R.Al.) lovindu-l pe reclamant. Atunci când G. a întrebat de ce îl atacau, R.Al. a răspuns că reclamantul i-ar fi lovit mama, reacționând agresiv atunci când G. i-a spus că, dacă aceasta era situația, ar trebui să anunțe poliția. Martorul a observat apoi cum R.P. s-a apropiat și l-a lovit pe reclamant de două ori în față. În rezultat, el a căzut la pământ și a fost târât de R.P. și R.Al. către niște copaci din apropiere, unde toți trei l-au bătut. Reclamantul și-a pierdut cunoștința, iar când și-a revenit, i-a cerut lui G. să raporteze incidentul poliției.</p> <p>În urma incidentului, reclamantul a fost internat timp de o săptămână în spital. La 8 iulie 2014, el a depus o plângere împotriva lui R.P., R.A. și R.Al. pentru vătămare corporală intenționată. La 10 iulie 2014 a fost pornită urmărirea penală în baza art. 152 alin. (2) din Codul penal. Procuratura a audiat părțile implicate în conflict și trei martori, inclusiv pe G. Au fost întocmite patru rapoarte medico-legale, constatându-se că reclamantul a suferit fracturi la patru coaste, comotie cerebrală și echimoze în jurul ochiului stâng. În răspuns la o întrebare a procurorului, expertul a precizat că nu putea determina numărul loviturilor primite de reclamant, întrucât acestea fuseseră descrise prea superficial în documentele medicale din spital. Procuratura a calificat leziunile reclamantului drept vătămări de gravitate medie, nepericuloase pentru viață, săvârșite de două sau mai multe persoane. Reclamantul a fost recunoscut în calitate de parte vătămată și a formulat ulterior o acțiune civilă în cadrul procesului penal împotriva celor trei inculpați.</p>

La 29 iulie 2014 reclamantul s-a plâns poliției că R.P. îl amenințase cu acte de violență la telefon, în legătură cu plângerea depusă privind relele tratamente. La 4 august 2014, G. a sesizat poliția că, la 31 iulie 2014, fusese oprit pe stradă de R.Al., care i-a oferit bani în schimbul modificării declarației sale în calitate de martor. El a solicitat să fie protejat de asemenea influențe în cursul anchetei.

La 30 septembrie 2014 procurorul responsabil de dosar a dispus încetarea urmăririi penale față de R.A. și R.Al. Pentru a ajunge la această concluzie, el s-a bazat pe declarațiile reclamantului, ale celor trei acuzați, pe declarația martorului G. și pe rapoartele medico-legale obținute. Procurorul a constatat că nu existau probe suficiente pentru menținerea acuzațiilor împotriva lui R.A. și R.Al. Reclamantul a susținut că el și avocatul său nu au fost informați despre acea decizie. La 1 octombrie 2014, R.P. a fost pus oficial sub învinuire pentru infracțiunea prevăzută la art. 152 alin. (1) din Codul penal. În aceeași zi el și-a recunoscut vina, iar la 3 octombrie 2014 cauza a fost trimisă în judecată.

La 11 noiembrie 2014, reclamantul și avocatul său au fost informați că dosarul fusese trimis instanței de judecată și că aveau dreptul de a studia materialele din dosar. Din aceste materiale ar fi aflat despre decizia procurorului din 30 septembrie 2014. La 19 noiembrie 2014 avocatul reclamantului a contestat acea decizie. Contestația a fost transmisă instanței de judecată pentru examinare împreună cu cauza penală împotriva lui R.P.

La 28 aprilie 2015, R.P. a fost condamnat într-o procedură simplificată, prin care și-a recunoscut integral vinovăția. Având în vedere gravitatea prejudiciului cauzat reclamantului și faptul că anterior fusese condamnat și impusă o amendă, instanța i-a aplicat o pedeapsă de trei ani și patru luni de închisoare, cu suspendare pentru o perioadă de doi ani. De asemenea, R.P. a fost obligat să îi achite reclamantului 5.843 MDL pentru prejudiciul material suferit și 3.500 MDL cu titlu de cheltuieli de judecată. Cu privire la pretenția reclamantului referitoare la prejudiciul moral, în mărime de 100.000 MDL, instanța i-a acordat suma de 5.000 MDL.

Referitor la contestația reclamantului împotriva ordonanței procurorului din 30 septembrie 2014, instanța a reținut că, odată ce urmărirea penală fusese legal încetată cu privire la o persoană, aceasta putea fi redeschisă doar în cazul existenței unor fapte noi sau recent descoperite ori în cazul unui viciu fundamental în procedura anterioară, care ar fi putut afecta rezultatul cauzei. Întrucât nu au fost identificate asemenea fapte sau vicii, urmărirea penală nu putea fi redeschisă cu privire la R.A. și R.Al. Această hotărâre a fost menținută în cea mai mare parte de către Curtea de Apel Chișinău la 2 octombrie 2015 și de către Curtea Supremă de Justiție la 12 aprilie 2016. Pedeapsa lui R.P. a fost redusă la 160 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Curtea a observat că, deși autoritățile au fost informate despre relele tratamente suferite de către reclamant imediat după incidentul din 19 iunie 2014, ele au început urmărirea penală abia după două zile de la depunerea unei plângeri oficiale, la 8 iulie 2014. Totodată, procurorul a considerat important să stabilească numărul loviturilor primite de către reclamant, întrucât a inclus o întrebare specifică în acest sens în lista de întrebări adresate expertului. Totuși, expertul a fost nevoit să se bazeze pe descrierea insuficientă a leziunilor reclamantului făcută de către medicii din spital, din cauza lipsei unei examinări urgente de către un medic legist, necesară pentru a asigura probe de calitate. Mai mult, părțile au avut opinii divergente cu privire la faptul dacă reclamantul sau avocatul său primiseră efectiv scrisoarea procurorului prin care erau informați despre încetarea urmăririi penale față de R.A. și R.Al., și, prin urmare, dacă reclamantul fusese suficient implicat în procedura de investigare.

Subsidiar, Curtea a observat că, inițial, trei persoane fuseseră acuzate de agresarea reclamantului, însă, la 30 septembrie 2014, urmărirea penală a fost încetată cu privire la două dintre ele. Deși procurorul s-a bazat pe o descriere a probelor din dosar, el nu a explicat modul în care acele probe susțineau decizia sa de a înceta urmărirea penală în privința celor două persoane.

			<p>Dimpotrivă, declarația martorului G., menționată în acea ordonanță, îi incrimina în mod direct pe toți cei trei acuzați, iar procurorul nu a menționat nicio probă care să contrazică afirmațiile martorului sau să pună la îndoială credibilitatea acestuia, cu excepția declarațiilor inculpaților.</p> <p>La rândul lor, atunci când au fost chemate să examineze legalitatea acelei ordonanțe, instanțele nu au făcut-o, bazându-se în esență pe principiul <i>non bis in idem</i> pentru a respinge contestația reclamantului. Totuși, Curtea a statuat anterior că o decizie a procurorului de a înceta urmărirea penală nu poate fi considerată o „decizie definitivă” atât timp cât împotriva acesteia poate fi introdusă o cale ordinară de atac în fața instanțelor. Reclamantul a formulat o astfel de cale de atac, care nu a fost considerată tardivă, împiedicând astfel ordonanța procurorului să devină definitivă.</p> <p>Curtea a subliniat în continuare că încetarea urmăririi penale împotriva lui R.A. și R.Al. a avut un efect suplimentar asupra procesului împotriva lui R.P.: deoarece agresiunea asupra reclamantului nu a mai fost considerată ca fiind comisă de către două sau mai multe persoane, învinuirea finală adusă lui R.P. a fost încadrată potrivit art. 152 alin. (1), și nu art. 152 alin. (2) din Codul penal. În timp ce primul permitea alegerea între închisoare și muncă neremunerată în folosul comunității, cel de-al doilea articol prevedea exclusiv pedeapsa închisorii. În cele din urmă, R.P. a fost condamnat la muncă neremunerată în folosul comunității.</p> <p>În final, Curtea a ajuns la concluzia că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție, dată fiind pedeapsa blândă aplicată în final lui R.P. (160 de ore de muncă neremunerată în folosul comunității) pentru acțiuni care au avut drept rezultat vătămări corporale atât de grave ca cele suferite de către reclamant, coroborată cu absența unei investigații efective privind acțiunile imputate lui R.A. și R.Al. și cu cuantumul relativ redus al despăgubirilor acordate pentru prejudiciul moral suferit de către reclamant.</p> <p>Deoarece reclamantul nu a depus pretenții privind satisfacția echitabilă în termenul stabilit de către Curte, nu a fost considerată oportună acordarea unor despăgubiri pentru încălcarea constatată.</p>
45.	GRAMA (21364/15)	04.12.2025 04.12.2025	<p>Cererea se referă la examinarea unui apel tardiv depus de către partea adversă, urmată de casarea unei hotărâri judecătorești irevocabile favorabile reclamantului.</p> <p>La 27 ianuarie 2015, reclamantul a inițiat o acțiune judiciară împotriva autorităților locale din Hîrtopul Mare, solicitând emiterea unui titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren. El invocă că, printr-o decizie anterioară, autoritatea publică locală îi transferase lui dreptul de proprietate asupra terenului și, în baza acestei decizii, îi fusese emis un titlu provizoriu de proprietate.</p> <p>La 17 martie 2014, instanța de fond a admis parțial acțiunea reclamantului, obligând autoritatea locală să emită actul solicitat în privința unui teren de 0,11 ha. Partea dispozitivă a hotărârii menționa că aceasta putea fi supusă apelului în termen de 30 de zile.</p> <p>La 17 aprilie 2014, Primăria Hîrtopul Mare a depus apel. La 11 septembrie 2014, apelul respectiv a fost admis, iar hotărârea instanței de fond a fost casată. Curtea de Apel a considerat că dreptul de proprietate al reclamantului nu fusese demonstrat cu certitudine.</p> <p>Reclamantul a contestat cu recurs decizia instanței de apel, invocând tardivitatea apelului depus de către partea adversă, din moment ce termenul de contestare expirase la 16 aprilie 2014. Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului, fără a se pronunța în privința argumentului referitor la tardivitatea apelului depus de către partea adversă.</p> <p>Invocând Articolul 6 din Convenție, precum și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții de faptul că instanța de apel admisesese, fără vreo justificare, un apel prescris, ceea ce a afectat principiul certitudinii juridice.</p>

			<p>Analizând plângerile reclamantului, Curtea a notat că, potrivit art. 362 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul de contestare cu apel a unei hotărâri era de 30 de zile din momentul pronunțării acesteia, iar art. 116 din Codul de procedură civilă oferea părților posibilitatea de a solicita repunerea în termen în caz de depășire a termenului de contestare. Astfel, Curtea a constatat că termenul de contestare a hotărârii instanței de fond, pronunțate la 17 martie 2014, expirase la 16 aprilie 2014, în timp ce Primăria Hirtopul Mare depusese apelul său la 17 aprilie 2014, cu o zi după expirarea termenului de contestare. În continuare, Curtea de Apel Chișinău nu a verificat respectarea termenului de 30 de zile la admiterea apelului părții adverse. Deși reclamantul a invocat în recursul său tardivitatea apelului depus de către autoritatea locală, Curtea Supremă de Justiție nu a examinat acest argument.</p> <p>Corespunzător, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, oferind reclamantului 400 de euro pentru prejudiciul material (echivalentul valorii de piață actuale a terenului litigios), 2.000 de euro pentru prejudiciul moral și 800 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
46.	„INSTITUTUL PENTRU PROIECTĂRI DRUMURI AUTO” S.A. (72034/14)	04.12.2025 04.12.2025	<p>Cauza se referă la motivarea pretins insuficientă și arbitrară a hotărârilor pronunțate de către instanțele civile și la concluziile pretins divergente la care acestea au ajuns în cadrul procedurilor referitoare la aceleași fapte și aceleași părți, ceea ce a condus la o încălcare a principiului securității juridice.</p> <p>În urma unui litigiu între societatea reclamantă și doi dintre foștii săi angajați, R.F. și N.D. (în continuare „creditorii”), ultimii au obținut decizii judecătorești în favoarea lor prin care s-a dispus ca societatea reclamantă să le plătească anumite restanțe salariale. Titlurile executorii corespunzătoare au fost emise către R.F. și N.D. la 7 octombrie 2005 și, respectiv, 20 ianuarie 2006, și au fost depuse spre executare. La 30 iunie 2007 aceste titluri au fost returnate creditorilor, din cauza imposibilității executării lor. În ziua respectivă a început să curgă un nou termen de trei ani pentru depunerea titlurilor executorii.</p> <p>La 29 mai 2008, creditorii au depus o cerere către executorul judecătoresc, solicitând intentarea procedurii de executare silită. Prin două încheieri pronunțate în aceeași zi, executorul judecătoresc a refuzat să inițieze executarea silită, deoarece lipseau detaliile specifice necesare pentru identificarea corectă a debitorului. El a explicat că titlurile executorii puteau fi depuse din nou într-o etapă ulterioară. Executorul judecătoresc a mai menționat că refuzul său de a accepta titlurile de executare silită nu întrerupea însă curgerea termenului legal de trei ani. Creditorii nu au contestat aceste încheieri.</p> <p>La 20 ianuarie 2011, după rectificarea deficiențelor menționate în încheierile din 29 mai 2008, creditorii au înaintat titlurile executorii către executorul judecătoresc. Ultimul le-a acceptat și a instituit procedura de executare silită la aceeași dată. Societatea reclamantă a contestat în instanță acțiunile executorului judecătoresc, invocând expirarea termenului de prescripție de trei ani.</p> <p>Deși Judecătoria Buiucani a respins plângerea societății reclamante, totuși, prin decizia definitivă din 18 octombrie 2011, Curtea de Apel Chișinău a anulat soluția instanței de fond, admitând recursul societății reclamante. Instanța a menționat că termenul de prescripție nu fusese întrerupt de refuzul executorului judecătoresc de a iniția executarea titlurilor în cauză și, prin urmare, a decis că titlurile executorii fuseseră depuse la executor în afara termenului legal de trei ani. La 28 noiembrie 2011, executorul judecătoresc a încetat procedura de executare silită a titlurilor executorii ale creditorilor.</p> <p>La 28 ianuarie 2012, creditorii au solicitat Judecătoriei Buiucani să anuleze încheierile executorului judecătoresc din 28 noiembrie 2011. Printr-o hotărâre din 25 ianuarie 2013, Judecătoria Buiucani a admis cererea creditorilor și a anulat încheierile executorului judecătoresc. Instanța a considerat că creditorii nu depuseseră titlurile executorii după expirarea termenului de prescripție. Societatea reclamantă a contestat cu recurs, menținându-și poziția sa</p>

anterioară. Printr-o decizie definitivă din 12 aprilie 2013, Curtea de Apel Chișinău a admis recursul societății reclamante, a anulat hotărârea instanței inferioare din 25 ianuarie 2013 și a respins plângerea creditorilor. Instanța de recurs a hotărât că creditorii solicitaseră executarea silită a titlurilor după expirarea termenului legal de trei ani. Aceasta a afirmat că restituirea unui titlu executoriu permitea unui creditor să-l depună din nou în cadrul unui nou termen de prescripție de trei ani, care începea să curgă în ziua restituirii. Instanța a explicat, de asemenea, că refuzul executorului judecătoresc de a iniția executarea silită a unui titlu executoriu, astfel cum a fost și situația creditorilor la 29 mai 2008, nu întrerupea curgerea termenului de prescripție. Prin urmare, cererea creditorilor de anulare a încheierilor executorului judecătoresc, care să întrerupă procedura de executare silită, a fost respinsă.

Într-o altă procedură, creditorii au solicitat Judecătoriei Buiucani să repună titlurile executorii în termenul legal de trei ani. Ei au susținut că un nou termen de prescripție începuse să curgă la 29 mai 2008. Societatea reclamantă nu a fost de acord cu poziția creditorilor, invocând existența a două decizii definitive anterioare pe aceeași chestiune. Printr-o hotărâre din 24 decembrie 2013, Judecătoria Buiucani a menționat că deciziile definitive anterioare se refereau la acțiunile executorului judecătoresc, în timp ce chestiunea centrală a cauzei aflate pe rolul ei era diferită și privea repunerea în termen a titlurilor executorii în termenul de executare silită. Ea a considerat că încheierile executorului judecătoresc din 29 mai 2008 restabiliseră termenul de prescripție de trei ani, necesar pentru executarea titlurilor executorii ale creditorilor. Societatea reclamantă a înaintat recurs, invocând încălcarea principiului securității juridice. Printr-o decizie definitivă din 30 iunie 2014, Curtea de Apel Chișinău a respins recursul societății reclamante și a confirmat hotărârea instanței inferioare de repunere în termen a titlurilor executorii. Totodată, instanța nu s-a pronunțat asupra argumentelor reclamantei privind o presupusă încălcare a principiului securității juridice, ci s-a limitat la observarea faptului că titlurile executorii nu fuseseră depuse în mod corespunzător spre executare, iar o asemenea concluzie era suficientă pentru repunerea în termen a titlurilor.

Ulterior, executorul judecătoresc a asigurat executarea mandatelor privind plata sumelor către creditorii, fapt acceptat de către societatea reclamantă printr-un acord de soluționare amiabilă în cadrul procedurii de executare silită.

Invocând Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție, societatea reclamantă s-a plâns că deciziile pronunțate în cadrul celei de-a treia serii de proceduri au fost motivate în mod arbitrar și au încălcat principiul securității juridice. Invocând Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ea a susținut că decizia de restabilire a titlurilor executorii prescise, urmată de plăți în acest sens, a constituit o ingerință disproporționată în dreptul său la respectarea bunurilor.

Analizând plângerile societății reclamante, Curtea a notat că titlurile executorii ale creditorilor fuseseră restituite la 30 iunie 2007, atunci când începuse să curgă un nou termen de prescripție de trei ani. La 29 mai 2008, creditorii au depus din nou titlurile, dar executorul judecătoresc a refuzat să inițieze procedurile de executare silită, iar creditorii nu au contestat în instanță încheierile executorului judecătoresc. Curtea a observat că procedurile interne au condus la concluzii contradictorii. În timp ce primele două seturi de proceduri au constatat că titlurile executorii depuse la 20 ianuarie 2011 erau prescise, Curtea de Apel Chișinău, în decizia sa din 30 iunie 2014, a ajuns la concluzia contrară și a repus titlurile în termen, permițând astfel depunerea lor din nou spre executare.

Curtea a reiterat că nu este chemată să determine care interpretare a dreptului intern a fost corectă, întrucât această sarcină este în principal de competența instanțelor naționale. Rolul său se limitează la examinarea faptului dacă modul în care s-a ajuns la interpretările divergente și modalitatea în care acestea au fost aplicate a dat naștere unei situații incompatibile cu principiul securității juridice, care constituie unul dintre aspectele fundamentale ale statului de drept. În această privință, Curtea a observat că ultima serie de proceduri nu a

			<p>oferit un raționament capabil să distingă, într-un mod lipsit de arbitrar, concluziile la care s-a ajuns în deciziile anterioare în care au fost prezentate motive detaliate. Prin urmare, societatea reclamantă s-a confruntat cu rezultate judiciare contradictorii pe aceeași chestiune, fără o justificare adecvată pentru o astfel de divergență. Curtea a considerat că această stare de fapt a subminat principiul securității juridice, care impune ca, atunci când se adoptă soluții diferite pentru aceeași problemă juridică, aceste diferențe să fie explicate în mod convingător.</p> <p>Prin urmare, deoarece societatea reclamantă a fost obligată să plătească creditorilor sumele specificate în titlurile executorii – care au fost repuse în termen în ultima procedură judiciară contrar principiului securității juridice – societatea reclamantă a suferit o încălcare a dreptului la respectarea bunurilor sale. Astfel, Curtea a constatat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1.</p>
47.	LUX-STIL S.R.L. (6705/23)	11.12.2025 11.12.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea unei hotărâri judecătorești adoptate în favoarea companiei reclamante, din 2020 până în prezent, precum și la refuzul instanțelor de judecată de a acorda despăgubiri în baza remediului național instituit prin Legea nr. 87/2011.</p> <p>În anul 2016 societatea reclamantă a obținut o licență pentru exploatarea cazinourilor. Licența a fost achitată anticipat pentru întreaga perioadă pentru care fusese eliberată. După două luni, autoritățile au retras licența eliberată, iar societatea reclamantă și-a încetat activitatea.</p> <p>În anul 2018 societatea reclamantă a solicitat în instanța de judecată restituirea taxei de licență aferente perioadei rămase, în sumă de 718 108 lei (echivalentul a 36 000 de euro la data evenimentelor). Printr-o hotărâre definitivă din 30 iunie 2020, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea societății reclamante și a obligat Ministerul Finanțelor să restituie taxa de licență rămasă. La 25 august 2020 societatea reclamantă a transmis Ministerului Finanțelor hotărârea instanței spre executare, însoțită de titlul executoriu. Ulterior, la 6 iunie 2021 societatea reclamantă a transmis repetat titlul executoriu, după ce Curtea de Apel Chișinău corectase erorile din hotărâre și din titlul executoriu, la solicitarea Ministerului Finanțelor.</p> <p>În septembrie 2021, nefiind în măsură să obțină executarea hotărârii definitive adoptate în favoarea sa, societatea reclamantă a depus o cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Justiției și Ministerului Finanțelor în temeiul Legii nr. 87/2011, solicitând despăgubiri pentru prejudiciul material și moral. La 23 decembrie 2021, Judecătoria Chișinău a respins acțiunea societății reclamante, motivând că aceasta nu ar fi prezentat titlul executoriu unui executor judecătoresc și, prin urmare, nu ar fi inițiat executarea silită, iar durata totală a procedurii nu fusese, în orice caz, excesivă. Această hotărâre a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 23 iunie 2022, precum și prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 9 noiembrie 2022.</p> <p>După comunicarea prezentei cereri Guvernului, societatea reclamantă a solicitat Curții de Apel Chișinău redeschiderea procedurilor naționale inițiate în baza Legii nr. 87/2011. La 1 februarie 2024, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea, a casat propria decizie din 23 iunie 2022 din motivul existenței unui viciu fundamental în procedura anterioară și a dispus reexaminarea apelului societății reclamante. După redeschiderea procedurilor naționale, la momentul ultimelor observații ale părților, procedura inițiată în baza Legii nr. 87/2011 fusese încă pendinte în fața Curții de Apel Chișinău.</p> <p>Societatea reclamantă s-a plâns în fața Curții de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, invocând încălcarea drepturilor sale în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, precum și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a reținut că obligația de a asigura executarea unei hotărâri pronunțate împotriva Statului îi revine în principal autorităților acestuia, începând cu data la care această hotărâre devine definitivă și executorie. Curtea a constatat că hotărârea definitivă în favoarea societății reclamante în prezenta cauză a</p>

			<p>devenit executorie la 30 iunie 2020, după hotărârea definitivă a Curții de Apel Chișinău, și a rămas neexecutăta la data ultimelor observații ale părților, depășind patru ani.</p> <p>În ceea ce privește pretinsa omisiune a societății reclamante de a intenta o procedură de executare prin prezentarea titlului executoriu unui executor judecătoresc, Curtea a notat că persoana care a obținut o hotărâre împotriva statului nu poate fi obligată să inițieze o procedură de executare separată.</p> <p>Mai mult, Curtea a menționat că la 25 august 2020 societatea reclamantă a prezentat Ministerului Finanțelor hotărârea definitivă a Curții de Apel Chișinău, precum și titlul executoriu. Ulterior, la 6 iunie 2021, ea a retransmis titlul executoriu, după corectarea acestuia la cererea Ministerului Finanțelor. Corespunzător, Curtea a concluzionat că, prin casarea deciziei din 23 iunie 2022, instanțele naționale au confirmat caracterul adecvat al demersurilor societății reclamante pentru a obține executarea hotărârii.</p> <p>În cele din urmă, Curtea a constatat că în prezenta cauză autoritățile naționale nu au depus diligența necesară pentru a asigura executarea integrală și în termen rezonabil a hotărârii adoptate în favoarea societății reclamante.</p> <p>Astfel, Curtea a concluzionat că a avut loc o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, acordând societății reclamante 10.300 de euro pentru prejudiciul material (dobândă de întârziere pentru perioada de neexecutare), 1.500 euro pentru prejudiciul moral și 540 euro pentru costuri și cheltuieli. Totodată, Curtea a dispus executarea deciziei judecătorești naționale adoptate în favoarea societății reclamante, prin mijloace adecvate, în termen de trei luni.</p>
48.	ROȘCA (60943/15)	11.12.2025 11.03.2026	<p>Cererea se referă la respectarea reputației reclamantei împotriva acuzațiilor publice de abatere profesională formulate de către un fost președinte al Consiliului Superior al Magistraturii.</p> <p>Reclamanta a fost judecător la Judecătoria Comercială de Circumscripție în perioada iulie 2009 – ianuarie 2013.</p> <p>În ședința sa plenară din 29 ianuarie 2013, Consiliul Superior al Magistraturii (în continuare „CSM”) a examinat contestația reclamantei împotriva deciziilor de neatestare a sa. La acea ședință, reclamanta l-a recuzat pe N.C., președintele CSM la acel moment, deoarece i-ar fi adus acuzații nefondate și ar fi supus-o unor proceduri de atestare neprevăzute de lege. De asemenea, în cadrul respectivei ședințe, N.C. s-a referit, printre altele, la activitatea profesională a reclamantei în calitate de magistrat, declarațiile sale fiind ulterior preluate de mai multe instituții mass-media. În cadrul examinării cererii de recuzare, reclamanta a răspuns la întrebările membrilor CSM, precizând, printre altele, că în timpul exercitării mandatului ei de judecător, ea avusese un număr debordant de dosare (1200 de dosare anual), ea fiind judecătorul cu cel mai mare număr de cauze examinate pe an. Reclamanta a fost întreruptă de N.C., care a specificat că ea îi inducea în eroare pe toți cei prezenți cu „miile ei de dosare”. N.C. ar fi pretins că reclamanta ar fi „futbolit” 400 de dosare altor instanțe, pe când reclamanta a susținut că toate dosarele au fost examinate și finalizate. Deoarece reclamanta depusese cerere de recuzare, N.C. a părăsit sala de ședințe.</p> <p>La 12 februarie 2013 reclamanta a depus o cerere la CSM cu privire la apărarea reputației sale, solicitând condamnarea comportamentului președintelui CSM din 29 ianuarie 2013, retragerea publică a informațiilor defăimătoare, precum și prezentarea scuzelor corespunzătoare. Prin răspunsul său din 12 martie 2013, președintele CSM a respins cererea reclamantei și a refuzat să recunoască încălcarea dreptului său.</p> <p>La 15 martie 2013 reclamanta a depus în instanță o acțiune împotriva CSM și N.C., solicitând constatarea caracterului defăimător al declarațiilor președintelui CSM și a încălcării reputației reclamantei, precum și repararea prejudiciului moral.</p> <p>În cadrul dezbaterilor judiciare, CSM și N.C. au continuat să insiste pe poziția că, în timpul exercitării mandatului său judiciar, reclamanta nu venea la</p>

		<p>serviciu în zilele de luni și vineri, susținând că acest lucru fusese dovedit prin faptul că reclamanta nu-și programa ședințe de judecată pentru aceste zile, precum și prin explicațiile conducătorilor și angajaților instanței. De asemenea, CSM și N.C. au declarat că reclamanta transferase ilegal cauze către alte instanțe și că nu examinase niciodată „aproximativ 1200 de dosare pe an”. Reclamanta a combătut declarațiile lui N.C.</p> <p>Prin hotărârea sa din 17 decembrie 2013, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a respins, ca nefondată, acțiunea reclamantei împotriva CSM și N.C. cu privire la dezmințirea informațiilor defăimătoare și repararea prejudiciului moral. Instanța a reținut că afirmațiile lui N.C. nu au fost făcute cu rea-credință, întrucât el își bazase afirmațiile pe înscrisurile pe care le avea la dispoziție, și anume pe Hotărârea nr. 8/1 din 10 ianuarie 2012 cu privire la Nota informativă pe marginea executării Legii nr. 163 din 22 iulie 2011, prin care s-a constatat neglijența în activitatea de îndeplinire a justiției admisă de către reclamantă, considerând că Dispoziția de atestare înainte de termen a reclamantei din 4 ianuarie 2012 nu ar fi lezat onoarea, demnitatea și reputația sa profesională.</p> <p>Prin decizia sa din 22 ianuarie 2015, Curtea de Apel Bălți a respins apelul reclamantei și a menținut hotărârea instanței de fond. La 10 martie 2015 reclamanta a contestat decizia instanței de apel.</p> <p>Prin încheierea sa irevocabilă din 3 iunie 2015, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantei ca inadmisibil, menținând deciziile instanțelor inferioare.</p> <p>În fața Curții, reclamanta a pretins că motivele invocate de către instanțele naționale în deciziile sale fuseseră nerelevante și insuficiente, în timp ce instanțele și-ar fi bazat soluțiile pe informații neconfirmate în cursul procedurii disciplinare împotriva reclamantei și ar fi ignorat probele prezentate în contradictoriu. Prin urmare, reclamanta s-a plâns că judecătorii nu stabiliseră un echilibru corect dintre drepturile concurente prevăzute de Convenție, <i>id est</i> dreptul reclamantei la respectarea vieții private, pe de o parte, și libertatea de exprimare a părții adverse, pe de altă parte.</p> <p>Ținând cont de circumstanțele prezentei cauze, Curtea a notat că deciziile CSM privind nepromovarea de către reclamantă a evaluării ar putea constitui o bază factuală pentru un aviz privind performanța reclamantei per general. Cu toate acestea, respectivele decizii nu conțin nicio descriere a faptelor sau a motivelor care să coroboreze vreuna dintre afirmațiile foarte precise formulate de către N.C. în privința reclamantei în ceea ce privește volumul său de muncă, deciziile judiciare neregulate sau absențele de la locul de muncă. Curtea a notat că, la scurt timp după cea de-a doua evaluare a reclamantei, la 14 decembrie 2012 a fost inițiată o nouă procedură de evaluare (Legea nr. 157), care impunea ca deciziile privind evaluarea să conțină motive și o descriere factuală detaliată a performanțelor judecătorului și viceversa.</p> <p>De asemenea, în ceea ce privește ordinul de evaluare anticipată a reclamantei, Curtea a notat că singurul element al acestuia care avea o relevanță vagă pentru declarațiile contestate, se referea la programul de lucru al reclamantei. Chiar și așa, ordinul nu menționa absența reclamantei de la locul de muncă, ci se limita la faptul că ea nu programa ședințe în anumite zile lucrătoare. În același timp, Curtea a subliniat că sursa documentului respectiv a fost chiar N.C., iar autoritățile naționale nu au furnizat informații cu privire la faptul dacă constatările din documentul respectiv au fost vreodată verificate și confirmate.</p> <p>În acest context, ținând cont de principiile stabilite de către Curte cu privire la necesitatea asigurării unui echilibru just între drepturile și libertățile garantate de Articolele 8 și 10 din Convenție, Curtea nu a putut accepta concluzia instanțelor naționale, potrivit căreia N.C. ar fi dat dovadă de diligența necesară în încercarea de a verifica veridicitatea afirmațiilor formulate. Deși N.C. a adus diverse acuzații la adresa reclamantei, niciuna dintre acestea nu a fost vreodată apreciată ca având o bază factuală solidă sau confirmată, în cadrul unor proceduri corespunzătoare, de către autoritățile competente.</p>
--	--	---

			<p>Curtea a notat că, deși profesionalismul judecătorilor în contextul reformei judiciare este o chestiune de interes general, iar instanțele nu sunt imune la critici, un membru al sistemului judiciar, <i>i.e.</i> N.C., ar fi trebuit să dea dovadă de reținere în exercitarea libertății de exprimare în toate cazurile în care autoritatea sistemului judiciar este pusă sub semnul întrebării. Prin insinuarea faptului că reclamanta a lipsit de la serviciu, a mințit în legătură cu volumul său de muncă și a soluționat în mod ilegal sute de cauze – ca și cum acestea ar fi fost fapte stabilite, când de fapt acestea erau, mai degrabă, simple speculații din partea lui N.C., declarațiile au depășit limita comentariilor acceptabile. În plus, prin utilizarea un limbaj lipsit de respect față de reclamantă la nivel personal, N.C. nu a contribuit la o dezbateră pe o chestiune de interes public și a depășit limitele criticii acceptabile.</p> <p>Având în vedere constatările respective și ținând cont de natura acuzațiilor din prezenta cauză, Curtea a notat că motivele invocate de către instanțele naționale pentru a proteja dreptul lui N.C. la libertatea de exprimare nu au fost suficiente pentru a prevala asupra dreptului reclamantei la respectarea reputației sale. În consecință, Curtea a hotărât că a avut loc o încălcare a Articolului 8 din Convenție, acordând reclamantei 4.500 de euro pentru prejudiciul moral și 820 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p>
DECIZII			
1.	PASLARI (7401/23)	05.12.2024 16.01.2025	<p>În fața Curții, reclamanta s-a plâns de încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza duratei excesive de executare a unei hotărâri judecătorești favorabile ei, precum și a lipsei unui recurs intern efectiv în sensul Articolului 13.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, printr-o hotărâre judecătorească din 17 februarie 1998, decizia Comisiei de privatizare a fondului de locuințe și contractul de vânzare-cumpărare a apartamentului reclamantei, al cărui proprietar era, au fost declarate nule. Astfel, familia reclamantei a fost evacuată forțat, iar consiliul local a fost obligat să-i atribuie o nouă locuință. Această hotărâre a devenit definitivă la 2 martie 1999 și nu a fost niciodată executată.</p> <p>Din cauza constrângerilor financiare și a lipsei de locuințe sociale sau de locuințe alternative disponibile, titlul executoriu a fost restituit fără a fi executat. Curtea a constatat că, de mai mulți ani, Primăria se confruntă cu sute de titluri executorii neexecutate, într-un moment în care Guvernului i se cere să aloce fonduri pentru construirea de locuințe.</p> <p>La cererea reclamantei de a executa hotărârea din 17 februarie 1998 în termenul prevăzut, a fost emis un nou titlu executoriu. Prin decizia executorului judecătoresc din 24 decembrie 2007, Consiliul Municipal a fost obligat să execute hotărârea inițială, însă hotărârea a rămas neexecutată din aceleași motive.</p> <p>Cererea reclamantei din 24 iunie 2014 privind modificarea condițiilor de executare (din motiv că debitorul, <i>i.e.</i> Consiliul Municipal, continua să invoce aceleași motive de neexecutare) a fost respinsă la 28 decembrie 2015, deoarece în hotărârea inițială nu exista nicio indicație cu privire la tipul de locuință care urma să-i fie acordată reclamantei. Orice decizie a executorului judecătoresc de a sancționa autoritatea publică responsabilă de repartizarea locuințelor sociale a fost respinsă de către instanțele naționale.</p> <p>În cadrul procedurii de despăgubire inițiate de către reclamantă în temeiul Legii nr. 87/2011, prima instanță, printr-o hotărâre din 17 mai 2021, a admis parțial cererea și a acordat suma de 8.100 de euro cu titlu de prejudiciu moral pentru neexecutarea hotărârii judecătorești. Cu toate acestea, Curtea de Apel a casat integral hotărârea primei instanțe și a respins acțiunea reclamantei. Curtea Supremă de Justiție a menținut soluția instanței de apel.</p> <p>În urma eșuării negocierilor de soluționare amiabilă a litigiului, Guvernul a notificat Curtea despre intenția sa de a depune o declarație unilaterală în vederea soluționării aspectelor ridicate în plângerea reclamantei. De asemenea,</p>

			<p>el a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 din Convenție.</p> <p>Guvernul a recunoscut că a existat o încălcare a prevederilor sus-menționate ale Convenției în privința reclamantei, din cauza neexecutării hotărârii judecătorești pronunțate în favoarea sa și a lipsei unei căi de atac efective pentru a contesta această neexecutare. Guvernul s-a oferit să plătească reclamantei suma de 1.600 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>Clauzele declarației unilaterale au fost trimise reclamantei. Prin scrisoarea din 3 ianuarie 2024, reclamanta a menționat că nu este mulțumită de termenii declarației unilaterale, deoarece sumele propuse de către Guvern sunt mult mai mici decât prejudiciul efectiv cauzat, inclusiv prejudiciul material.</p> <p>Curtea a constatat că hotărârea în cauză rămâne neexecutată până în prezent, în special din cauza lipsei de fonduri pentru construirea apartamentelor pentru familiile evacuate. Din dosarul cauzei rezulta că reclamanta și familia sa nu au fost vreodată evacuate din imobilul în cauză, din cauza incapacității Consiliului Municipal de a-i pune la dispoziție o nouă locuință, astfel încât ea a beneficiat de aceeași locuință pe parcursul întregii perioade, fără a suferi un prejudiciu material. Cu toate acestea, în cazul în care reclamanta ar fi evacuată în viitor fără să i se atribui o nouă locuință, ea ar putea introduce o nouă acțiune în fața instanțelor naționale.</p> <p>Astfel, având în vedere concesiile conținute în declarația Guvernului, cuantumul compensației propuse (care este în conformitate cu cel acordat în cazuri similare) și faptul că nici reclamanta, nici familia sa nu au fost forțate să părăsească fostul lor apartament până la executarea hotărârii, Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție.</p>
2.	SPIRIDONOV (24510/17)	05.12.2024 16.01.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești irevocabile favorabile reclamantului, prin care Consiliul municipal Chișinău a fost obligat să-i acorde spațiu locativ.</p> <p>Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 6 mai 2008, autoritățile municipale, în virtutea statutului reclamantului de fost militar și angajat al Ministerului Afacerilor Interne, au fost obligate să-i acorde spațiu locativ. Respectiva decizie a instanței de apel, care a devenit ulterior definitivă, a rămas neexecutată timp de mai mult de 9 ani.</p> <p>Invocând Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții de neexecutarea hotărârii judecătorești naționale și de absența unui recurs efectiv în această privință.</p> <p>Cu titlu preliminar, Curtea a notat că, prin hotărârea pronunțată la 7 iulie 2015 în cauza <i>Morari și Spiridonov v. Republica Moldova</i> (nr. 4771/09 și 7170/09), s-a constatat încălcarea de către autoritățile naționale a Articolului 6 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, ca urmare a neexecutării deciziei definitive din 6 mai 2008. Astfel, Curtea a considerat că a examinat deja, prin hotărârea sa din 7 iulie 2015, o parte din pretențiile pe care reclamantul le-a invocat și în cadrul acestei cereri, care se referă la perioada de neexecutare cuprinsă între 6 mai 2008 și 7 iulie 2015. În consecință, Curtea a indicat că nu este competentă <i>ratione materiae</i> să se expună cu privire la aceste pretenții, evidențiind faptul că anume Comitetul de Miniștri este responsabil de monitorizarea executării hotărârilor.</p> <p>Curtea a mai reținut că reclamantul s-a plâns de neexecutarea deciziei interne după data de 7 iulie 2015 și de lipsa unor remedii interne eficiente.</p> <p>Guvernul a argumentat că reclamantul și-a pierdut statutul de „victimă”, deoarece el primise despăgubiri suficiente în rezultatul procedurilor judiciare desfășurate la nivel național. În acest context, Curtea a menționat că instanțele naționale au recunoscut în esență încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Suplimentar, reclamantului i s-au acordat despăgubiri comparabile cu cele pe care însăși Curtea le oferă pentru repararea prejudiciului moral și material, sume care acoperă costul chiriilor plătite de către reclamant pentru perioadele de neexecutare invocate,</p>

			<p>precum și cheltuielile de judecată suportate. Așadar, Curtea a opinat că reclamantul, utilizând remediile interne, a beneficiat de o reparație adecvată și că el nu mai poate fi considerat „victimă” în sensul Articolului 34 din Convenție în ceea ce privește perioada de neexecutare cuprinsă între data adoptării hotărârii Curții din 7 iulie 2015 și data pronunțării prezentei decizii.</p> <p>Având în vedere cele menționate, Curtea a admis excepția ridicată de către Guvern cu privire la incompatibilitatea <i>ratione personae</i> a plângerilor bazate pe Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, și le-a respins, potrivit Articolului 35 § 4 din Convenție. Privitor la plângerea bazată pe Articolul 13 din Convenție, Curtea a decis că aceasta trebuie respinsă ca fiind incompatibilă <i>ratione materiae</i> cu dispozițiile Convenției.</p> <p>Din aceste motive, Curtea, în unanimitate, a respins cererea ca inadmisibilă.</p>
3.	CRIVOVEAZOV (58001/11)	23.01.2025 13.02.2025	<p>Cauza se referă la o pretinsă încălcare a dreptului reclamantei la un proces echitabil, din cauza imposibilității de a interveni – în calitate de moștenitor testamentar – în procesul civil referitor la rezilierea contractului de înstrăinare a bunului cu condiția întreținerii pe viață.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, A. a inițiat o acțiune în instanța de judecată, solicitând rezilierea contractului de înstrăinare a unui imobil cu condiția întreținerii pe viață, încheiat cu B. Prin hotărârea din 4 decembrie 2007, instanța de fond s-a pronunțat în favoarea lui A. B. a contestat hotărârea, iar instanța de apel a dispus încetarea procesului în legătură cu decesul lui A. Reclamanta a depus recurs împotriva soluției instanței inferioare, iar Curtea Supremă a admis recursul și a trimis cauza la rejudecare. După rejudecarea cauzei, într-un final, Curtea Supremă de Justiție, prin decizia sa din 10 martie 2011, a menținut constatările la care a ajuns instanța de apel în primul set de proceduri și a dispus încetarea procesului, motivând că raportul juridic litigios nu permitea succesiunea în drepturi, acesta implicând drepturi și obligații patrimoniale personale.</p> <p>Invocând Articolul 6 § 1 din Convenție, reclamanta s-a plâns în fața Curții de decizia Curții Supreme de Justiție din 10 martie 2011 de a înceta procesul, astfel denunțând aplicarea de către aceasta, în calitate de instanță supremă, a unei practici naționale neuniforme.</p> <p>Guvernul a susținut că Articolul 6 § 1 din Convenție nu este aplicabil în prezenta cauză, deoarece reclamanta nu avea niciun drept recunoscut la nivel național în contextul procedurii inițiate de către A.</p> <p>Curtea a reținut că reclamanta a dorit să continue procesul civil inițiat de către A. și după decesul ei, în calitate de moștenitor al lui A. Cu toate acestea, intenția reclamantei de a continua procesul nu a modificat obiectul litigiului și nici dreptul material pe care A. intenționa să-l stabilească în prezenta cauză.</p> <p>Curtea a reținut că, prin introducerea acțiunii în instanță, A. dorise să recapete dreptul de proprietate asupra bunurilor pe care le cedase lui B., deoarece ultimul nu-și asumase obligațiunile contractuale. Curtea a constatat că, prin decizia Curții Supreme de Justiție din primul set de proceduri, s-a hotărât în privința dreptului de proprietate asupra proprietății contestate (prevăzut de contract), care era transmisibil în conformitate cu legislația națională. După reexaminarea cauzei, aceeași instanță a apreciat în decizia sa că era vorba despre dreptul lui A. de a primi prestații, care, pe de altă parte, nu era transmisibil conform dreptului intern. Respectiv, Curtea a dedus că cele două abordări ale instanței supreme priveau, pe de o parte, dreptul de proprietate asupra bunurilor în litigiu și, pe de altă parte, dreptul de a primi foloase în virtutea contractului încheiat, în final Curtea Supremă optând pentru cel de-al doilea raționament. Astfel, Curtea a reținut că elementele aduse la cunoștința ei nu permit să concluzioneze că această analiză a fost arbitrară sau vădit nerezonabilă.</p> <p>În concluzie, Curtea a apreciat că argumentul reclamantei, potrivit căruia ea ar fi putut continua procesul inițiat de către A., nu avea niciun suport juridic și că, prin urmare, nu se poate considera că reclamanta a dispus de un „drept”, în sensul Articolului 6 § 1 din Convenție, care ar fi putut fi pretins sau cel puțin</p>

			<p>apărat în conformitate cu legislația națională. Curtea a susținut concluziile instanțelor naționale, constatând că reclamanta nu putea continua procesul inițiat de către A., care rezulta din restrângerea materială a unui drept recunoscut de legislația națională. O concluzie diferită ar fi echivalat cu crearea unui drept substanțial fără o bază legală în Statul reclamat.</p> <p>Prin urmare, Curtea a declarat cererea incompatibilă <i>ratione materiae</i> cu dispozițiile Convenției și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 § 3 a) și 4 din Convenție.</p>
4.	AUTOCOMERȚ-SERVICE S.A. (49470/22)	19.12.2024 23.01.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea unei hotărâri interne definitive în favoarea societății reclamantei și la lipsa unei căi de atac efective în această privință.</p> <p>Printr-o hotărâre din 30 octombrie 2012 („hotărârea executorie”), autoritățile municipale au fost obligate să-i atribuie companiei reclamante dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcțiilor sale la un preț reglementat. Chiar dacă executorii judecătorești responsabili de caz au făcut mai multe demersuri către autoritățile municipale pentru a pune în aplicare hotărârea judecătorească, acestea au rămas fără rezultat. La 6 decembrie 2019, reclamanta a introdus o acțiune în despăgubire în temeiul Legii nr. 87/2011, pentru a obține repararea prejudiciului suferit. Instanțele au respins acțiunea printr-o decizie definitivă a Curții Supreme de Justiție din 8 iunie 2022.</p> <p>În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns de încălcarea Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Guvernul a informat Curtea despre propunerea de a prezenta o declarație unilaterală în vederea soluționării problemelor ridicate de aceste plângeri și s-a oferit să plătească societății reclamante suma de 1.600 de euro, astfel invitând Curtea să radieze cererea de pe rol.</p> <p>Compania reclamantă s-a declarat nemulțumită de termenii declarației unilaterale și a contestat suma propusă de către Guvern, considerând-o insuficientă pentru a înlătura calitatea sa de victimă. Ea a solicitat suma de 375.000 de euro, <i>id est</i> valoarea terenului în litigiu și dobânzile de întârziere calculate din anul 2013 până în prezent, pentru prejudiciul material rezultat din repercusiunile asupra reputației societății, reducerea competitivității sale pe piață și reducerea numărului de clienți, și 3.600 de euro pentru prejudiciul moral suferit.</p> <p>Curtea a reiterat că poate radia o cerere de pe rol în baza unei declarații unilaterale a Guvernului reclamat, chiar dacă reclamantii doresc ca examinarea cazului lor să continue.</p> <p>Curtea a constatat că, în prezenta cauză, nu a fost adusă nicio dovadă cu privire la prejudiciul suferit, având în vedere că societatea reclamantă și-a continuat activitatea în clădiri și, prin urmare, a utilizat <i>de facto</i> terenul în litigiu. Reclamanta nu a indicat nici în ce măsură activitatea sa comercială ar fi fost afectată de neexecutarea hotărârii executorii. De asemenea, Curtea a notat că (i) reclamanta nu a mai plătit chiria pentru teren; (ii) instanța supremă a respins cererea acesteia din motive de pasivitate și lipsă de inițiativă, deoarece nu a furnizat anumite documente referitoare la funcționalitatea clădirilor aflate în posesia sa; (iii) autoritățile naționale vor fi obligate să execute hotărârea executorie de la data la care societatea reclamantă va furniza toate documentele solicitate.</p> <p>Astfel, Curtea a conchis că nu se mai justifică examinarea în continuare a cererii și că respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale nu impune în alt mod continuarea examinării cererii.</p> <p>Prin urmare, Curtea a hotărât să radieze această cerere de pe rol.</p>
5.	GLAVAN (42713/13)	30.01.2025 27.02.2025	<p>Cauza se referă la pretinsa instigare a reclamantului la comiterea unei infracțiuni de către poliție.</p> <p>Printr-o hotărâre din 9 februarie 2012, Judecătoria Ștefan Vodă a condamnat reclamantul pentru deținere și vânzarea de canabis. Instanța a reținut că reclamantul și-a recunoscut vinovăția, declarând că a cules plantele și le-a adus acasă, lăsându-le pe masa din bucătărie. La întoarcerea sa dintr-o călătorie, în octombrie 2010, a luat un taxi și l-a invitat pe șofer acasă pentru a-l plăti.</p>

Șoferul a observat plantele și a întrebat dacă poate cumpăra o parte pentru consum propriu. În aprilie 2011, două persoane, printre care și C.R. – angajat al unei agenții specializate în combaterea drogurilor – l-au contactat pe reclamant și l-au întrebat dacă le poate vinde droguri. Reclamantul le-a vândut 57,19 grame de canabis (THC). Ulterior, C.R. l-a contactat pentru a stabili o nouă întâlnire, iar pe 5 mai 2011 a venit la domiciliul reclamantului și a cumpărat 748 de grame de canabis. Imediat după tranzacție, reclamantul a fost reținut. O percheziție la domiciliul reclamantului a relevat alte 914 grame de canabis, precum și urme ale acestei substanțe și pe alte obiecte.

Instanța a mai reținut că C.R. a fost audiat în instanță și a confirmat existența unor informații operative din partea unor persoane implicate în consumul de droguri, potrivit cărora reclamantul vindea droguri în cantități mari. Pentru verificarea acestor informații, a fost efectuată o achiziție de control, care a demonstrat că substanța vândută de reclamant era, într-adevăr, canabis. În urma achizițiilor de control ulterioare, reclamantul a fost reținut, iar în locuința sa a fost găsită o cantitate suplimentară de droguri. Instanța a constatat că multiplele rapoarte de expertiză și înregistrări audio-video ale reținerii reclamantului au dovedit că el oferise spre vânzare și apoi îi vânduse lui C.R. 748 de grame de canabis. Instanțele ierarhic superioare au menținut condamnarea.

Prin decizia sa definitivă din 12 decembrie 2012, Curtea Supremă de Justiție a respins cererea de recurs, examinând, *inter alia*, argumentul reclamantului că ar fi fost instigat de către poliție și că intenționase să păstreze drogurile doar pentru uz personal. Instanța supremă a respins această afirmație, considerând că probele din dosar demonstau clar vinovăția reclamantului în comiterea infracțiunii imputate.

Ulterior, reclamantul a formulat o cerere de recurs în anulare, susținând că fusese instigat de către poliție pentru a i se extorca bani, dar nu a oferit detalii concrete privind modul în care ar fi fost instigat. În consecință, acest recurs a fost declarat inadmisibil.

Invocând Articolului 6 § 1 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții că a fost instigat de către poliție să comită o infracțiune pe care nu ar fi comis-o în absența intervenției poliției. El a subliniat lipsa antecedentelor penale și că instanțele naționale nu au verificat modul în care poliția planificase și executase achiziția de control, dacă el era considerat predispus să comită astfel de infracțiuni sau dacă fusese supus unor presiuni din partea poliției.

Guvernul a susținut că, în baza unor informații operative, autoritățile cunoșteau că reclamantul ar fi un presupus vânzător de droguri, iar utilizarea unui agent sub acoperire a fost necesară pentru a dezvălui o activitate infracțională preexistentă.

Având în vedere circumstanțele cauzei, Curtea nu a considerat că situația analizată se încadrează în categoria „cazurilor de provocare”, nici măcar *prima facie*. În acest sens, Curtea a subliniat declarația reclamantului în instanță, potrivit căreia el culesese plantele și le adusese acasă din proprie inițiativă. Deși a susținut că acestea erau pentru consum propriu, cantitatea totală găsită în locuința sa (mai mult de 1,7 kilograme de canabis) depășea clar un scenariu de consum personal, cu atât mai mult cu cât a acceptat imediat să vândă aproape jumătate din drogurile pe care le avea în acel moment, în loc să le folosească el însuși. Prin urmare, Curtea a notat că reclamantul era capabil să producă, într-un timp scurt, cantități mari de droguri din propriile rezerve, fără a fi necesar să le procure de la alte persoane, și deținea o cantitate mult mai mare de droguri decât cea pe care a fost de acord să o vândă lui C.R.

În plus, Curtea a observat că reclamantul nu a prezentat copii ale apelurilor sau, după caz, ale recursurilor sale pentru a permite Curții să stabilească ce probe sau argumente privind instigarea sa la comiterea infracțiunii imputate au fost invocate în fața instanțelor ierarhic inferioare. Din actele judecătorești ale instanțelor naționale, Curtea a reținut că reclamantul a invocat argumentul cu privire la instigarea sa abia în recursul său în fața Curții Supreme de Justiție.

			<p>În consecință, Curtea a concluzionat că linia de apărare a reclamantului bazată pe versiunea instigării sale de a comercializa droguri nu a fost formulată clar și în timp util în procedurile naționale, declarând cererea inadmisibilă în baza Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p> <p>Reclamantul s-a mai plâns, de asemenea, de tratamentul medical insuficient în timpul detenției sale, contrar Articolului 3 din Convenție. Având în vedere toate materialele aflate în posesia sa și în măsura în care aspectele reclamate intră în competența sa, Curtea a menționat că această plângere nu relevă nicio aparență de încălcare a drepturilor și a libertăților garantate de Convenție sau de Protocoalele sale. Prin urmare, această parte a cererii a fost respinsă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.</p>
6.	BALMUȘ (4457/22)	30.01.2025 27.02.2025	<p>Reclamantul suferă de hipertensiune arterială pulmonară idiopatică, o boală rară, având nevoie de tratament medicamentos costisitor și oxigenoterapie permanentă. Cauza vizează preținse încălcări ale obligațiilor pozitive ale statului în baza Articolelor 2 și 8 din Convenție cu referire la protecția vieții și a sănătății reclamantului.</p> <p>În perioada aprilie-iunie 2016, reclamantul a fost internat de două ori într-un spital din Chișinău din cauza insuficienței respiratorii severe și a simptomelor de insuficiență cardiacă. Diagnosticul stabilit impunea un tratament medicamentos specific, inclusiv <i>bosentan</i> și <i>sildenafil</i>, precum și limitarea efortului fizic. Ulterior, tatăl reclamantului a solicitat Ministerului Sănătății acordarea suportului financiar pentru procurarea medicamentelor necesare, însă printr-o scrisoare din 30 iunie 2016, ministerul i-a recomandat reclamantului investigații suplimentare într-un centru specializat din România pentru stabilirea diagnosticului final și punerea în aplicare a unui tratament adecvat.</p> <p>În perioada iulie-septembrie 2016, reclamantul a fost examinat și apoi internat într-un spital din Iași, România, unde i s-a confirmat diagnosticul de hipertensiune arterială pulmonară idiopatică. Medicii i-au prescris, printre altele, oxigenoterapie de lungă durată la domiciliu. De asemenea, el a fost înscris în Programul național de tratament din România pentru tratamentul de hipertensiune arterială pulmonară și, din luna august 2016, a început să primească gratuit medicamente costisitoare (<i>bosentan</i> și <i>sildenafil</i>) de la autoritățile române. De asemenea, el a obținut un dispozitiv de administrare a oxigenului printr-o companie privată românească. La întoarcerea sa în Republica Moldova, în luna decembrie 2016, el a fost încadrat în gradul de dizabilitate „severă”.</p> <p>Din luna ianuarie 2017, reclamantul a achiziționat echipamente de administrare a oxigenului din surse proprii, susținând că orice efort fizic minim îi provoca insuficiență respiratorie severă și pierderi de conștiință. În conformitate cu actele medicale prezentate Curții, reclamantul a fost spitalizat frecvent în Chișinău, în stare gravă. Ministerul Sănătății a recunoscut în mai multe scrisori lipsa unui registru național al bolilor rare, a unui program național destinat hipertensiunii arteriale pulmonare, precum și absența unor centre și specialiști pentru această afecțiune. Totodată, ministerul a confirmat că tratamentele necesare, în valoare de aproximativ 45.000 de euro pe an pentru un pacient, nu erau acoperite de asigurarea medicală de sănătate, iar oxigenoterapia la domiciliu nu era finanțată.</p> <p>La 7 martie 2018, reclamantul a depus o acțiune împotriva Ministerului Sănătății, invocând încălcarea dreptului la viață și a dreptului la sănătate, precum și absența unui cadru normativ adecvat pentru tratamentul afecțiunii de care suferă.</p> <p>Prin hotărârea sa din 12 decembrie 2019, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani a admis parțial acțiunea, a constatat încălcarea dreptului reclamantului la sănătate, obligând Ministerul Sănătății să îi asigure oxigenoterapie acoperită din fonduri publice, precum și să-i ramburseze costurile tratamentului. În plus, reclamantului i-a fost acordată suma de 2.500 de euro pentru prejudiciul moral. Atât reclamantul, cât și Ministerul Sănătății au declarat apel.</p>

La 9 decembrie 2020, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea primei instanțe și a respins acțiunea ca nefondată. Instanța de apel a reținut că Ministerul Sănătății nu este furnizor de servicii medicale și că lipsa tratamentului specializat nu poate fi imputată acestuia. Totuși, instanța a confirmat că la momentul inițierii procedurii nu exista un cadru legal pentru tratamentul bolii reclamantului și că sistemul de sănătate public nu era capabil să-i asigure îngrijirile necesare. Curtea de Apel a subliniat că reclamantul a beneficiat de îngrijiri medicale în spitale, iar pretențiile sale vizau în principal lipsa sprijinului financiar pentru tratamentele costisitoare. În plus, s-a reținut că ministerul nu a acționat cu rea-credință și că între timp au fost realizate progrese legislative. Prin încheierea sa din 7 iulie 2021, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul reclamantului ca inadmisibil.

La 10 ianuarie 2022, reclamantul a decedat, iar părinții săi, împreună cu soția sa, au solicitat continuarea procedurii în fața Curții. Ei s-au plâns de încălcarea Articolului 2 din Convenție, invocând deficiențe grave în sistemul de sănătate și lipsa unui cadru normativ pentru tratamentul hipertensiunii arteriale pulmonare. De asemenea, ei au susținut că neasigurarea sprijinului financiar pentru tratamentul afecțiunii de care suferea reclamantul a constituit o încălcare a Articolului 8 din Convenție, având un impact negativ asupra vieții sale private și forțându-l să lucreze în pofida contraindicațiilor medicale.

Cu referire la Articolul 2 din Convenție, Curtea a reținut că afirmațiile reclamantului, potrivit cărora deficiențele sistemice care rezultă dintr-un cadru de reglementare deficitar l-au împiedicat să beneficieze de îngrijiri adecvate, constau în trei problematice: (i) lipsa medicilor și a instituțiilor medicale specializate în tratamentul bolii de care suferea; (ii) nerambursarea medicamentelor *bosentan* și *sildenafil*; și (iii) lipsa furnizării de oxigen la domiciliu.

Cu referire la prima problemă invocată, Curtea a notat că, având în vedere incidența bolilor rare și resursele limitate de care dispun autoritățile statului, nu era de competența ei să revizuiască opțiunile de care dispun Statele Contractante în ceea ce privește pregătirea specialiștilor în boli rare sau înființarea de instituții medicale specializate în astfel de boli. În speță, Curtea a constatat că reclamantul fusese examinat și tratat în mod corespunzător de către medicii din Republica Moldova, care au stabilit un diagnostic corect, confirmat ulterior în România. Nu au existat indicii de neglijență medicală sau de refuz al îngrijirilor necesare. În aceste condiții, Curtea a considerat că lipsa unor specialiști și instituții dedicate nu a pus în pericol viața reclamantului, respingând acest capăt de cerere ca vădit nefondat.

Cu referire la plângerea privind nerambursarea medicamentelor *bosentan* și *sildenafil*, Curtea a reafirmat că obligațiile pozitive ale Statelor privind finanțarea tratamentelor medicale trebuie analizate în contextul resurselor disponibile. În speță, reclamantul a primit gratuit aceste medicamente începând cu luna august 2016, prin sistemul de sănătate din România. Pentru perioada anterioară de aproximativ trei luni, medicamentele nu au fost asigurate gratuit în Republica Moldova, însă Curtea a considerat că acest fapt nu echivalează cu un refuz al îngrijirilor medicale disponibile în sistemul național. În consecință, Curtea a respins și acest capăt de cerere ca vădit nefondat.

Cu referire la lipsa furnizării de oxigen la domiciliu, Curtea a recunoscut că oxigenoterapia era indispensabilă reclamantului și că autoritățile Republicii Moldova au admis existența unor dificultăți în asigurarea acestui tratament la domiciliu. Totuși, ea a constatat că reclamantul și-a procurat singur oxigenul necesar, fără a susține că acesta era indisponibil în Moldova sau că au existat întreruperi în tratament. Astfel, Curtea nu a identificat o încălcare a obligației pozitive a statului și a respins și acest capăt de cerere.

Prin urmare, Curtea a considerat plângerea reclamantului în baza Articolului 2 din Convenție ca fiind nefondată, declarând-o inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție. Din aceleași

			<p>raționamente, și plângerea reclamantului bazată pe Articolul 8 din Convenție a fost considerată în mod vădit nefondată.</p>
7.	LUCA (39466/17)	27.02.2025 20.03.2025	<p>Cauza se referă la durata excesivă a procedurilor interne și la lipsa unei căi de atac efective în această privință.</p> <p>La 8 octombrie 2012, reclamanta a depus o plângere referitoare la furtul unor bani din apartamentul său. Peste 3 zile de la depunerea plângerii, ea a obținut statutul de parte civilă în cadrul procesului penal. La 19 aprilie 2016, urmărirea penală a fost suspendată, deoarece nu fusese depistat niciun suspect. Reclamanta nu a contestat ordonanța de suspendare a urmăririi penale.</p> <p>La 6 iunie 2016, reclamanta a înaintat o acțiune împotriva Ministerului Justiției în privința duratei excesive a urmăririi penale, însă Judecătoria Chișinău a respins această acțiune. Hotărârea primei instanțe a fost menținută de către Curtea Supremă de Justiție la 3 mai 2017, astfel devenind definitivă.</p> <p>În fața Curții, reclamanta s-a plâns de încălcarea Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție.</p> <p>Curtea a reiterat că, în circumstanțele prezentei cauze, Articolul 6 din Convenție era aplicabil în raport cu plângerile reclamantei, iar durata procedurilor trebuia evaluată în lumina circumstanțelor cauzei și în funcție de următoarele criterii: complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și al autorităților relevante și importanța cauzei pentru reclamant.</p> <p>Curtea a observat că, pe lângă faptul că reclamanta nu formulase o cale de atac împotriva ordonanței din 19 aprilie 2016, ea nu indicase nicio tergiversare specifică în acțiunile autorităților, cu excepția faptului că acestea au decis să suspende ancheta în absența unui suspect. Circumstanțele cauzei nu indicau faptul că organul de urmărire penală sau procuratura acționaseră în mod necorespunzător sau nu-și îndepliniseră atribuțiile cu diligența necesară din momentul implicării reclamantei și până la suspendarea anchetei, în timp ce incapacitatea de a identifica făptuitorul era singurul motiv pentru care procesul penal nu a putut progresa. De asemenea, reclamanta nu a susținut că, după suspendarea anchetei, ar fi apărut noi informații care ar fi permis autorităților să reia urmărirea penală. În consecință, statul nu putea fi tras la răspundere pentru perioada ulterioară suspendării anchetei la 19 aprilie 2016.</p> <p>Având în vedere cele de mai sus, Curtea a ajuns la concluzia că plângerea reclamantei cu privire la durata urmăririi penale în cadrul căreia fusese recunoscută în calitate de parte civilă este vădit nefondată și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p> <p>De asemenea, Curtea a constatat că, deoarece plângerea reclamantei în baza Articolului 6 era inadmisibilă, reclamanta nu a avut nicio pretenție discutabilă cu privire la o încălcare a Articolului respectiv, astfel încât ea nu se putea prevala de Articolul 13 pentru a invoca încălcarea dreptului la o cale de atac referitoare la presupusa încălcare. În consecință, Curtea a constatat că această parte a cererii trebuie, de asemenea, declarată inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.</p>
8.	RUSU (29015/18)	13.03.2025 03.04.2025	<p>Cauza se referă la presupusa instigare a reclamantului de către autorități la comiterea unei infracțiuni, contrar Articolului 6 § 1 din Convenție.</p> <p>D., un ofițer sub acoperire din cadrul Departamentului pentru Combaterea Corupției și a Criminalității Organizate al Ministerului Afacerilor Interne, a primit informații operative despre o posibilă vânzare de droguri. Astfel, la 29 octombrie 2009, D. s-a deplasat la apartamentul lui P., fiind însoțit de către un cunoscut al lui P. Fiind întrebat dacă știe pe cineva care le poate vinde canabis, P. l-a sunat pe A. La scurt timp, A. a venit la apartament și i-a vândut lui D. 27 de grame de canabis. Ulterior, D. l-a întrebat pe A. dacă el putea să-i vândă o cantitate mai mare de droguri, iar A. a răspuns afirmativ.</p> <p>La 7 noiembrie 2008, D. l-a sunat pe A. pentru a discuta detaliile înțelegerii, însă o altă persoană a răspuns în locul lui A., care, potrivit declarațiilor ulterioare ale lui D., s-a dovedit a fi reclamantul. Ei au convenit să se întâlnească pe 9 noiembrie 2008 pentru a realiza tranzacția de droguri.</p>

			<p>La 9 noiembrie 2008, D. l-a sunat pe A., însă acesta nu i-a răspuns la apel și nici nu l-a sunat înapoi. D. l-a sunat din nou pe A. la 12 noiembrie 2008, iar cei doi au convenit să se întâlnească a doua zi.</p> <p>La 13 noiembrie 2008, A. a venit la întrevedere împreună cu N. și cu reclamantul. A. și N. s-au urcat în automobilul lui D., unde i-au vândut 1200 de grame de canabis, iar reclamantul stătea în apropiere împreună cu un alt ofițer sub acoperire. Ulterior, toți trei au fost reținuți.</p> <p>La 2 decembrie 2010, reclamantul a fost condamnat pentru trafic de droguri. Din cauza unei condamnări anterioare pentru păstrarea drogurilor fără scop de înstrăinare, reclamantului i-a fost stabilită o pedeapsă mai mare. Instanțele ierarhic superioare au menținut soluția de condamnare. Privitor la argumentul indicat în cererea de apel, conform căruia reclamantul ar fi fost instigat la comiterea infracțiunii, Curtea de Apel Chișinău a menționat că nu existau probe care să indice asupra unei posibile provocări.</p> <p>Curtea Supremă de Justiție, prin decizia sa irevocabilă din 13 decembrie 2017, a menținut soluția instanțelor inferioare.</p> <p>Invocând Articolul 6 din Convenție, reclamantul s-a plâns în fața Curții că ar fi fost provocat de către polițiști să comită infracțiunea pe care, în caz contrar, nu ar fi comis-o.</p> <p>Curtea a reiterat că, în cazul în care se stabilește existența provocării, utilizarea probelor obținute în urma acestei măsuri poate ridica întrebări din perspectiva Articolului 6 § 1. De asemenea, la stabilirea faptului dacă a existat sau nu o provocare, Curtea a enumerat următoarele aspecte care trebuie luate în considerare: (i) dacă existau bănuieli rezonabile că reclamantul era implicat sau predispus să comită infracțiuni; (ii) dacă măsura în cauză era supravegheată de către un judecător; (iii) dacă agenții de poliție sau persoanele care acționau în interesul lor „s-au alăturat” la comiterea infracțiunii sau l-au supus pe reclamant la presiuni nejustificate, astfel încât să-l provoace la comiterea infracțiunii.</p> <p>În speță, Curtea a stabilit că, la întâlnirea din 13 noiembrie 2008, autoritățile nu cunoșteau despre implicarea reclamantului în activitatea infracțională. D. a comunicat cu reclamantul doar atunci când ultimul răspunsese la telefonul lui A. la 7 noiembrie 2008. Potrivit concluziilor instanțelor naționale, acea discuție a fost înregistrată și nu denotă existența unei provocări.</p> <p>Totodată, Curtea a notat că poate exista o provocare chiar și atunci când persoana nu a interacționat direct cu investigatorii sub acoperire. De exemplu, poate fi considerată o provocare situația în care persoana a fost implicată în activitatea infracțională prin intermediul unui complice care, la rândul său, a fost provocat de către ofițeri sub acoperire. Astfel, Curtea a considerat necesar să stabilească dacă A. sau N. fuseseră provocați la comiterea faptei penale, înainte ca aceștia să-l atragă pe reclamant.</p> <p>În acest context, Curtea a stabilit că autoritățile nu dispuneau de informații care ar fi indicat asupra implicării lui A. sau N. în activități infracționale. Totuși, ei nu fuseseră abordați direct de către ofițerul sub acoperire. Informația operativă se baza exclusiv pe faptul că P. ar fi putut cunoaște persoane care vindeau droguri. Atunci când a fost întrebat de către D., P. deja știa că trebuie să-l telefoneze pe A. pentru a face rost de droguri. La scurt timp, A. și N. s-au prezentat, având droguri în posesie, și au discutat despre vânzarea unei cantități mai mari. Acesta este un element important care confirmă că ei dețineau drogurile și erau pregătiți să le vândă imediat, ceea ce sugerează că ar fi putut fi implicați și anterior în trafic de droguri. În plus, toți participanții au fost reținuți imediat ce a fost vândută o cantitate mai mare de droguri la 13 noiembrie 2008, ceea ce presupune că poliția nu provocase comiterea unei infracțiuni de o gravitate mai mare decât cea pe care suspecții înșiși o planificaseră.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat că nu existau dovezi în dosar care să arate că A. sau N. ar fi fost instigați să comită o infracțiune pe care în mod normal nu ar fi comis-o. Dimpotrivă, materialele din dosar indică faptul că ei erau deja</p>
--	--	--	---

			<p>implicați în trafic ilegal de droguri. Având în vedere că A. și N. nu fuseseră provocați de către poliție, nici reclamantul nu ar fi putut fi instigat în mod indirect să comită infracțiunea.</p> <p>Prin urmare, Curtea a concluzionat că reclamantul nu a prezentat dovezi <i>prima facie</i> care să sugereze că ar fi fost instigat de către poliție să comită o infracțiune pe care în caz contrar nu ar fi comis-o.</p> <p>Din aceste motive, Curtea a considerat că plângerea este vădit nefondată și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție.</p>
9.	IURCOVSCHI și alții (44069/14)	18.03.2025 24.04.2025	<p>Cauza se referă la presupusele nereguli admise la instrumentarea cauzei penale inițiate în privința reclamanților, care ar fi condus la încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 §§ 1 și 3 a) și b) și de Articolul 6 § 2 din Convenție.</p> <p>Potrivit circumstanțelor cauzei, la 7 februarie 2011, reclamanții au fost puși sub învinuire pentru răpire, omor și exces de putere, fiind acuzați că, activând în organele poliției, l-au maltratat pe P., care transporta o sumă mare de bani, ulterior forțându-l să urce într-o mașină, după care acesta a dispărut.</p> <p>La 17 martie 2011, urmărirea penală cu privire la acuzațiile de omor a fost disjunsă într-o cauză penală separată. Cu o zi înainte, procuratura i-a pus pe reclamanți sub învinuire pentru răpirea unei persoane și exces de putere. La 29 martie 2011, procuratura a remis cauza penală pe aceste capete de acuzare pentru judecare în instanța de fond.</p> <p>Potrivit rechizitoriului, reclamanții erau învinuiți de exces de putere cu aplicarea violenței, comis în interesul unui grup criminal organizat, care a provocat urmări grave (art. 328 alin. (3) lit. c) și d) din Codul penal), precum și de răpirea unei persoane din interes material, comisă de către un grup criminal organizat (art. 164 alin. (3) lit. a) din Codul penal).</p> <p>Prin sentința Judecătorei Râșcani, mun. Chișinău din 30 septembrie 2011, reclamanții au fost achitați. În acest sens, instanța de fond a concluzionat că acuzarea nu demonstrase caracterul disproporționat al forței fizice folosite de către reclamanți pentru a-l imobiliza pe P. De asemenea, instanța a considerat că acuzarea nu furnizase suficiente probe care să infirme versiunea reclamanților, conform căreia ei l-au urcat pe P. în mașină pentru a-l duce la secția de poliție, însă el a reușit să fugă atunci când mașina a oprit la un semafor. Între timp, la 8 septembrie 2011, cadavrul lui P. a fost găsit într-o fântână.</p> <p>La 1 noiembrie 2011, procurorul a declarat apel împotriva sentinței de achitare din 30 septembrie 2011. Acesta susținea, printre altele, că prima instanță ignorase probele incriminatorii, în special declarațiile martorilor care au spus că victima fusese bătută. La 7 noiembrie 2011, și soția lui P., în calitate de succesori al părții vătămate, a contestat sentința instanței de fond.</p> <p>Prin decizia sa din 11 martie 2013, Curtea de Apel Chișinău a admis apelurile declarate de către procuror și de către soția lui P., a casat sentința primei instanțe și i-a recunoscut vinovați pe reclamanți de exces de putere cu aplicarea violenței soldate cu urmări grave (art. 328 alin. (3) lit. d) din Codul penal) și de răpire în grup a unei persoane, din interes material (art. 164 alin. (2) lit. e) și f) din Codul penal). În acest sens, instanța de apel a exclus din acuzațiile inițiale agravanta „grup criminal organizat”, deoarece nu era susținută de probe. Pentru a ajunge la aceste concluzii, instanța de apel a reexaminat cauza, a audiat din nou reclamanții și martorii, inclusiv doi martori care au asistat la reținerea lui P., și a dat citire celorlalte mărturii culese de către prima instanță. Curtea de Apel a respins versiunea faptelor prezentată de către reclamanți, considerând că era contrazisă de probe prezentate de partea acuzării, și a condamnat reclamanții la o pedeapsă de șapte ani de închisoare fiecare, cu interdicția de a ocupa funcții în cadrul Ministerului Afacerilor Interne pentru o perioadă de cinci ani. În plus, instanța a admis parțial acțiunea civilă formulată de către soția lui P. și a obligat fiecare dintre reclamanți să-i plătească acesteia suma de 100.000 de lei (aproximativ 6.300 de euro la acea dată) cu titlu de prejudiciu moral.</p>

		<p>Curtea de Apel a pronunțat dispozitivul deciziei la 11 martie 2013, care preciza că decizia putea fi contestată cu recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 de zile de la data motivării hotărârii. La 25 martie 2013, reclamantii au formulat un prim recurs ordinar, precizând că nu cunoșteau încă motivele reținute de către Curtea de Apel și că își rezervau dreptul de a depune un recurs suplimentar după motivarea hotărârii. Acest prim recurs avea nouăzeci de pagini și invoca aproximativ douăzeci de motive. La 7 mai 2013, după recepționarea textului integral al deciziei instanței de apel, reclamantii au depus un recurs suplimentar, în care au invocat unsprezece temeiuri de recurs.</p> <p>Prin decizia sa definitivă și irevocabilă din 12 noiembrie 2013, Curtea Supremă de Justiție a respins recursurile avocaților reclamantilor și a menținut decizia instanței de apel.</p> <p>Invocând în fața Curții Articolul 6 §§ 1 și 3 lit. c) din Convenție, reclamantii au susținut că recalificarea efectuată de către instanța de apel, intervenită într-o etapă avansată a procesului penal intentat împotriva lor, i-ar fi privat de posibilitatea de a-și pregăti în mod util apărarea. În raport cu paragraful 1 al acestui Articol, ei au mai invocat eșecul Curții Supreme de Justiție de a examina în mod serios recursul lor suplimentar și de a oferi un răspuns la întrebări decisive. Invocând Articolul 6 § 2 din Convenție, ei s-au plâns în final și de încălcarea prezumției lor de nevinovăție, deoarece motivele invocate de către Curtea Supremă de Justiție pentru a justifica acordarea prejudiciului moral soției lui P. ar da de înțeles că ar fi fost vinovați de omor, deși această acuzație făcea obiectul unei proceduri separate pendinte.</p> <p>Guvernul a susținut că recalificarea efectuată de către instanța de apel nu a ieșit din sfera dispozițiilor penale pe care procurorul își întemeiase rechizitoriul și că a fost favorabilă reclamantilor, subliniind faptul că nu poate fi considerată ca o formulare a unor acuzații noi necunoscute anterior de către reclamantii și în privința cărora ei nu s-ar fi putut apăra în mod eficient.</p> <p>Curtea a observat că, potrivit rechizitoriului, reclamantii erau acuzați inițial de abuz de putere agravat, incriminat de art. 328 alin. (3) lit. c) și d) din Codul penal, și de răpire agravată, prevăzută la art. 164 alin. (3) lit. a) din Codul penal. În cazul abuzului de putere, cele trei circumstanțe agravante erau: comiterea infracțiunii cu violență, în interesul unui grup criminal și producerea unor urmări grave. Pentru răpire, cele trei circumstanțe agravante erau: comiterea în grup, din interes material și de către un grup criminal organizat. Curtea a observat că instanța de apel considerase că circumstanța agravantă privind comiterea faptelor în interesul unui grup criminal nu era dovedită, ceea ce a condus automat la recalificarea juridică a faptelor. Menținând celelalte circumstanțe agravante, instanța de apel a condamnat în final reclamantii pentru abuz de putere comis cu violență, care s-a soldat cu urmări grave (art. 328 alin. (3) lit. d)) și pentru răpire în grup și din interes material (art. 164 alin. (2) lit. e) și f)).</p> <p>În primul rând, Curtea a considerat că elementele de care dispune nu justifică vreo îndoială cu privire la caracterul echitabil al procesului. Dimpotrivă, respectarea cerințelor procesului echitabil a condus la excluderea uneia dintre circumstanțele agravante inițiale. Mai mult, recalificarea a fost în favoarea reclamantilor, deoarece pedeapsa prevăzută de art. 164 alin. (2) lit. e) și f) era mai ușoară decât cea prevăzută la art. 164 alin. (3) lit. a).</p> <p>În al doilea rând, Curtea a constatat că nu a fost formulată nicio acuzație nouă împotriva reclamantilor, recalificarea făcând referire la elemente din rechizitoriul inițial. Nu s-a susținut că reclamantii nu au putut prezenta observații sau probe în apărare. Prin urmare, ei nu au fost privați de posibilitatea de a-și pregăti apărarea în condiții conforme cu Articolul 6 din Convenție. În final, Curtea a considerat că reclamantii se puteau aștepta în mod rezonabil să fie găsiți vinovați doar pentru o parte din faptele reținute inițial.</p> <p>Prin urmare, acest capăt de cerere a fost considerat în mod vădit nefondat, fiind respins în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.</p>
--	--	---

			<p>Subsecvent, Curtea a observat că reclamantii au invocat aproximativ 20 de motive în primul recurs și peste 10 motive în cel de-al doilea. Respectivetele motive se suprapuneau parțial. Curtea Supremă de Justiție în decizia sa a răspuns expres la 15 motive, ceea ce dovedește că recursul suplimentar nu fusese ignorat. În aceste condiții, Curtea a constatat că instanța supremă nu s-a limitat la reluarea motivării instanței de apel, ci a răspuns suficient și explicit criticilor reclamantilor. În plus, reclamantii nu au indicat clar care ar fi fost motivele la care nu s-ar fi răspuns, dar care ar fi fost decisive pentru soluționarea cauzei. Însăși Curtea nu a putut identifica aceste elemente. În consecință, Curtea nu a putut considera că reclamantii nu ar fi fost „auziți” și că decizia Curții Supreme de Justiție ar fi fost insuficient motivată.</p> <p>Prin urmare, și acest capăt de cerere a fost respins ca fiind în mod vădit nefondat, în baza Articolului 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.</p> <p>Cu referire la argumentul reclamantilor privind folosirea expresiei „prin decesul soțului” de către Curtea Supremă de Justiție pentru a justifica acordarea prejudiciului moral soției victimei, acest fapt reflectând convingerea că ar fi fost vinovați de comiterea unei infracțiuni de omor, Curtea a susținut argumentele Guvernului și a reținut următoarele elemente: cadavrul lui P. fusese găsit; nu s-a folosit cuvântul „omor”; decizia nu făcea nicio analiză privind vinovăția penală; expresia a avut un caracter strict factual. În concluzie, folosirea termenului „deces” nu putea fi interpretată ca o declarație de vinovăție. Prin urmare, și acest capăt de cerere a fost declarat în mod vădit nefondat și respins în baza Articolului 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.</p>
10.	BIRĂU (62019/17)	03.04.2025 09.05.2025	<p>Cauza se referă la casarea unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea reclamantului prin examinarea și, ulterior, menținerea de către instanțele naționale a unui apel pretins prescris.</p> <p>La 6 iulie 2016 Judecătoria Centru, mun. Chișinău a emis o hotărâre în favoarea reclamantului, respingând pretențiile civile ale lui M.L.</p> <p>La 22 iulie 2016, fiind reprezentată de către un avocat, M.L. a depus un apel nemotivat împotriva hotărârii din 6 iulie 2016. Prin încheierea sa din 14 septembrie 2016, Curtea de Apel Chișinău nu a dat curs apelului, oferindu-i lui M.L. un termen de 10 zile de la comunicarea hotărârii judecătorești pentru a depune un apel motivat și pentru a achita taxa de stat. Încheierea respectivă a fost expediată la 18 octombrie 2016 la adresa lui M.L. și la biroul avocatului lui M.L. Taxa de stat a fost achitată la 28 octombrie 2016, iar apelul motivat a fost depus la 1 noiembrie 2016. Prin încheierea sa din 13 decembrie 2016, Curtea de Apel Chișinău a restituit cererea motivată de apel a lui M.L., deoarece apelul motivat fusese depus după trei zile de la expirarea termenului de 10 zile, care avusese loc la 28 octombrie 2016.</p> <p>M.L. a depus recurs împotriva încheierii din 13 decembrie 2016, argumentând că fusese plecată din țară în perioada 15-22 octombrie 2016 și că aflase despre încheierea instanței la 23 octombrie 2016, după revenirea ei în țară. Ea a susținut că nici avocatul său nu recepționase încheierea instanței, deoarece biroul său fusese în curs de reconstrucție, iar semnătura sa nu era pe avizul de recepție.</p> <p>Prin decizia sa din 15 februarie 2017, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul lui M.L. și a obligat Curtea de Apel Chișinău să examineze în fond apelul acesteia, notând că achitarea taxei de stat fusese efectuată la 28 octombrie 2016, în timp ce cererea de apel fusese depusă înainte de data ședinței de judecată, ceea ce nu ar fi periclitat și tergiversat examinarea cauzei.</p> <p>Prin decizia sa din 14 august 2018, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea din 6 iulie 2016 și a admis pretențiile lui M.L. împotriva reclamantului. Această decizie a fost în cele din urmă menținută de către Curtea Supremă de Justiție la 30 ianuarie 2019.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea drepturilor sale garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție, din cauza că instanțele naționale ar fi examinat și, ulterior, admis un recurs tardiv.</p>

			<p>Guvernul a susținut că apelul motivat fusese depus în termen și prezentat înainte de prima ședință de judecată. El a susținut că depunerea apelului nu ar fi periclitat și tergiversat examinarea cauzei, fiind conformă cu jurisprudența aplicabilă la acea vreme. Guvernul a prezentat patru decizii ale Curții Supreme de Justiție pronunțate în anii 2016 și 2017, care adoptau o abordare similară cu cea din prezenta cauză. De asemenea, el a susținut că restituirea apelului fără examinare ar fi echivalat cu un „formalism excesiv” și ar fi limitat accesul lui M.L. la o instanță. Pe de altă parte, reclamantul a făcut referire la soluțiile altor decizii contradictorii emise de către Curtea Supremă de Justiție în ceea ce privește admiterea motivelor de recurs depuse după termenul stabilit și a prezentat nouă decizii ale Curții Supreme de Justiție pronunțate între anii 2017 și 2022, în care, cu excepția cauzelor prezentate de către Guvern, apelul fusese restituit fără examinare.</p> <p>Curtea a notat că până în anul 2017 jurisprudența Curții Supreme de Justiție a fost consecventă în abordarea sa cu privire la acceptarea motivelor de apel ca fiind depuse în termen, în cazul în care fuseseră depuse înainte de data primei ședințe de judecată programate. La 14 aprilie 2017 Curtea Supremă de Justiție a emis Recomandarea nr. 99, adoptând o abordare mai strictă în ceea ce privește respectarea termenelor procedurale pentru depunerea cererilor de apel. Noua abordare este reflectată în mod consecvent în deciziile instanței respective din 2018, 2021 și 2022, prezentate de către reclamant.</p> <p>Curtea a notat că prezenta cauză relevă, într-adevăr, o schimbare în jurisprudența Curții Supreme de Justiție din 2017 cu privire la admisibilitatea apelurilor, ale căror motive detaliate au fost depuse în afara termenului pregătit acordat de către instanțe. Cu toate acestea, Curții nu i s-au prezentat dovezi care să ateste incoerența practicii înainte sau după ce aceasta a evoluat de la o abordare mai puțin strictă la una mai strictă. Reclamantul nu a prezentat nicio jurisprudență referitoare la perioada relevantă pentru a-și susține afirmațiile. Prin urmare, atunci când Curtea Supremă de Justiție a pronunțat decizia în cauza sa, la 15 februarie 2017, nu existau „diferențe profunde și de lungă durată” în jurisprudența relevantă cu privire la această chestiune procedurală.</p> <p>Curtea a reiterat că este în primul rând de competența instanțelor naționale să abordeze problemele de interpretare a legislației interne. Rolul său se limitează la verificarea compatibilității efectelor unei astfel de interpretări cu Convenția. În prezenta cauză, Curtea a notat că decizia Curții Supreme de Justiție din 15 februarie 2017 de casare a încheierii privind respingerea apelului și de a dispune examinarea acestuia pe fond a fost în conformitate cu jurisprudența internă aplicabilă la momentul respectiv. Reclamantul nu a prezentat nicio probă sau argument contrar aspectelor respective.</p> <p>Prin urmare, plângerea cu privire la pretinsa încălcare a principiului securității raporturilor juridice garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție ca urmare a admiterii examinării unui recurs prescrist a fost considerată vădit nefondată, Curtea declarând-o inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.</p>
11.	POGOR (35297/15)	24.04.2025 15.05.2025	<p>În fața Curții, reclamanta s-a plâns de încălcarea drepturilor sale garantate de Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza pretinsei neexecutării a unei hotărâri judecătorești.</p> <p>La 19 noiembrie 2005 reclamanta a acordat un împrumut lui T.J. Acest împrumut era supus unor garanții în caz de nerambursare în termen de un an, precum creșterea ratei dobânzii de la 15% la 50% și alocarea unei părți dintr-un imobil deținut de către reclamantă. În urma neplății în termenul stabilit, reclamanta a inițiat proceduri pentru recuperarea sumei respective.</p> <p>După două reexaminări ale cauzei de către instanțele naționale, printr-o decizie definitivă a Curții Supreme de Justiție din 28 august 2013, reclamantei i s-a admis o creanță de aproximativ 12.000 de euro, plus dobânzi împotriva lui T.J. în calitate de debitor.</p>

			<p>În cursul procedurii, la 29 noiembrie 2006, la cererea reclamantei, au fost aplicate măsuri de asigurare asupra unui alt imobil al debitorului. Cu toate acestea, executorul judecătoresc responsabil de cauza respectivă a ridicat măsurile de asigurare la cererea debitorului și, ulterior, bunul în cauză a fost vândut. În fața executorului judecătoresc, debitorul a făcut o declarație în care a indicat că nu deține conturi bancare sau numerar, ci doar o mașină avariata și o casă care fusese deja sechestrată de către alți creditori timp de mai mulți ani. Aparent, executorul judecătoresc a inițiat o cauză penală împotriva debitorului.</p> <p>Reclamanta a inițiat o acțiune în baza Legii nr. 87/2011. Prin încheierea sa din 29 aprilie 2015, Curtea Supremă de Justiție a respins acțiunea reclamantei ca nefondată. Instanțele judecătorești naționale au considerat că o perioadă de neexecutare de optsprezece luni nu constituia o încălcare a Articolului 6 din Convenție. Instanțele au reținut, printre altele, că fuseseră întreprinse acțiuni în vederea executării hotărârii respective și că imposibilitatea executării s-a datorat lipsei de mijloace financiare din partea debitorului. Autoritățile naționale au susținut că răspunderea financiară a statului nu putea fi angajată în cazul în care debitorul nu-și putea îndeplini obligațiile financiare care îi revin în baza titlurilor executorii.</p> <p>În cauza respectivă, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală prin care a recunoscut că a existat o încălcare a Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza neexecutării în termen rezonabil a hotărârii judecătorești, invitând Curtea să radieze cererea de pe rol. Totodată, Guvernul s-a oferit să achite reclamantei 1.600 de euro pentru prejudiciul moral și 250 de euro pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>Având în vedere concesiile conținute în declarația Guvernului, precum și cuantumul compensației propuse (care este în conformitate cu sumele acordate în cauze similare), Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție. Totodată, Curtea a reținut că în prezenta cauză executarea titlurilor executorii este încă în curs de desfășurare și că reclamanta are posibilitatea de a-și exercita drepturile atunci când situația financiară a debitorului se modifică.</p>
12.	DANILIUC (55148/21)	24.04.2025 15.05.2025	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție, invocând durata excesivă a procesului penal în care a avut calitatea de parte civilă, precum și lipsa unui remediu efectiv în acest sens în dreptul intern.</p> <p>La 21 ianuarie 2011 a fost pornită urmărirea penală împotriva lui O.C. și a altor persoane, fiind acuzați de escrocherie. Reclamantul era una dintre victime. La 17 octombrie 2018, în cadrul judecării cauzei în prima instanță, reclamantul a formulat o acțiune civilă în procesul penal.</p> <p>Ulterior, la 9 septembrie 2019, reclamantul a inițiat o acțiune privind repararea prejudiciului cauzat lui în baza Legii nr. 87 din 21 aprilie 2011, invocând durata excesivă a procesului penal în care fusese recunoscut în calitate de parte civilă. Prin hotărârea sa din 5 octombrie 2020, Judecătoria Chișinău a respins cererea reclamantului, constatând că durata procesului penal nu era excesivă. Instanța a considerat că Articolul 6 § 1 din Convenție, în latura sa penală, nu era aplicabil reclamantului, deoarece el era victima infracțiunii, și nu inculpat, iar latura civilă devenise aplicabilă abia după ce reclamantul formulase acțiunea civilă, ceea ce s-a întâmplat cu zece luni înainte de începerea procesului în baza Legii nr. 87/2011. Această hotărâre a fost menținută ulterior de către Curtea de Apel Chișinău și, la 15 septembrie 2021, de către Curtea Supremă de Justiție, devenind, astfel, irevocabilă.</p> <p>Curtea nu a identificat niciun motiv să se disocieze de concluziile instanțelor naționale, care au considerat că perioada de referință nu a fost excesivă și că autoritățile nu au fost inactive, acordând în acest sens o importanță deosebită faptului că procesul penal a fost complex. În același timp, autoritățile naționale, inclusiv instanțele, au dat dovadă de diligență, efectuând un număr impresionant de acte de urmărire penală și organizând aproape două sute cincizeci de ședințe de judecată. De asemenea, acestea au depus eforturi pentru</p>

			<p>a asigura prezența numeroaselor părți interesate, inclusiv a unor persoane care locuiau permanent în străinătate, au făcut față schimbărilor frecvente ale avocaților și au fost nevoite să amâne ședințele din cauza problemelor de sănătate ale inculpaților.</p> <p>În cele din urmă, deși Curtea a recunoscut că procesul penal în care reclamantul este implicat în calitate de parte civilă se află încă în curs de examinare, ea a luat act de argumentul Guvernului, potrivit căruia reclamantul nu a depus o acțiune ulterioară în baza Legii nr. 87/2011, după ce instanțele naționale constataseră că procedura nu fusese excesiv de lungă.</p> <p>Având în vedere cele expuse, Curtea a constatat că reclamantul nu are nicio pretenție disputabilă referitoare la încălcarea unui drept din Convenție și a declarat cererea sa ca fiind inadmisibilă în temeiul Articolului 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p>
13.	IAROSLAVSCHI (23609/14)	15.05.2025 12.06.2025	<p>Cauza se referă la o pretinsă încălcare a principiului <i>ne bis in idem</i>, garantat de Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.</p> <p>La 20 decembrie 2012 a fost inițiată urmărirea penală în privința reclamantului, pentru faptul că l-ar fi amenințat cu moartea pe I.M., care efectua lucrări la domiciliul reclamantului. În urma audierii tuturor martorilor, evaluării convorbirilor telefonice ale tuturor persoanelor audiate în scopul determinării locului în care se aflau la momentul producerii faptelor, precum și a examinării probelor video, la 30 iulie 2013 procurorul responsabil de caz a emis o ordonanță de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a cauzei penale. În motivarea deciziei sale, procurorul a subliniat că nu erau întrunite elementele constitutive ale infracțiunii de amenințare cu omor. Totodată, ordonanța putea fi atacată în termen de cincisprezece zile, în temeiul art. 299/1 din Codul de procedură penală.</p> <p>La 9 august 2013, I.M. a fost informat despre ordonanța respectivă. La 25 septembrie 2013, I.M. împreună cu un martor (I.P.) au contestat ordonanța din 30 iulie 2013 la procurorul ierarhic superior. Prin ordonanța din 22 octombrie 2013, procurorul ierarhic superior a respins plângerea lui I.M. și I.P. ca fiind nefondată și tardivă, fiind depusă peste termenul de cincisprezece zile prevăzut de lege. Ulterior, în urma plângerii lui I.M. și I.P., prin încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Râșcani) din 10 decembrie 2013, ordonanțele procurorilor au fost anulate și a fost dispusă reluarea urmăririi penale. Instanța a ajuns la concluzia că urmărirea penală nu a fost suficient de aprofundată, iar în cadrul urmăririi penale nu fusese audiată soția reclamantului, nu fuseseră examinate în mod obiectiv înregistrările video și nu îi fusese acordat statutul de parte vătămată lui I.P. În cadrul ședinței de judecată, procurorul responsabil de caz a invocat, printre altele, excepția tardivității plângerii formulate de către I.M. și I.P., însă această excepție nu a fost examinată de către judecătorul de instrucție în încheierea sa.</p> <p>Urmare a încheierii menționate supra, procuratura a reluat urmărirea penală în privința reclamantului. Organul de urmărire penală i-a audiat din nou pe I.M. și I.P. și a dispus efectuarea unei expertize judiciare în privința înregistrărilor video. În raportul său, expertul a indicat că din cauza calității slabe a înregistrării video, nu a fost în măsură să răspundă la principalele întrebări adresate. Prin ordonanța din 14 aprilie 2014, procurorul responsabil de caz a dispus scoaterea de sub urmărire penală și clasarea cauzei.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns că ordonanța din 30 iulie 2013 a devenit definitivă și că reluarea urmăririi penale dispusă de către judecătorul de instrucție a încălcat dreptul său de a nu fi judecat de două ori pentru aceeași faptă.</p> <p>Apreciind plângerile invocate în fața sa, Curtea a reiterat că Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție are ca obiect interzicerea reluării procedurilor penale care au fost soluționate în mod definitiv. În special, Curtea a constatat de multiple ori că renunțarea la urmărirea penală de către procuror nu echivalează nici cu o condamnare, nici cu o achitare și, prin urmare, Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție nu se aplică în această situație. În</p>

			<p>circumstanțe cu totul speciale, însă, Curtea a considerat că decizia unui procuror de a renunța la urmărirea penală și de a aplica concomitent o sancțiune administrativă cu caracter disuasiv și represiv pentru faptele comise nu reprezintă o simplă renunțare la urmărire, ci o „condamnare” în sensul material al termenului utilizat la Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție.</p> <p>În prezenta cauză, Curtea a observat că, prin ordonanța sa din 30 iulie 2013 de scoatere de sub urmărire penală și de clasare a cauzei, procurorul nu a apreciat răspunderea penală a reclamantului. Desigur, procurorul a audiat reclamantul, presupusa victimă și martorii, a colectat probe și a efectuat propria evaluare a tuturor circumstanțelor cauzei. Totuși, contrar alegațiilor reclamantului, Curtea a notat că procurorul nu s-a expus asupra faptului dacă reclamantul era vinovat sau nevinovat. Suplimentar, Curtea a subliniat că în prezenta cauză nu a fost aplicată nicio sancțiune de către procuror.</p> <p>În aprecierea sa, Curtea a ajuns la concluzia că ordonanța procurorului din 30 iulie 2013 reprezenta o simplă renunțare la urmărirea penală și că, în această situație, trebuie aplicată jurisprudența sa bine stabilită, conform căreia Articolul 4 din Protocolul nr. 7 la Convenție este inaplicabil.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat că plângerea reclamantului este incompatibilă <i>ratione materiae</i> cu prevederile Convenției și a declarat-o inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.</p>
14.	ROTARU și alții (54997/12)	28.05.2025 19.06.2025	<p>Cauza se referă la presupusa limitare a dreptului de acces la o instanță, în rezultatul adoptării hotărârii instanței naționale, care a afectat drepturile reclamantilor fără a-i atrage în proces.</p> <p>La 21 martie 2007, „Gemenii ” S.A., persoană juridică înregistrată în Republica Moldova, a solicitat instanței să-i confirme lista de acționari în baza listei întocmite în 2004. Astfel, la 26 aprilie 2007, Judecătoria Economică de Circumscripție din mun. Chișinău a acceptat cererea și a confirmat lista acționarilor.</p> <p>Reclamanții, fiind acționari ai societății „Gemenii ” S.A., au aflat despre hotărârea Judecătoriei Economice la 12 mai 2011. Ulterior, la 16 mai 2011, reclamanții au depus o cerere de revizuire și au solicitat anularea hotărârii Judecătoriei Economice, menționând, printre altele, că nu fuseseră atrași în proces și le fusese încălcat dreptul de proprietate. În cererea lor de revizuire, ei au invocat prevederile art. 449 lit. g) și h) din Codul de procedură civilă. Această normă permite instanțelor naționale să redeschidă procesul în cazul în care Agentul guvernamental sau Curtea a inițiat o procedură amiabilă într-o cauză pendinte împotriva Republicii Moldova sau atunci când Curtea a constatat o încălcare a drepturilor sau a libertăților fundamentale și persoana interesată poate obține o despăgubire, cel puțin parțială, prin anularea hotărârii pronunțate de către instanța națională.</p> <p>Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău din 29 august 2012, cererea de revizuire a fost respinsă, deoarece nu s-a demonstrat existența unei hotărâri a Curții sau că fusese inițiată procedura de reglementare amiabilă.</p> <p>Curtea de Apel Chișinău, prin decizia sa din 13 decembrie 2012, a menținut soluția primei instanțe.</p> <p>Reclamanții au depus și o cerere de recurs împotriva hotărârii din 26 aprilie 2007, dar care nu a fost examinată de către Curtea de Apel Chișinău, pe motiv că reclamanții nu aveau calitatea de parte la proces. Curtea Supremă de Justiție, prin decizia din 2 februarie 2012, a menținut soluția Curții de Apel Chișinău. La fel, prin decizia Curții Supreme de Justiție din 7 mai 2014, a fost respinsă ca nefondată cererea de revizuire depusă de către reclamanți.</p> <p>Guvernul Republicii Moldova a invocat în fața Curții faptul că cererea depusă de către primul reclamant este abuzivă, deoarece conține un limbaj denigrator la adresa judecătorilor naționali, a Agentului guvernamental și a Curții. De asemenea, Guvernul a menționat că plângerea primului reclamant depusă la Procuratura Generală a fost respinsă.</p>

			<p>Primul reclamant, la rândul său, a menționat că expresiile utilizate întră sub incidența libertății de exprimare. Referitor la plângerea penală, reclamantul a indicat că procesul penal era suspendat.</p> <p>Curtea a notat că reclamantul a acuzat mai mulți judecători că ar fi executat ordine politice și că sunt corupți, iar Agentul guvernamental ar fi „absolut incompetent” și, la fel, ar fi luat mită. Aceleași acuzații au fost formulate și în plângerea depusă la Procuratura Generală.</p> <p>Referitor la judecătoria Curții, primul reclamant i-a acuzat că „ei doar au semnat hotărârea” pe o anumită cauză, aceasta fiind scrisă de către cineva din Republica Moldova. Adicional, primul reclamant a contestat participarea la examinarea prezentei cauze a judecătorului numit din partea Republicii Moldova la Curte.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a constatat că în observațiile sale scrise, primul reclamant nu a prezentat probe în susținerea acuzațiilor. Curtea a mai reiterat că reprezentanții reclamantilor trebuie să respecte regulile procedurale și cele de etică, inclusiv să utilizeze un limbaj adecvat. Totuși, Curtea a subliniat că dacă reclamantul se abține, pe parcursul procedurilor în fața Curții, de a mai folosi limbajul provocator sau jignitor și își retrage acuzațiile denigratoare, prezentând scuze, cererea nu va fi considerată abuzivă.</p> <p>Luând în considerare limbajul denigrator folosit de către primul reclamant la adresa judecătorilor naționali și a judecătorilor Curții, care nu era probat în vreun fel, și faptul că reclamantul nu și-a prezentat scuzele, dar a continuat acest comportament, Curtea a considerat că limbajul folosit „depășește limitele unor critici normale, civilizate și legitime”. În consecință, Curtea a constatat că plângerea reclamantului este abuzivă și a declarat-o inadmisibilă, în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 și 4 din Convenție.</p> <p>În privința celor trei reclamanți, Curtea a constatat că în perioada relevantă și până la 30 noiembrie 2012, legislația națională nu prevedea un temei pentru redeschiderea procedurilor în cazul adoptării unei hotărâri care afecta drepturile unor terți fără ca aceștia să fi fost implicați în proces. În lipsa unui asemenea temei, reclamanții au invocat art. 449 lit. g) și h) din Codul de procedură civilă. Totuși, la acel moment, reclamanții nu sesizaseră Curtea și nu putea fi vorba despre o soluționare amiabilă a cauzei.</p> <p>În absența unui temei pentru a solicita redeschiderea procedurilor, Curtea a menționat că reclamanții trebuiau să depună cererea la Curte în termen de șase luni din momentul în care au luat cunoștință de încălcarea drepturilor lor, respectiv, în luna mai 2011. Cu toate acestea, reclamanții au depus cererea la 26 iunie 2012, deci după expirarea termenului de șase luni. De asemenea, faptul că o astfel de cale de atac a fost introdusă în legislația națională după expirarea termenului de șase luni – mai exact, la 30 noiembrie 2012 – nu afectează concluzia de mai sus, întrucât, până la acel moment, reclamanții pierduseră deja termenul pentru a formula plângerea la Curte.</p> <p>Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că plângerea depusă de către cei trei reclamanți, alții decât primul reclamant, este inadmisibilă în conformitate cu Articolul 35 §§ 1, 3 și 4 din Convenție.</p>
15.	SOCOLOVSCHI (25276/16)	19.06.2025 10.07.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești irevocabile adoptată de către instanțele judecătorești naționale în favoarea reclamantului, precum și la lipsa unui recurs intern efectiv.</p> <p>Prin hotărârea sa din 26 noiembrie 2009, instanța de judecată a adoptat o hotărâre prin care a dispus obligarea unei societăți private de a achita în beneficiul reclamantului o indemnizație unică pentru pierderea capacității de muncă în mărime de circa 165.854 de lei (echivalentul a 9.755 EUR).</p> <p>La 27 octombrie 2010 a fost dispusă intentarea procedurii de executare. Deoarece debitorul nu a executat benevol obligațiile stabilite prin titlul executoriu, executorul judecătoresc a adoptat o serie de măsuri în vederea asigurării executării, inclusiv prin aplicarea sechestrului asupra mai multor bunuri ale debitorului, precum și sesizarea organelor de urmărire penală în vederea tragerii la răspundere penală a administratorului societății. Cu toate că</p>

			<p>administratorul societății a fost găsit vinovat și condamnat printr-o hotărâre judecătorească definitivă, această decizie nu a condus la restituirea bunurilor către reclamant, iar măsurile dispuse nu au permis repararea prejudiciului suferit de către acesta. În consecință, la 6 august 2012, executorul judecătoresc a constatat imposibilitatea continuării procedurii de executare, invocând lipsa mijloacelor necesare pentru executarea titlului executoriu.</p> <p>La 19 noiembrie 2012, reclamantul a depus repetat titlul executoriu spre executare. Executorul judecătoresc a întreprins o serie de demersuri, inclusiv convocarea părților, solicitarea de informații despre patrimoniul societății și sancționarea administratorului. Cu toate acestea, având în vedere lipsa cooperării din partea debitorului și pasivitatea reclamantului, la 4 aprilie 2014, executorul judecătoresc a constatat imposibilitatea continuării procedurii de executare.</p> <p>Reclamantul a inițiat o acțiune civilă la nivel național împotriva administratorului societății, care a fost respinsă, pentru evitarea dublei executări. Ulterior, la 5 martie 2014, el a depus o cerere de chemare în judecată în baza Legii nr. 87/2011. Printr-o hotărâre definitivă din 25 noiembrie 2015, instanțele naționale au respins cererea reclamantului, apreciind că autoritățile acționaseră cu diligența cuvenită și că întârzierea executării s-a datorat, în mare parte, insolvabilității debitorului și comportamentului pasiv al reclamantului.</p> <p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, invocând încălcarea drepturilor garantate de Articolul 6 § 1 și Articolul 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a constatat că instanțele naționale concluzionaseră că neexecutarea titlului executoriu pronunțat în favoarea reclamantului nu putea fi imputată autorităților statului, deoarece societatea debitoare nu dispunea de bunuri sau fonduri suficiente pentru executarea integrală a creanței. Totodată, reclamantul nu a prezentat anumite probe din care să rezulte existența unor bunuri care ar fi putut fi valorificate prin alte măsuri de către autorități.</p> <p>Referitor la comportamentul autorităților responsabile de executarea hotărârii, Curtea a stabilit că executorii judecătorești acționaseră în conformitate cu prevederile legale relevante și întreprinseseră toate măsurile rezonabile în vederea executării. Dimpotrivă, reclamantul a manifestat o atitudine pasivă, neimplicându-se în mod activ în cadrul procedurii de executare, începând cu anul 2013.</p> <p>În egală măsură, Curtea a notat că reclamantul nu intervenise ca parte civilă în cadrul procesului penal inițiat împotriva administratorului societății, deși această cale ar fi putut reprezenta un mijloc alternativ de recuperare a prejudiciului. Ulterior, el a formulat o acțiune civilă distinctă, care a fost respinsă ca inadmisibilă. De asemenea, Curtea nu a exclus posibilitatea că reclamantul ar putea iniția o nouă procedură de executare, în eventualitatea unei îmbunătățiri a situației financiare a societății debitoare.</p> <p>În consecință, Curtea a constatat că Statul nu poate fi tras la răspundere pentru neexecutarea unei datorii ca urmare a insolvabilității unui debitor privat. În acest context, ea a menționat că măsurile întreprinse de către autorități în vederea executării hotărârii judecătorești din 26 noiembrie 2009 au fost adecvate și suficiente.</p> <p>Având în vedere cele menționate, Curtea a reținut că plângerile bazate pe Articolul 6 § 1 din Convenție și Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție sunt în mod vădit nefondate și le-a respins în baza Articolului 35 §§ 3 lit. a) și 4 din Convenție.</p> <p>În lumina constatărilor anterioare, Curtea a concluzionat că reclamantul nu putea susține existența unei „plângeri justificate”, în sensul Articolului 13 din Convenție. În consecință, ea a declarat și această parte a cererii vădit nefondata.</p>
16.	CAMERTON S.A. (15763/16)	04.09.2025 25.09.2025	În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, deoarece Curtea Supremă de Justiție ar fi acționat în calitate de

			<p>instanță de fond fără a petrece o ședință publică, precum și în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>La 15 februarie 2024, Guvernul a informat Curtea că procedura internă respectivă fusese redeschisă la solicitarea Agentului guvernamental și că, în urma redeschiderii, Curtea Supremă de Justiție pronunțase o hotărâre pe fond în favoarea societății reclamante. Prin urmare, Guvernul a invitat Curtea să considere că litigiul a fost soluționat sau, subsidiar, că societatea reclamantă și-a pierdut calitatea de victimă.</p> <p>La 2 aprilie 2024, Grefa Curții a transmis societății reclamante o scrisoare prin care i-a solicitat să precizeze dacă, în lumina noilor evoluții la nivel intern, intenționa să-și mențină cererea. Această scrisoare a rămas fără un răspuns.</p> <p>Printr-o scrisoare recomandată din 30 octombrie 2024, Curtea a informat reprezentantul societății reclamante despre faptul că termenul acordat pentru transmiterea informațiilor solicitate expirase și că nicio prelungire a termenului nu fusese solicitată. Scrisoarea a fost recepționată de către societatea reclamantă la 12 noiembrie 2024, însă aceasta a rămas fără un răspuns.</p> <p>Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocelele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu există niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.</p>
17.	OZIMOC (564/21)	18.09.2025 09.10.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a unei hotărâri judecătorești irevocabile, adoptate de către instanțele judecătorești naționale în favoarea reclamantului, precum și la lipsa unui recurs intern efectiv.</p> <p>La 11 mai 2009, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat o hotărâre prin care obliga Primăria Chișinău să ofere reclamantului, la acea vreme ofițer de poliție, și membrilor familiei sale, o locuință socială la care avea dreptul în timpul serviciului său. Procedura de executare a fost inițiată la 19 iunie 2009.</p> <p>În anul 2014, reclamantul a inițiat o acțiune în instanță în temeiul Legii nr. 87/2011, solicitând executarea hotărârii judecătorești definitive în favoarea sa și despăgubiri pentru prejudiciul moral. La 18 ianuarie 2017, prin decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție, care a confirmat hotărârile instanțelor inferioare, reclamantului i s-au acordat 10.000 MDL cu titlu de prejudiciu moral, acoperind perioada de neexecutare 11 mai 2009 – 11 iulie 2014.</p> <p>În anul 2018, reclamantul a inițiat un alt set de proceduri în temeiul Legii nr. 87/2011, solicitând executarea hotărârii judecătorești definitive în favoarea sa și despăgubiri pentru prejudiciul moral pentru perioada ulterioară neexecutării. La 24 iunie 2020, prin încheierea definitivă a Curții Supreme de Justiție, care a confirmat hotărârile instanțelor inferioare, reclamantului i s-au acordat 15.000 MDL pentru prejudiciul moral, acoperind perioada neexecutării cuprinsă între 11 iulie 2014 și 22 iulie 2019.</p> <p>În anul 2020, reclamantul a introdus o altă acțiune în temeiul Legii nr. 87/2011, plângându-se de neexecutarea hotărârii judecătorești definitive și solicitând despăgubiri pentru daune morale pentru perioada 22 iulie 2019 – 11 decembrie 2020, inclusiv despăgubiri pentru daune materiale, formate din valoarea chiriei pe care o achitase din iulie 2014 până în decembrie 2020 pentru o locuință alternativă. Procedura era încă pendinte la Curtea Supremă de Justiție la momentul depunerii ultimelor pledoarii ale părților.</p> <p>În conformitate cu circumstanțele stabilite de către instanțele naționale și astfel cum rezultă din observațiile Guvernului, care au fost necontestate de către reclamant, ultimul a primit compensații pentru chirie în perioada 2018-2020, acordate în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 646/2018, ca alternativă la asigurarea cu locuințe sociale, iar la 29 septembrie 2020 reclamantul s-a pensionat din poliție.</p> <p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns, în temeiul Articolului 6 § 1 și al Articolului 13 din Convenție, inclusiv al Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza neexecutării hotărârii judecătorești definitive și a lipsei unei căi de atac interne efective în această privință.</p>

			<p>Referitor la admisibilitate, Guvernul a susținut că plângerile reclamantului erau inadmisibile din cauza neepuizării căilor de atac interne, având în vedere că cel de-al treilea set de proceduri în baza Legii nr. 87/2011 era încă pendinte în fața instanțelor naționale. De asemenea, Guvernul a solicitat declararea cererii drept abuzivă, deoarece reclamantul nu informase Curtea despre cel de-al treilea set de proceduri.</p> <p>În replică, reclamantul a susținut că epuizase căile de atac interne, inițiind primele două seturi de proceduri în despăgubire care au acoperit perioada de neexecutare 11 mai 2009 – 22 iulie 2019, în timp ce al treilea set a vizat neexecutarea între 22 iulie 2019 și 11 decembrie 2020.</p> <p>Curtea a respins obiecția Guvernului privind neepuizarea căilor de atac interne, având în vedere că reclamantul inițiase cu succes două acțiuni în despăgubire. Ea a observat că cel de-al treilea set de proceduri a vizat o perioadă ulterioară și era încă pendinte. Totodată, Curtea a respins argumentele Guvernului referitoare la natura pretins abuzivă a cererii reclamantului, având în vedere că neinformarea Curții despre cel de-al treilea set care încă era pendinte nu a putut influența substanța plângerilor sale privind neexecutarea îndelungată a hotărârii judecătorești definitive. Curtea nu a stabilit nicio intenție a reclamantului de a o induce în eroare.</p> <p>Guvernul a susținut, de asemenea, că reclamantul și-a pierdut statutul de „victimă” după ce instanțele naționale recunoscuseră în mod expres o încălcare a dreptului său la executarea unei hotărâri judecătorești definitive și i-au oferit o reparare adecvată și suficientă, care este în concordanță cu despăgubirile acordate de către Curte în cazuri similare.</p> <p>Reclamantul nu a fost de acord cu argumentele Guvernului în acest sens și a menționat că, având în vedere absența oricărei despăgubiri pentru prejudiciul material și quantumul insuficient al despăgubirilor pentru prejudiciul moral, el a continuat să fie victimă a neexecutării hotărârii judecătorești definitive.</p> <p>Curtea a notat că, în contextul primelor două seturi de proceduri, instanțele naționale au recunoscut în esență încălcarea dreptului reclamantului la executarea hotărârii judecătorești definitive și i-au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral echivalente cu 1.220 EUR pentru perioada 11 mai 2009 – 22 iulie 2019, în timp ce al treilea set de proceduri pendinte în fața instanțelor naționale se referea la perioada de neexecutare de după 22 iulie 2019.</p> <p>Având în vedere că (i) reclamantul nu solicitase despăgubiri pentru prejudiciul material (prețul închirierii unui apartament) în primele două seturi de proceduri, (ii) beneficiase la nivel național de despăgubiri pentru încheierea unei locuințe alternative, (iii) se pensionase din poliție în luna septembrie 2020 și prin urmare, își pierduse dreptul la un loc de muncă și la o locuință socială, (iv) iar quantumul despăgubirilor pentru prejudiciul moral acordate de către instanțele naționale nu poate fi considerat disproporționat, Curtea a constatat că reclamantul nu mai poate pretinde a fi victima unei încălcări a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în raport cu plângerile sale privind neexecutarea hotărârii judecătorești definitive. Prin urmare, plângerile reclamantului au fost declarate incompatibile <i>ratione personae</i> cu prevederile Convenției, în sensul Articolului 35 § 3 (a) din Convenție, și au fost respinse în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.</p> <p>De asemenea, Curtea a considerat inadmisibilă plângerea reclamantului bazată pe Articolul 13 coroborat cu Articolul 6 și Articolul 1 din Protocolul nr. 1, prin care el a susținut că nu dispusese de nicio cale de atac internă efectivă în ceea ce privește plângerea sa privind durata excesivă a procedurii de executare, din motiv că nu a existat o „plângere justificată” privind încălcarea acestor prevederi din Convenție.</p>
18.	GALBEN (72211/14)	18.09.2025 09.10.2025	Cererea se referă la cariera de judecător a reclamantului, care s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 6 § 1 din Convenție, în legătură cu pretinsa lipsă de imparțialitate și independență a instanțelor care examinaseră cauza sa.

			<p>La 25 iunie 2025, reclamantul a comunicat Grefei Curții că nu mai dorește să își mențină cererea în fața Curții, deoarece în urma comunicării prezentei cauze, procedura internă a fost redeschisă la cererea sa, iar la finalul noii proceduri a fost pronunțată o hotărâre definitivă în favoarea sa, care a fost executată integral. El a notat, în special, că instanțele naționale au constatat o încălcare a Articolului 6 § 1 din Convenție în cauza sa, i-au acordat despăgubiri pentru prejudiciul moral și cheltuielile de judecată, și au anulat deciziile disciplinare pe care le contestase.</p> <p>Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, Curtea a constatat că nu există niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.</p>
19.	COMENDANT (802/16)	18.09.2025 09.10.2025	<p>În fața Curții, reclamantul a susținut că accesul său la instanță a fost restrâns după ce, la 18 august 2015, Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a restituit cererea sa de revizuire asupra unei încheieri care îi afecta drepturile, declinand competența de a examina cauza. La 19 noiembrie 2015, Curtea de Apel Chișinău a menținut încheierea pronunțată în primă instanță. Această plângere a fost comunicată Guvernului, iar Agentul guvernamental, în baza procedurii reglementării amiabile, a solicitat redeschiderea procedurii interne.</p> <p>La 24 iulie 2023, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea Agentului guvernamental, a redeschis procedura, a recunoscut încălcarea dreptului reclamantului prevăzut la Articolul 6 § 1 din Convenție, i-a acordat 1.000 de euro cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, a casat decizia Curții de Apel din 19 noiembrie 2015 și a reținut cauza pentru reexaminare. Ulterior, Curtea de Apel a admis recursul reclamantului împotriva încheierii Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani din 18 august 2015, a casat această încheiere și a reținut cauza pentru examinare în fond.</p> <p>Având în vedere evoluția cauzei la nivel național, Guvernul a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 lit. b) din Convenție, considerând că litigiul a fost soluționat la nivel național, reclamantul având posibilitatea de a-și exercita dreptul la un proces echitabil.</p> <p>Din aceste considerente, în absența unor circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, în conformitate cu Articolul 37 § 1 lit. b) din Convenție, Curtea a constatat că nu există niciun motiv care ar justifica examinarea în continuare a cererii. Prin urmare, Curtea a radiat cererea de pe rol.</p>
20.	TEȚCU (25218/20)	02.10.2025 23.10.2025	<p>Cauza se referă la neexecutarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești irevocabile adoptate de către instanțele judecătorești naționale în favoarea reclamantului, precum și la lipsa unui recurs intern efectiv.</p> <p>În perioada 3 iulie 2001-24 decembrie 2010, reclamantul a fost angajat al Ministerului Afacerilor Interne („MAI”). Invocând prevederile Legii nr. 416 cu privire la poliție (în vigoare la data evenimentelor), el a solicitat îmbunătățirea condițiilor sale de trai, având în vedere statutul său profesional.</p> <p>Prin hotărârea sa definitivă din 29 septembrie 2009, Curtea de Apel Chișinău a admis cererea reclamantului și a obligat Consiliul mun. Chișinău să-i asigure o locuință adecvată (cu titlu de apartament de serviciu), procedura de executare fiind intentată la 9 octombrie 2009. Această hotărâre a fost menținută prin decizia Curții Supreme de Justiție din 3 februarie 2010. Între timp, la 24 decembrie 2010, urmare a transferului său în procuratură, reclamantul a fost eliberat din funcția ocupată în cadrul MAI.</p> <p>Urmare a adoptării Legii nr. 87/2011, reclamantul a inițiat mai multe acțiuni în fața instanțelor naționale, solicitând recunoașterea încălcării drepturilor sale, precum și compensarea prejudiciului material și moral.</p> <p>Prin hotărârea sa din 2 iulie 2018, Judecătoria Buiucani, mun. Chișinău a constatat încălcarea dreptului reclamantului la executarea în termen rezonabil a hotărârii adoptate în favoarea sa. Instanța a acordat reclamantului suma de 50.000 de lei pentru prejudiciul moral, pentru perioada de neexecutare cuprinsă</p>

			<p>între 9 octombrie 2009 și 2 iulie 2018. Această hotărâre a devenit definitivă și irevocabilă, fiind menținută de către instanțele ierarhic superioare.</p> <p>De asemenea, urmare a unei noi acțiuni inițiate de către reclamant în baza Legii nr. 87, printr-o decizie definitivă din 22 iunie 2022, Curtea de Apel Chișinău a constatat că el și-a pierdut calitatea de „victimă”, întrucât fusese eliberat din funcția deținută în cadrul MAI. În consecință, instanța a reținut că hotărârea favorabilă pronunțată anterior devenise caducă și lipsită de efecte juridice. Această soluție a fost menținută de către Curtea Supremă de Justiție.</p> <p>Reclamantul s-a plâns în fața Curții de neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive pronunțate în favoarea sa, invocând încălcarea drepturilor garantate de Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție, precum și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Curtea a notat că, în ultima procedură cu privire la compensarea prejudiciului, instanțele naționale au respins acțiunea reclamantului, constatând că autoritățile nu mai aveau obligația de a-i asigura reclamantului o locuință după demisia sa din cadrul MAI. Curtea a mai menționat că, deoarece hotărârea definitivă a Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2009 nu preciza modalitatea concretă de acordare a locuinței în beneficiul reclamantului, durata acestui drept rămânea strâns legată de interpretarea dreptului intern pe care s-a întemeiat hotărârea.</p> <p>Curtea a reținut că, la 24 decembrie 2010, reclamantul a demisionat din cadrul MAI și că niciun element al hotărârii din 29 septembrie 2009 nu obliga autoritățile să-i ofere o locuință după această dată. Prin urmare, începând cu 24 decembrie 2010, Statul nu mai era ținut să-i acorde reclamantului o locuință socială în baza acelei hotărâri, dreptul său încetând odată cu încetarea raportului de muncă în cadrul poliției. Mai mult, instanțele judecătorești naționale au constatat că reclamantul nu mai îndeplinea condițiile legale pentru a beneficia de o locuință de serviciu.</p> <p>Prin urmare, Curtea a constatat că instanțele naționale au evaluat obligațiile autorităților în lumina deciziei definitive și a cadrului legal privind atribuirea locuințelor, iar concluziile la care au ajuns nu pot fi considerate arbitrare sau vădit nerezonabile.</p> <p>De asemenea, Curtea a notat că, în cadrul primei acțiuni, instanțele naționale au constatat încălcarea termenului rezonabil de executare a hotărârii și au acordat reclamantului o despăgubire substanțială pentru prejudiciul moral. Nivelul acestei despăgubiri nu poate fi considerat nerezonabil în raport cu jurisprudența Curții în cauze similare.</p> <p>În consecință, Curtea a constatat că reclamantul nu mai poate pretinde calitatea de victimă a pretensei încălcări a Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Având în vedere cele menționate, Curtea, admitând excepția de inadmisibilitate invocată de către Guvern, a reținut că plângerile întemeiate pe Articolul 6 § 1 din Convenție și pe Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție sunt incompatibile <i>ratione personae</i> cu dispozițiile Convenției și le-a respins în baza Articolului 35 §§ 3 a) și 4 din Convenție.</p> <p>În lumina constatărilor sale anterioare, Curtea a concluzionat că reclamantul nu a formulat o „plângere justificată”, în sensul Articolului 13 din Convenție. În consecință, ea a declarat și această parte a cererii vădit nefondată.</p>
21.	ORBU (10698/19)	02.10.2025 23.10.2025	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns de încălcarea drepturilor sale garantate de Articolele 6 § 1 și 13 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza executării pretins tardive a unei hotărâri judecătorești pronunțate în favoarea sa.</p> <p>Prin hotărârea Judecătoriei Soroca din 9 martie 2004, s-a dispus ca Primăria din Căinari Vechi să elibereze reclamantului titlul de autentificare a dreptului deținătorului unui teren de trei hectare. Această hotărâre nu a fost contestată cu apel și a devenit definitivă cincisprezece zile mai târziu. Procedura de executare silită a fost inițiată la 13 aprilie 2004.</p>

			<p>Contrar respectivei hotărâri judecătorești favorabile reclamantului, la 23 decembrie 2005 primăria a vândut terenul unei terțe persoane în cadrul unei licitații publice. La 21 aprilie 2008, instanța de contencios administrativ a anulat actele administrative și contractul de vânzare a terenului litigios. Reclamantul a intentat mai multe acțiuni civile împotriva primăriei, dar de fiecare dată cererile au fost respinse.</p> <p>În perioada 2004-2014 reclamantul a fost implicat în numeroase procese judiciare înainte de a obține, în cele din urmă, o decizie favorabilă, prin restituirea terenului agricol la 11 aprilie 2014 și emiterea titlului de proprietate. Hotărârea judecătorească definitivă din 9 martie 2004 a fost executată parțial la 11 aprilie 2014 și integral la 14 martie 2017.</p> <p>La 12 aprilie 2017 reclamantul a inițiat o acțiune în baza Legii nr. 87 și a susținut că hotărârea în favoarea sa din 9 martie 2004 nu fusese executată într-un termen rezonabil, solicitând 20.000 de euro pentru prejudiciile suferite.</p> <p>Urmare a admiterii parțiale a acțiunii reclamantului, instanța a constatat, prin hotărârea din 22 decembrie 2017, că a existat o încălcare a dreptului la executarea în termen rezonabil a hotărârii judecătorești și a dispus încasarea a 300 de euro pentru prejudiciul suferit, precum și a 2.000 de lei moldovenești pentru costuri și cheltuieli. Ulterior, părțile implicate în proces au depus apel.</p> <p>La 24 aprilie 2018, Curtea de Apel Chișinău a respins cererea de apel depusă de către Ministerul Justiției și executorul judecătoresc, a admis apelul reclamantului și a modificat hotărârea din 22 decembrie 2017 în partea referitoare la quantumul despăgubirilor, majorându-le de la 300 de euro la 1.000 de euro. Ministerul Justiției și reclamantul au depus recurs.</p> <p>Prin decizia sa din 22 august 2018, Curtea Supremă de Justiție a respins recursurile respective ca inadmisibile.</p> <p>În cauza respectivă, Guvernul a prezentat Curții o declarație unilaterală, prin care a recunoscut că a existat o încălcare a Articolelor 6 § 1 și 13 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, din cauza executării tardive a hotărârii judecătorești, invitând Curtea să radieze cererea de pe rol. Totodată, Guvernul s-a oferit să achite reclamantului 600 de euro pentru prejudiciul moral și pentru costuri și cheltuieli.</p> <p>Având în vedere concesiile conținute în declarația Guvernului, precum și quantumul compensației propuse (care este în conformitate cu sumele acordate în cauze similare), Curtea a radiat cererea de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 1 litera c) din Convenție.</p>
22.	COLBASIUC (57074/13)	02.10.2025 23.10.2025	<p>În fața Curții, reclamantul, în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, a susținut că completul Curții Supreme de Justiție care a soluționat cauza a fost constituit contrar prevederilor legale, fapt care a afectat și dreptul său de proprietate.</p> <p>În fapt, litigiul național se referă la o dispută comercială între societatea T. și o societate publică de căi ferate. În perioada în care procesele naționale erau pendinte, C. – administratorul și singurul acționar al societății, a decedat, reclamantul în prezenta cauză fiind fiul și moștenitorul lui.</p> <p>La 20 februarie 2013, Curtea Supremă de Justiție a casat hotărârile instanțelor inferioare și a pronunțat o decizie în favoarea societății feroviare. La 7 aprilie 2014, Curtea de Apel Chișinău a numit un administrator provizoriu al societății, iar la 8 octombrie 2014 a fost deschisă procedura de insolvență. La 25 februarie 2015, societatea T. a fost lichidată și a fost dispusă radierea acesteia din registrul persoanelor juridice.</p> <p>În decizia sa, Curtea a considerat imperios să examineze dacă reclamantul are calitatea de victimă. Cu privire la acest aspect, Curtea a observat că reclamantul se plânge în numele societății T., care a fost parte în procedurile naționale, și că el este moștenitorul unicului asociat al respectivei companii.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a notat constatările Curții de Apel Chișinău, potrivit cărora, în cadrul procedurii de insolvență, după decesul tatălui reclamantului și înainte de numirea administratorului provizoriu, exista o altă persoană care avea dreptul de a reprezenta societatea T., iar reclamantul nu a furnizat</p>

			<p>explicații care ar demonstra că el s-ar fi aflat într-o imposibilitate concretă și reală de a sesiza Curtea. Astfel, Curtea nu a găsit niciun motiv pentru a deroga de la principiul referitor la calitatea persoanelor care pot introduce o cerere în numele unei societăți.</p> <p>Prin urmare, Curtea a declarat plângerea drept inadmisibilă <i>ratione personae</i> în sensul Articolului 35 § 3 lit. a) din Convenție și a respins cererea conform Articolului 35 § 4 din Convenție.</p>
23.	COJOCARI (6576/18)	02.10.2025 23.10.2025	<p>În fața Curții, reclamantul s-a plâns în baza Articolului 3 din Convenție, invocând tratamentul medical insuficient în închisoare, precum și în baza Articolului 5 § 3 din Convenție, argumentând lipsa unor motive relevante și suficiente pentru arestarea sa preventivă.</p> <p>Prin scrisoarea din 19 iulie 2024, Curtea a invitat avocatul reclamantului să prezinte comentariile clientului său în replică la observațiile formulate de către Guvern. La această scrisoare nu a fost recepționat niciun răspuns.</p> <p>Printr-o scrisoare din 17 decembrie 2024, trimisă prin poștă recomandată, avocatul reclamantului a fost notificat că termenul acordat pentru depunerea observațiilor clientului său expirase și că nu fusese solicitată nicio prelungire a termenului. Scrisoarea a fost returnată ca fiind nerevendicată.</p> <p>Din aceste considerente, în absența oricăror circumstanțe speciale privind respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, Curtea, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, a considerat că nu mai este justificată continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.</p>
24.	BUSINESS- INVESTIȚII PENTRU TOȚI S.A. (48998/10)	02.10.2025 23.10.2025	<p>În fața Curții, societatea reclamantă s-a plâns în temeiul Articolului 6 § 1 din Convenție, invocând încălcarea dreptului său de acces la justiție.</p> <p>La 25 aprilie 2025, societatea reclamantă a informat Curtea că dorește să retragă cererea sa adresată la Curte, întrucât litigiul fusese soluționat la nivel național.</p> <p>Din aceste considerente, în absența oricăror circumstanțe speciale privind respectarea drepturilor garantate de Convenție și de Protocoalele sale, Curtea, în conformitate cu Articolul 37 § 1 (a) din Convenție, a considerat că nu mai este justificată continuarea examinării cererii. Prin urmare, ea a radiat cererea de pe rol.</p>
25.	ANDRONESI (26806/15)	02.10.2025 23.10.2025	<p>Reclamanta s-a plâns în fața Curții în baza Articolului 3 din Convenție, referindu-se la eșecul autorităților naționale de a o proteja împotriva acțiunilor violente ale fostului soț agresor. De asemenea, ea s-a plâns de încălcarea Articolului 6 din Convenție, urmare a omisiunii instanțelor naționale de a examina argumentul invocat de către ea, privind imposibilitatea conviețuirii în același apartament cu fostul soț agresor din cauza suferințelor fizice și psihice cauzate de către el.</p> <p>Guvernul și reclamanta au semnat declarații de soluționare amiabilă a cauzei, care ulterior au fost acceptate de către Curte. Prin acestea, Guvernul s-a angajat să achite reclamantei 3.000 de euro pentru orice prejudiciu, inclusiv costuri și cheltuieli.</p> <p>Considerând că declarațiile de soluționare amiabilă în prezenta cauză sunt bazate pe respectarea drepturilor omului garantate prin Convenție și prin Protocoalele sale, precum și în lipsa oricăror motive care ar justifica examinarea în continuare a cererilor, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 39 din Convenție.</p>
26.	MADAN (29195/15)	16.10.2025 13.11.2025	<p>În fața Curții, reclamantul a susținut că, în urma casării de către Curtea Supremă de Justiție a unei hotărâri favorabile lui, fără a-i fi oferită posibilitatea de a depune o referință asupra recursului introdus de către partea adversă, a fost încălcat dreptul său la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, fapt care a atras și o încălcare a dreptului său la respectarea bunurilor, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.</p> <p>Cauza se referă la o acțiune civilă formulată de către reclamant împotriva lui A.M., prin care s-a solicitat îndepărtarea obstacolelor create de către pârât la folosirea verandei care era conectată structural la ambele imobile ale părților.</p>

			<p>La 17 decembrie 2014, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul formulat de către partea adversă și a casat hotărârile favorabile reclamantului emise de către instanțele inferioare, făcând referire la faptul că reclamantul fusese autorizat să construiască doar jumătate din verandă, restul nefiind legalizată și situată pe proprietatea lui A.M.</p> <p>La 11 iunie 2015, reclamantul a introdus o cerere în fața Curții, care a fost comunicată Guvernului la 22 septembrie 2021.</p> <p>La 16 decembrie 2021, în cadrul procedurii de soluționare amiabilă, reclamantul a formulat o cerere de revizuire a deciziei Curții Supreme de Justiție din 17 decembrie 2014. La 9 februarie 2022, instanța a admis cererea reclamantului, a casat hotărârea sa din 17 decembrie 2014, și a reținut cauza spre examinare.</p> <p>La 11 mai 2022, Curtea Supremă de Justiție, după ce a oferit reclamantului posibilitatea de a depune o referință, a admis recursul, a casat decizia Curții de Apel și a trimis cauza spre rejudecare unui nou complet de judecată. La 21 februarie 2023, Curtea de Apel a admis apelul lui A.M., a casat decizia Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, și a respins cererile reclamantului ca fiind vădit nefondate. Instanța a adoptat același raționament ca și Curtea Supremă de Justiție în decizia sa din 17 decembrie 2014.</p> <p>În fața Curții, reclamantul a susținut că, în cadrul examinării revizuirii, Curtea Supremă de Justiție nu a constatat în mod expres o încălcare a Articolului 6 din Convenție și că reexaminarea cauzei nu a constituit o remediere suficientă, având în vedere că Curtea de Apel nu îi schimbase situația în mod favorabil; respectiv, calitatea sa de „victimă” în sensul Convenției nu încetase. În orice caz, reclamantul a susținut că Articolul 6 § 1 din Convenție a fost încălcat din cauza duratei excesive a procedurilor naționale, având în vedere că cererea sa inițială a fost depusă la 16 februarie 2011 și era pendinte până la acel moment.</p> <p>Cu privire la aceste argumente, Curtea a observat că reclamantul nu a prezentat niciun document care ar sugera că el ar fi epuizat căile de atac interne disponibile în temeiul Legii nr. 87/2011, iar problema duratei excesive nu a fost ridicată în cadrul procedurilor naționale. Prin urmare, această plângere a fost respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 1 și 4 din Convenție, din motivul neepuizării căilor de atac interne.</p> <p>Referitor la existența calității de „victimă”, Curtea a reținut că, în urma procedurii de revizuire inițiate de către reclamant, Curtea Supremă de Justiție a dispus redeschiderea procedurilor, a acceptat în mod tacit și a recunoscut în esență încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, a casat decizia sa anterioară din 17 decembrie 2014 și a reținut cauza pentru examinare. Astfel, reclamantului i s-a oferit posibilitatea de a depune o referință și de a prezenta probe care ar justifica poziția sa în fața instanței naționale. În aceste circumstanțe, Curtea a considerat că redeschiderea procedurilor a constituit cel mai adecvat remediu pentru reclamant.</p> <p>Având în vedere examinarea cauzei în urma redeschiderii procedurii, Curtea a considerat că statul și-a îndeplinit obligațiile pozitive care îi revin în temeiul Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, oferind reclamantului un for adecvat pentru a-și apăra drepturile în fața unei instanțe cu competență deplină, chiar dacă rezultatul a rămas nefavorabil pentru acesta. Prin urmare, Curtea a susținut argumentele Guvernului și a constatat că reclamantul nu mai este victima presupuselor încălcări, cererea fiind respinsă în conformitate cu Articolul 35 §§ 3 (a) și 4 din Convenție.</p>
27.	ASOCIAȚIA OBȘTEASCĂ „CENTRUL DE INFORMAȚII GENDERDOC- M”	13.11.2025 04.12.2025	<p>În fața Curții, asociația reclamantă a susținut că autoritățile publice nu și-au îndeplinit obligația pozitivă de a trage la răspundere persoanele care oferă posibilitatea de a posta comentarii online pentru conținutul acestor comentarii atunci când acestea incită la ură și discriminare împotriva membrilor comunității LGBT.</p> <p>Cauza se referă la o acțiune civilă formulată de către asociația reclamantă împotriva unui post de televiziune prin care aceasta a urmărit să obțină o</p>

	(17766/16)		<p>hotărâre judecătorească care să stabilească obligațiile portalurilor de știri online de a modera comentariile care afectează onoarea și demnitatea persoanelor menționate și de a preveni incitarea la ură, violență, și discriminare.</p> <p>La 23 februarie 2015, Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani a admis în parte cererea asociației reclamante. La 22 septembrie 2015, Curtea de Apel Chișinău a casat hotărârea instanței inferioare, invocând că legea nu prevedea atragerea răspunderii unui portal de știri pentru comentariile postate de către vizitatori. La 2 februarie 2016, Curtea Supremă de Justiție a menținut hotărârea instanței inferioare.</p> <p>În cadrul examinării admisibilității plângerii, Curtea a observat că asociația reclamantă nu a solicitat autorizația de a reprezenta vreun reclamant individual. Curtea a reiterat că particularii pot solicita să fie parte în procedurile în fața Curții chiar și în cazul în care aceștia nu au participat direct la procedurile interne, fiind apărați de către o organizație specializată.</p> <p>Curtea a reamintit că o asociație nu poate pretinde, în sensul Articolului 34 din Convenție, că este victimă a actelor sau a omisiunilor care au afectat drepturile și libertățile membrilor săi individuali, care sunt persoane adulte cu capacitate juridică deplină și pot, prin urmare, să depună plângeri în nume propriu.</p> <p>Deși Curtea a recunoscut că persoanele juridice pot, în principiu, să fie afectate de anumite încălcări, ea a observat că asociația reclamantă nu a demonstrat în ce mod comentariile anonime postate pe un portal de știri i-au afectat propriile activități. Totodată, Curtea a notat că nicio persoană afectată de pretinsa încălcare a drepturilor prevăzute în Convenție nu a depus o cerere la Curte.</p> <p>Prin urmare, asociația reclamantă nu poate pretinde că este victimă directă sau indirectă, în sensul Articolului 34 din Convenție, a unei încălcări a Articolului 8 din Convenție, luat separat sau în coroborare cu Articolele 13 și 14. Respectiv, Curtea a declarat cererea inadmisibilă <i>ratione personae</i>, în sensul Articolului 35 § 3 (a), și a respins-o în conformitate cu Articolul 35 § 4 din Convenție.</p>
28.	STEPANOV (9200/15)	20.11.2025 11.12.2025	<p>Cauza se referă la presupuse încălcări ale Articolelor 6 și 11 din Convenție în auto-proclamata „republică moldovenească nistreană”. Plângerile reclamantului au fost comunicate Guvernelor Republicii Moldova și Rusiei.</p> <p>La 2 iulie 2025, avocatul reclamantului a informat Grefa Curții despre intenția clientului său de a-și retrage cererea adresată Curții.</p> <p>Considerând că reclamantul nu mai dorește să continue procedura, precum și în lipsa unor circumstanțe speciale care să impună continuarea examinării cererii, Curtea a decis radierea cauzei de pe rol, în conformitate cu Articolul 37 § 2 din Convenție.</p>
29.	DUTCA (35739/17)	20.11.2025 11.12.2025	<p>Cererea se referă la pretinse încălcări ale drepturilor reclamantei garantate de Articolele 10 și 13 din Convenție, produse în regiunea transnistreană a Republicii Moldova. Cererea a fost comunicată atât Guvernului Republicii Moldova, cât și Guvernului Federației Ruse.</p> <p>La 30 mai 2025, reprezentantul reclamantei a informat Grefa Curții despre intenția reclamantei de a-și retrage cererea. În lumina acestei declarații, Curtea a concluzionat că reclamanta nu mai intenționează să continue procedura, în conformitate cu Articolul 37 § 1 lit. (a) din Convenție. De asemenea, Curtea a constatat că nu există circumstanțe speciale privind respectarea drepturilor omului care să justifice continuarea examinării cauzei.</p> <p>Cu toate acestea, Curtea a menționat că, potrivit Articolului 37 § 2 din Convenție, ea își rezervă dreptul de a repune cererea pe rol în cazul în care circumstanțele o vor impune. Respectiv, Curtea a decis în unanimitate radierea cererii de pe rol.</p>
30.	GHIORIG S.R.L. (55374/16)	20.11.2025 11.12.2025	<p>În fața Curții, compania reclamantă s-a plâns în baza Articolului 6 § 1 din Convenție și a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, susținând că decizia definitivă a Curții Supreme de Justiție din 23 martie 2016, prin care au</p>

		<p>fost casate hotărârile instanțelor inferioare pronunțate în favoarea sa, a cauzat o încălcare a dreptului său la un proces echitabil și a dreptului la respectarea bunurilor.</p> <p>După comunicarea prezentei cauze Guvernului, Agentul guvernamental a inițiat procedura de revizuire a deciziei Curții Supreme contestate. Ca urmare, prin încheierea din 18 ianuarie 2023, Curtea Supremă de Justiție a admis cererea de revizuire, a constatat încălcarea drepturilor companiei reclamante garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție și de Articolul 1 din Protocolul nr. 1, a casat propria decizie din 23 martie 2016, a dispus rejudecarea recursului și a acordat companiei reclamante suma de 3.600 euro pentru prejudiciul moral.</p> <p>În urma rejudecării cauzei, prin decizia sa din 28 mai 2025, Curtea Supremă de Justiție a respins recursul părții adverse și a menținut hotărârile judecătorești favorabile companiei reclamante, pronunțate de către instanțele inferioare. Compania reclamantă nu a depus cereri suplimentare pentru repararea prejudiciului material în cadrul procedurii de revizuire.</p> <p>În observațiile sale adresate Curții, Guvernul a susținut că, în urma revizuirii și rejudecării cauzei, compania reclamantă a beneficiat de <i>restitutio in integrum</i>, întrucât situația care a constituit temeiul cererii în fața Curții – casarea hotărârii definitive favorabile – a fost înlăturată integral. Prin urmare, Guvernul a invitat Curtea să radieze cererea de pe rol în baza Articolului 37 din Convenție.</p> <p>În răspunsul său, compania reclamantă a contestat această concluzie, susținând că, în pofida rezultatului favorabil obținut în procedura de revizuire, nu a beneficiat de executarea deciziei definitive din 28 mai 2025. De asemenea, ea a susținut că despăgubirea acordată nu ar fi suficientă pentru a-i înlătura calitatea de „victimă” în sensul Convenției.</p> <p>Curtea a reținut că situația de care se plângea compania reclamantă a fost soluționată integral prin intervenția instanțelor naționale: hotărârea problematică a fost anulată, cauza a fost reexaminată, iar soluția favorabilă companiei reclamante a fost restabilită. Curtea a considerat că aceasta a beneficiat de o redresare adecvată, inclusiv de acordarea unei compensații conforme jurisprudenței sale. Totodată, Curtea a notat că eventualele probleme legate de executarea deciziei Curții Supreme de Justiție din 28 mai 2025 pot face obiectul unei noi cereri, dacă compania reclamantă va considera necesar.</p> <p>Din aceste considerente, în absența oricăror circumstanțe speciale cu privire la respectarea drepturilor garantate de Convenție sau de Protocelele sale, Curtea a radiat cererea de pe rol, notând că litigiul fusese soluționat la nivel național, în sensul Articolului 37 § 1 (b) din Convenție.</p>
--	--	---

III. ANALIZA ÎNCĂLCĂRILOR CONSTATATE: TENDINȚE, MĂSURI ÎNTREPRINSE ȘI/SAU PRECONIZATE

Hotărârile Curții pronunțate în anul 2025 în cauzele referitoare la Republica Moldova relevă încălcarea următoarelor articole din Convenție:

Articolul 3 – dreptul de a nu fi supus tratamentelor inumane și degradante, sub aspect material (cauza *Platon*);

Articolul 3 – dreptul de a nu fi supus tratamentelor inumane și degradante, sub aspect procedural, rezultat din efectuarea unei investigații eficiente (cauzele *I.C.* și *Gutium*);

Articolul 4 – dreptul de a nu fi supus sclaviei și muncii forțate (aspectul material și procedural) (cauza *I.C.*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (aspectul civil) (cauzele *Budescu, Neamțu, Cavca, Ciocoi, Prisacaru, Ceachir, Grama, Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 162, „Silumin” S.R.L., „Seksimp Group” S.R.L., „Cedron-G.I.S.” S.R.L., „Alpinia” S.R.L., „Institutul pentru Proiectări Drumuri Auto” S.A.*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (aspectul penal) (cauza *Porojan*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (durata procedurilor) (cauzele *Suşco, Ditmansen Mîndru, Vataga, „Ion Drag” S.R.L.*);

Articolul 6 – dreptul la un proces echitabil (executarea hotărârilor judecătorești definitive) (cauzele *Balcan și Romașcu, Daniliuc, Berliba, Țibîrnă și alții, „Ion Drag” S.R.L., Ocul și alții, Zagorodniuc, Țurcan, Teacă, Furtună, Apostol, Timofți-Rusanovscaia, „Tiramisa” S.R.L., „F.P.C. Descriu” S.R.L., „Lux-Stil” S.R.L.*);

Articolul 8 – dreptul la respectarea vieții private și de familie (cauzele *S.M., Postica, I.C., Tăbăcaru și Burdeinii, Platon, Roșca, „Fiodorov & CO” S.R.L.*);

Articolul 10 – dreptul la libertatea de exprimare (cauzele *Străisteanu și Balacci*);

Articolul 13 – dreptul la un remediu efectiv (cauzele *Sușco, Ditmansen Mîndru, Platon*);

Articolul 14 – interzicerea discriminării (cauza *I.C.*);

Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție – protecția proprietății (cauzele *Budescu, Balcan și Romașcu, Daniliuc, Glijinschi, Berliba, Stăvilă, Neamțu, Țibîrnă și alții, Ciocoi, Zagorodniuc, Ocul și alții, Țurcan, Furtună, Grama, Î.M. „Becor” S.R.L., „Seksimp Group” S.R.L., „Ion Drag” S.R.L., „Tiramisa” S.R.L., F.P.C. „Descriu” S.R.L., „Lux-Stil” S.R.L., „Institutul pentru Proiectări Drumuri Auto” S.A.*).

A. Analiza încălcărilor constatate și tendințe în jurisprudența Curții

În anul 2025, jurisprudența Curții în cauzele referitoare la Republica Moldova continuă să evidențieze probleme sistemice persistente, în special în materia dreptului la un proces echitabil și a protecției proprietății. Încălcările constatate vizează, în principal, durata excesivă a procedurilor judiciare, neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești irevocabile, motivarea insuficientă a hotărârilor judecătorești, încălcarea principiului securității raporturilor juridice prin admiterea unui apel/recurs tardiv, precum și limitări ale accesului efectiv la justiție. De asemenea, în mai multe cauze Curtea a constatat încălcări rezultate din neasigurarea unui echilibru just între variate interese concurente, dată fiind argumentarea insuficientă a necesității și a proporționalității ingerințelor în drepturile și libertățile fundamentale.

În anul de referință, Curtea a evidențiat și aspecte jurisprudențiale noi. În contextul procesului de dezinstituționalizare a persoanelor cu dizabilități intelectuale, într-o cauză¹ Curtea a examinat situația unei femei cu dizabilitate intelectuală, plasată într-o familie după dezinstituționalizarea sa dintr-un internat, care a invocat exploatarea sa prin muncă și abuzul sexual la care fusese supusă. În hotărârea sa, Curtea a identificat multiple deficiențe în mecanismele de protecție și monitorizare ale autorităților față de persoanele vulnerabile. Într-o altă cauză², Curtea a analizat compatibilitatea unei proceduri disciplinare cu garanțiile dreptului la un proces echitabil, în contextul în care un funcționar public a fost destituit după ce ar fi fost instigat de către un agent sub acoperire al statului să accepte mită în cadrul unui test de integritate profesională, reținând deficiențe procedurale relevante din perspectiva Articolului 6 din Convenție.

1. Încălcări ale Articolului 3 din Convenție, referitoare la protejarea dreptului de a nu fi supus relexor tratamentelor, precum și efectuarea investigațiilor eficiente în acest sens

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 3 din Convenție în trei cauze împotriva Republicii Moldova.

În cauza *I.C.*³, Curtea a constatat că investigația a fost deficitară și că autoritățile nu și-au respectat obligația pozitivă de a aplica în mod efectiv legislația penală privind protecția împotriva tuturor formelor de viol și abuz sexual. În particular, Curtea a menționat lipsa unei „acomodări procedurale” care să corespundă situației vulnerabile în care se afla reclamanta, revictimizarea acesteia și crearea unui climat umilitor în contextul investigării unor fapte privind inviolabilitatea

¹ *I.C. v. Republica Moldova* (nr. 36436/22, definitivă din 27 mai 2025);

² *Cavca v. Republica Moldova* (nr. 21766/22, definitivă din 9 aprilie 2025).

³ Cauza se referă la plângerile unei femei cu dizabilități intelectuale cu privire la faptul că a fost supusă muncii forțate și abuzată sexual, ulterior transferului său, în anul 2013, din îngrijirea statului pentru a locui la o fermă, în urma unei proceduri de dezinstituționalizare. Reclamanta a părăsit ferma după cinci ani și, cu sprijinul unei organizații non-guvernamentale, a depus o plângere la organele de poliție împotriva cuplului care deținea ferma. Procedurile judiciare subsecvente s-au finalizat cu achitarea persoanelor vizate.

sexuală. Curtea a notat că în procedurile din fața ei nu a fost contestat cadrul legal de incriminare a violenței sexuale, însă problema a constat în modul de aplicare a acestuia în practică și eficiența răspunsului penal în situația individuală a reclamantei. În consecință, Curtea a hotărât că a existat o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect procedural.

În cauza *Gutium*, Curtea a stabilit că autoritățile nu și-au îndeplinit obligația pozitivă de a investiga eficient pretensele fapte de rele tratamente. În special, Curtea a reținut că actul de încetare a investigațiilor împotriva a doi dintre cei trei suspecți nu a fost suficient de motivat. În plus, acest fapt a determinat recalificarea faptei, cu excluderea circumstanței agravante de comitere a infracțiunii de către două sau mai multe persoane. De asemenea, Curtea a stabilit că instanța națională a aplicat în mod eronat *principiul non bis in idem* în raport cu ordonanța procurorului privind scoaterea de sub urmărire penală a celor doi suspecți. Motivul a constat în faptul că ordonanța procurorului nu era un act final și, corespunzător, putea fi contestată. Totodată, Curtea a criticat pedeapsa blândă aplicată celui de-al treilea învinuit și cuantumul relativ redus al despăgubirilor acordate pentru prejudiciul moral suferit de către reclamant. În consecință, Curtea a stabilit că a avut loc o încălcare a Articolului 3 din Convenție sub aspect procedural.

În cauza *Platon*⁴, Curtea a constatat încălcarea, sub aspect material, a Articolului 3 din Convenție, din cauza neacordării asistenței medicale corespunzătoare reclamantului, care se afla în detenție. Mai exact, Curtea a indicat că autoritățile naționale nu au întreprins măsurile necesare pentru a remedia situația medicală a reclamantului. Curtea a stabilit că era de obligația autorităților să-i acorde prompt reclamantului asistența medicală pentru durerile dentare, inclusiv să-i permită, dacă era cazul, tratamentul în afara sistemului penitenciar. Suplimentar, Curtea a reținut că plângerile persistente ale reclamantului referitoare la durerile acute de rinichi au fost ignorate de către autorități, fără a prezenta probe medicale care să demonstreze că reclamantul ar fi fost examinat în mod efectiv sau că ar fi refuzat examinările medicale relevante. Aceste omisiuni au fost considerate incompatibile cu obligațiile statului prevăzute de Articolul 3 din Convenție.

Hotărârile menționate au fost transmise spre informare Procuraturii Generale, Ministerului Afacerilor Interne, Ministerului Muncii și Protecției Sociale și Administrației Naționale a Penitenciarelor, în funcție de domeniul de competență, cu solicitarea diseminării acestora către toți procurorii, ofițerii de urmărire penală, angajații din cadrul administrației penitenciare, personalul medical și alți specialiști implicați, în scopul îmbunătățirii practicilor existente și al prevenirii repetării unor încălcări similare. De asemenea, Agentul guvernamental a sugerat Procuraturii Generale examinarea posibilității și a oportunității redeschiderii procedurilor judiciare la nivel național, în scopul remedierii deficiențelor procedurale identificate în hotărârea *I.C.*

2. Încălări ale Articolului 4 din Convenție, privind dreptul de a nu fi supus sclaviei și muncii forțate

În anul 2025, Curtea a constatat, pentru prima dată în privința Republicii Moldova, încălcarea Articolului 4 din Convenție, în cauza *I.C.*, referitoare la interzicerea sclaviei și a muncii forțate.

Sub aspect material, Curtea a menționat că, la data evenimentelor (2013-2018), legislația națională cu privire la dezinstituționalizarea persoanelor cu dizabilități mintale lipsite de capacitate de exercițiu nu oferea o protecție efectivă împotriva traficului de persoane și altor forme de exploatare contrare Articolului 4 din Convenție. În special, Curtea a atras atenția asupra faptului că nu au existat suficiente servicii comunitare adecvate de sprijin care să asiste persoanele dezinstituționalizate în procesul de luare a deciziilor și să le monitorizeze pentru a preveni eventualele abuzuri.

Sub aspect procedural, Curtea a analizat obligațiile pozitive sub două aspecte.

În primul rând, Curtea a considerat că autoritățile naționale nu și-au îndeplinit obligația pozitivă de a lua măsuri de protecție în privința reclamantei. În acest sens, Curtea a reținut că nu fusese realizată o evaluare a riscurilor atunci când cuplul I.P. și L.P. solicitase administrației internatului luarea reclamantei din internat pentru a locui la ferma lor, în contextul în care aceștia menționaseră expres că erau în căutarea unei femei pentru muncă la fermă și/sau pentru a deveni gospodina sau „mireasa” unui angajat. În opinia Curții, o asemenea solicitare trebuia să constituie un semnal de

⁴ Această hotărâre a devenit definitivă la 9 ianuarie 2026.

alarmă pentru autorități. Totodată, Curtea a notat că, deși existau indicii privind existența unui potențial risc de exploatare, reclamantei nu i-a fost acordat sprijinul necesar.

În al doilea rând, Curtea a notat, fără a se pronunța asupra vinovăției persoanelor anchetate, că au existat deficiențe semnificative în reacția autorităților la plângerea reclamantei și la dovezile *prima facie* că ea fusese supusă unui tratament contrar Articolului 4 din Convenție. În acest context, Curtea s-a referit la eșecul organului de urmărire penală de a investiga administrația internatului și asistenții sociali responsabili de monitorizarea reclamantei după dezinstituționalizare. În plus, Curtea a subliniat că autoritățile naționale nu au ținut cont de situația de dependență în care s-a pomenit reclamanta și de dizabilitatea sa intelectuală. În consecință, Curtea a statuat că deficiențele admise nu au permis clarificarea circumstanțelor cu privire la plasarea reclamantei în grija cuplului I.P. și L.P., inclusiv pretinsa exploatare a reclamantei de către aceștia.

Constatările Curții în cauza *I.C.* au fost discutate, inclusiv, în cadrul reuniunilor Consiliului Consultativ de pe lângă Agentul guvernamental din 11 septembrie 2025 și 19 decembrie 2025. În acest context, au fost analizate provocările actuale și necesitatea consolidării răspunsului instituțional la nivel național, fiind propuse soluții pentru accelerarea procesului de executare a hotărârii Curții.

Suplimentar, în contextul supravegherii executării hotărârii pronunțate în cauza *I.C.*, Agentul guvernamental a prezentat Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei un plan de acțiuni, în care au fost detaliate măsurile cu caracter individual și general, care au fost fie deja adoptate de către autoritățile naționale, fie planificate pentru a remedia deficiențele constatate de către Curte.

3. Încălări ale dreptului la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 din Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 din Convenție în 32 de cauze împotriva Republicii Moldova, reprezentând aproximativ două treimi din numărul total al hotărârilor pronunțate. Dintre hotărârile pronunțate, 13 se referă la aspectul civil al dreptului la un proces echitabil, o hotărâre vizează aspectul penal, 15 hotărâri au constatat încălcări ale Convenției rezultate din neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești irevocabile pronunțate la nivel național, iar 4 hotărâri s-au referit la durata îndelungată a proceselor civile sau penale.

I. Aspectul civil

Motivarea insuficientă a hotărârilor judecătorești

În cauzele „*Seksimp Group*” S.R.L., „*Alpinia*” S.R.L. și „*Institutul pentru Proiectări Drumuri Auto*” S.A., Curtea a constatat încălcarea Articolului 6 § 1 din Convenție, reținând că instanțele naționale nu au examinat sau nu au răspuns în mod adecvat la unele argumente esențiale și decisive pentru soluționarea litigiului ori au pronunțat soluții contradictorii, fără o justificare suficientă.

Încălcarea principiului securității raporturilor juridice ca urmare a admiterii cererilor tardive

În cauzele *Budescu*, *Neamțu*, *Grama* și „*Cedron-G.I.S.*” S.R.L., Curtea a subliniat că examinarea unui apel sau recurs depus peste termen, fără o justificare plauzibilă, încalcă securitatea raporturilor juridice.

Neatragerea în proces a persoanelor ale căror drepturi au fost afectate

În cauzele „*Silumin*” S.R.L. și *Ciocoli*, Curtea a constatat că instanțele naționale au pronunțat hotărâri care au afectat în mod direct drepturile reclamantilor, fără a-i implica în procedurile judiciare sau, după constatarea încălcării la nivel național, fără a le acorda despăgubiri adecvate. În consecință, Curtea a constatat încălcarea dreptului reclamantilor de acces la o instanță, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție.

Încălcarea principiului contradictorialității și al egalității armelor

În cauza *Cavca*, Curtea a reținut deficiențe procedurale în cadrul testării integrității profesionale, inclusiv lipsa examinării efective a argumentului privind provocarea și imposibilitatea contestării rezultatului testului în condiții de contradictorialitate.

În cauza *Ceachir*, Curtea a constatat că reclamanta nu a avut acces la documentele pe care autoritatea fiscală și-a întemeiat pretențiile, ceea ce a încălcat principiile contradictorialității și egalității armelor, garantate de Articolul 6 § 1 din Convenție.

Refuzul examinării cererii din motivul neachitării taxei de stat

În cauzele privind restricționarea accesului la justiție din motivul neachitării taxei de stat, Curtea s-a concentrat pe motivarea actelor instanțelor naționale în contextul examinării cererilor de scutire de la plata taxei de stat.

În cauza *Prisacaru*, Curtea a menționat că reclamantii au prezentat Curții Supreme de Justiție probe justificative privind situația lor familială și financiară. Aceste elemente erau relevante pentru evaluarea eligibilității reclamantilor de a fi scutiți de la plata taxei de stat și au fost aduse la cunoștința instanței. Cu toate acestea, Curtea Supremă de Justiție nu a furnizat niciun motiv pentru respingerea probelor prezentate de către reclamantii, care atestau șomajul și incapacitatea temporară de muncă a acestora, precum și veniturile lor reduse. Astfel, Curtea a concluzionat că instanța de recurs a refuzat nejustificat examinarea recursului reclamantilor, încălcând Articolul 6 din Convenție.

În cauza *Cooperativa de Construcție a Locuințelor nr. 162*, Curtea a indicat că unicul cont bancar al companiei reclamante fusese pus sub sechestru și că aceasta prezentase un certificat care atesta acest fapt. De asemenea, compania reclamantă a susținut că incapacitatea sa financiară a rezultat din datoriile acumulate ale persoanelor fizice pe care intenționa să le acționeze în judecată și că, în calitate de persoană juridică, nu dispunea de alte resurse. În pofida motivelor invocate de către compania reclamantă și a probelor prezentate, instanțele naționale au respins cererea de scutire de la plata taxei de stat, fără a examina aceste probe și fără a furniza alte motive pertinente și suficiente pentru decizia adoptată. În consecință, Curtea a considerat că a existat o încălcare a Articolului 6 din Convenție.

II. Aspectul penal

Cauza *Porojan* se referă la asigurarea dreptului reclamantului la apărare în procesul penal în privința sa. Curtea a stabilit că instanțele naționale au refuzat să examineze apelul depus de către avocata reclamantului, deoarece ea nu a putut dovedi validitatea împuternicirilor sale de a-l reprezenta pe reclamant *in absentia*. Mai exact, instanțele naționale au invocat două motive. Primul motiv se referea la absența reclamantului de la examinarea cauzei și la imposibilitatea implicită de a confirma verbal împuternicirile avocatei. Celălalt motiv viza autentificarea semnăturii reclamantului în scrisoarea olografă, expediată pe adresa Curții de Apel, prin care reclamantul a confirmat împuternicirile avocatei. Referitor la primul argument, Curtea a menționat că o persoană acuzată nu își pierde dreptul la apărare pentru simplul fapt că nu se prezintă la o ședință de judecată. Cu referire la argumentul privind autentificarea scrisorii olografe, Curtea a notat că nu exista un temei juridic pentru o asemenea cerință, menționând că instanțele au avut o abordare excesiv de formalistă. În fine, Curtea a subliniat că instanțele naționale nu i-au acordat niciodată reclamantului un termen suplimentar pentru a se conforma noilor cerințe și nu au prezentat niciun motiv pentru a pune la îndoială autenticitatea semnăturii sale, privându-l efectiv de orice posibilitate de a contesta sentința. Astfel, Curtea a considerat că a existat o încălcare a Articolului 6 din Convenție.

III. Neexecutarea sau executarea tardivă a hotărârilor judecătorești definitive

În cauzele *Balcan și Romașcu, Daniliuc, Berliba, Țibîrnă și alții, Zagorodniuc, Ocul și alții, Țurcan, Timofti-Rusanovscaia, Teacă, Furtună, Apostol, „Ion Drag” S.R.L., „Tiramisa” S.R.L., F.P.C. „Descrim” S.R.L. și „Lux-Stil” S.R.L.*, Curtea a reiterat că executarea unei hotărâri judecătorești face parte integrantă din „proces”, în sensul Articolului 6 din Convenție. Curtea a reținut, în esență, perioade îndelungate de neexecutare, acordarea unor despăgubiri insuficiente la nivel național sau lipsa unor măsuri efective pentru asigurarea executării integrale și în termen rezonabil a hotărârilor definitive.

IV. Durata excesivă a procedurilor judiciare

În cauzele *Suşco*, *Ditmansen Mindru* și „*Ion Drag*” *S.R.L.*, Curtea a constatat că durata procedurilor, inclusiv în materie de insolvență și litigii succesoriale, a depășit cerința examinării cauzei într-un termen rezonabil, fiind imputabilă în principal instanțelor naționale.

În cauza *Vataga*, Curtea a constatat că instanțele naționale au continuat să examineze cauza penală împotriva lui V.A. timp de aproape cinci ani de la moartea sa, doar din motiv că mama lui, reclamanta din prezenta cauză, a dorit continuarea examinării procesului penal. Astfel, Curtea, luând în considerare durata procesului pentru perioada în care reclamanta poate pretinde a fi victimă în temeiul Articolului 6 din Convenție în nume propriu, a constatat că termenul de cinci ani, două luni și cincisprezece zile în fața a două nivele de jurisdicție nu a îndeplinit cerința unui „termen rezonabil”, încălcând Articolul 6 din Convenție.

În urma pronunțării acestor hotărâri, Agentul guvernamental a informat Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Supremă de Justiție și Institutul Național al Justiției despre constatările Curții. Toate aceste hotărâri au fost transmise instanțelor de judecată, cu recomandări privind unificarea practicii și prevenirea unor încălcări similare. Institutul Național al Justiției organizează, la rândul său, programe de formare continuă pentru judecători, în cadrul cărora sunt analizate aspecte privind aplicarea Articolului 6 din Convenție și respectarea standardelor referitoare la dreptul la un proces echitabil.

4. Încălări ale dreptului la respectarea vieții private și de familie, garantat de Articolul 8 din Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 8 din Convenție în șapte cauze împotriva Republicii Moldova. În ansamblu, aceste hotărâri evidențiază deficiențe privind protecția datelor cu caracter personal, garanțiile procedurale în materie de percheziție, proporționalitatea măsurilor care afectează viața de familie și necesitatea asigurării unui echilibru adecvat între diverse drepturi concurente.

În cauza *S.M.*, Curtea a reținut divulgarea nejustificată a unor informații medicale confidențiale de către medicul reclamantului, precum și redirectionarea ulterioară a unei plângeri ce conținea date sensibile către alte autorități, fără consimțământul acestuia. Curtea a constatat că instanțele naționale au respins cererea reclamantului, fără a identifica vreun motiv convingător pentru care medicul ar fi putut dezvălui în mod legal informații medicale sensibile despre reclamant în cadrul audierii sale pe o cauză penală cu un alt obiect de examinare.

În cauza *Fiodorov & CO S.R.L.*, Curtea a constatat că percheziția la sediul societății reclamante a fost efectuată în baza unui mandat emis pentru o altă entitate, fără autorizare judiciară ulterioară și fără un control efectiv asupra legalității măsurii. În absența unor garanții adecvate, ingerința în „domiciliul” societății nu a fost justificată.

În cauza *Postica*, Curtea a determinat că domiciliul reclamantului a fost percheziționat în baza unei încheieri judecătorești în cadrul unui proces penal în care el fusese acuzat de escrocherie. Totuși, Curtea a opinat că termenii vagi ai mandatului au oferit organului de urmărire penală o discreție nelimitată la stabilirea obiectelor și a documentelor care urmau să fie confiscate. De asemenea, Curtea a subliniat că exercitarea controlului judiciar ulterior nu a evaluat faptul dacă a fost respectat domeniul de aplicare al mandatului de percheziție. Din aceste motive, Curtea a considerat că nu au existat garanții adecvate împotriva posibilelor abuzuri în timpul executării percheziției, fapt ce a determinat o încălcare a Articolului 8 din Convenție.

În cauza *I.C.*, Curtea a constatat și o încălcare a Articolului 8 din Convenție din cauza investigării deficitare a faptelor de viol și abuz sexual și a eșecului autorităților de a aplica în mod efectiv legislația penală relevantă. Raționamentele detaliate sunt reflectate la analiza încălcărilor Articolului 3 *supra*.

În cauza *Tăbăcaru și Burdeinii*, Curtea a reținut că evacuarea reclamantilor din locuința ocupată timp de peste 27 de ani, fără oferirea unei alternative locative și fără o analiză adecvată a

proporționalității măsurii, a încălcat dreptul la respectarea domiciliului. Instanțele naționale nu au asigurat un just echilibru între interesele concurente.

În cauza *Platon*, Curtea a reținut că interdicțiile succesive de a primi vizite familiale, aplicate pe o perioadă de peste doi ani, au produs un efect cumulativ disproporționat. Autoritățile penitenciare și instanțele naționale nu au examinat în mod efectiv proporționalitatea menținerii acestei măsuri pe termen lung și nici impactul său asupra dreptului reclamantului la viață de familie. În consecință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 8 din Convenție.

În cauza *Roșca*⁵, Curtea a constatat că instanțele naționale nu au asigurat un echilibru just între libertatea de exprimare a unui înalt demnitar și dreptul reclamantei la respectarea reputației sale profesionale. Declarațiile publice formulate în cadrul unei ședințe a Consiliului Superior al Magistraturii au depășit limitele criticii acceptabile și nu au fost susținute de motive suficiente pentru a prevala asupra protecției reputației reclamantei.

Pentru evitarea altor încălcări similare în viitor, Agentul guvernamental a sesizat autoritățile responsabile în fiecare caz de constatare a încălcării Articolului 8 din Convenție, iar hotărârile respective au fost aduse la cunoștința Consiliului Superior al Magistraturii și Curții Supreme de Justiție, în scopul diseminării lor către toate instanțele judecătorești și al adoptării unor măsuri relevante cu caracter general.

5. Încălcarea dreptului la libertatea de exprimare, garantat de Articolul 10 din Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 10 din Convenție în două cauze împotriva Republicii Moldova.

În cauza *Străisteanu*, Curtea a examinat dacă instanțele naționale au produs un echilibru just între libertatea de exprimare și dreptul la viața privată. Reclamanta a fost obligată de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal să ștergă de pe pagina sa de Facebook videoclipuri în care era agresată verbal de o altă persoană. Instanțele naționale au calificat situația drept un simplu conflict între vecini și au aplicat în mod formal și absolut prevederile art. 451 din Codul contravențional, fără a analiza contextul declarațiilor – caracterizate de limbaj violent și homofob – și fără a ține seama de rolul reclamantei de activistă în domeniul drepturilor comunității LGBTQ+. Curtea a reținut că instanțele nu au efectuat o analiză reală a proporționalității ingerinței și nu au evaluat interesul public al informațiilor difuzate, concluzionând că ingerința nu a fost necesară într-o societate democratică.

În cauza *Balacci*, Curtea a analizat concedierea reclamantului din cadrul Serviciului Vamal, intervenită după ce acesta a denunțat public abuzuri din sistem. Curtea s-a concentrat pe cea de-a treia eliberare din funcție a reclamantului și a constatat că instanțele naționale nu au examinat în mod adecvat dacă reorganizarea invocată de către autorități justifică în mod real măsura adoptată și dacă atribuțiile reclamantului au continuat să fie exercitate sub o altă formă organizatorică. De asemenea, Curtea a observat că angajatorul împiedicase în mod repetat revenirea reclamantului în funcție, chiar și după emiterea unor hotărâri judecătorești favorabile reclamantului. În aceste condiții, Curtea a stabilit că măsura a avut caracter represiv în legătură cu dezvăluirile făcute de către reclamant și că ingerința în libertatea sa de exprimare nu a fost justificată în sensul Articolului 10 din Convenție.

6. Încălcarea dreptului la un remediu efectiv, garantat de Articolul 13 din Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 13 din Convenție în trei cauze, coroborat cu alte prevederi din Convenție.

În cauzele *Suşco* și *Ditmansen Mîndru*, Curtea a constatat că reclamantii nu au avut la dispoziție nicio cale de atac efectivă cu privire la acțiunile ce vizează durata excesivă a procedurilor judiciare civile. Prin urmare, a avut loc o încălcare a Articolului 13 coroborat cu Articolul 6 § 1 din Convenție.

În cauza *Platon*, Curtea a observat că, deși reclamantul depusese numeroase cereri și plângeri referitoare la neacordarea tratamentului pentru durerile de dinți și de rinichi în penitenciar, el nu a avut acces, timp de peste un an, la tratament medical corespunzător. De asemenea, Curtea a subliniat

⁵ Această hotărâre a devenit definitivă la 11 martie 2026.

că nu au fost identificate eventuale remedii preventive existente în raport cu plângerile reclamantului. În consecință, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 13 coroborat cu Articolul 3 din Convenție.

7. Încălcarea dreptului de a nu fi supus discriminării, prevăzut la Articolul 14 din Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 14 din Convenție într-o singură cauză.

În cauza *I.C.*, Curtea a notat lipsa adaptărilor procedurale, în pofida dizabilității intelectuale a reclamantei și a naturii sensibile și intime a plângerilor sale. Suplimentar, Curtea a relevat că instanțele naționale au considerat că reclamanta nu era credibilă, preferând să se bazeze pe declarațiile unor martori care exprimau opinii discriminatorii în raport cu ea. În același context, instanțele naționale au respins raportul unui specialist care confirma sinceritatea și traumele suferite de către reclamantă. De asemenea, instanțele naționale au considerat acceptabilă situația în care reclamanta a fost luată dintr-un internat pentru a deveni partenera unui angajat al unei ferme și au apreciat că activitățile pe care ea le desfășurase în fiecare zi în gospodărie nu aveau valoare economică. În opinia Curții, această abordare reflectă stereotipuri și prejudecăți legate de persoanele cu dizabilități și de rolul femeii, precum și o subevaluare a muncii domestice. Drept urmare, Curtea a constatat că autoritățile nu au reușit să răstoarne argumentul *prima facie* al reclamantei privind pasivitatea instituțională generalizată și/sau lipsa de conștientizare a fenomenului violenței împotriva femeilor cu dizabilități în Moldova. În consecință, Curtea a constatat încălcarea Articolului 14 coroborat cu Articolele 3, 4 și 8 din Convenție.

8. Încălcarea dreptului la respectarea bunurilor, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție

În anul 2025, Curtea a constatat încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție în 21 de cauze împotriva Republicii Moldova. Majoritatea încălcărilor constatate au legătură cu procesele judiciare petrecute la nivel național contrar cerințelor Articolului 6 din Convenție. Doar în trei cauze Curtea a identificat încălcări exclusiv din perspectiva Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

O primă categorie de cauze vizează ingerințe în dreptul de proprietate generate de admiterea unor apeluri sau recursuri tardive.

În cauzele *Budescu, Neamțu și Grama*, Curtea a constatat că admiterea unor căi de atac peste termenul prevăzut de lege a condus la încălcarea dreptului de proprietate confirmat prin hotărâri definitive.

În cauza *Glijinschi*, Curtea a reținut că autorizarea construirii unui perete care obstrucționa accesul în apartamentul reclamantei a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor, care nu a fost însoțită de o analiză efectivă a proporționalității și a drepturilor concurente de către autoritățile locale și instanțele naționale.

În cauza *Stăvilă*, Curtea a stabilit că a existat o ingerință în dreptul de proprietate al reclamantului, ca rezultat al hotărârilor judecătorești care au condus la pierderea controlului asupra propriei companii. Curtea a calificat excluderea reclamantului, în calitate de asociat majoritar, din cadrul propriei companii drept o ingerință de o gravitate echivalentă unei exproprieri, constatând că instanțele naționale nu au analizat dacă măsura era necesară și proporțională și dacă existau mijloace mai puțin intruzive prevăzute de lege.

O altă categorie de cauze vizează ingerințe legate de inacțiunea sau acțiunea defectuoasă a autorităților.

În cauza *Țibîrnă și alții*, neexecutarea de către ofițerul de urmărire penală a ordinului de sechestrul a permis înstrăinarea bunurilor debitorului, făcând imposibilă executarea hotărârii definitive în favoarea reclamantilor.

În cauza *Ciocoli*, Curtea a constatat o încălcare a Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, deoarece autoritățile naționale au confirmat încălcarea drepturilor fundamentale ale reclamantilor, rezultate din neatragerea lor într-un proces judiciar, însă nu le-au acordat nicio despăgubire la nivel național.

În cauza Î.M. „Becor S.R.L.”, Curtea a reținut că obligarea societății la plata unor sume suplimentare, ca urmare a reclasificării mărfurilor importate cu patru ani anterior, a constituit o ingerință în dreptul său de proprietate. Deși instanțele naționale au recunoscut încălcarea și au acordat despăgubiri pentru prejudiciul material și moral, refuzul acordării dobânzii aferente sumelor percepute ilegal a condus la o reparare incompletă a prejudiciului. În aceste condiții, Curtea a constatat încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În cauza „Seksimp Group” S.R.L., Curtea a reținut că obligarea societății reclamante la plata unei sume de bani și executarea silită ulterioară, care a condus la vânzarea bunurilor acesteia, au constituit o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor. Curtea a constatat că instanțele naționale nu au analizat proporționalitatea despăgubirii stabilite în raport cu conduita și riscul efectiv asumat de către societate. De asemenea, societatea reclamantă nu a avut o posibilitate reală de a preveni executarea și vânzarea bunurilor cât timp hotărârea instanței de fond era executorie. În aceste condiții, Curtea a concluzionat că statul nu și-a îndeplinit obligația pozitivă de a asigura un cadru procedural adecvat pentru protecția efectivă a drepturilor patrimoniale ale societății, constatând încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

În cauza „Institutul pentru Proiectări Drumuri Auto” S.A., Curtea a constatat că soluțiile divergente pronunțate de către instanțele naționale pe aceeași chestiune juridică au afectat securitatea raporturilor juridice și, implicit, dreptul societății reclamante la respectarea bunurilor.

În cauzele Balcan și Romașcu, Daniliuc, Berliba, Zagorodniuc, Ocul și alții, Turcan, Furtună, „Ion Drag” S.R.L., „Tiramisa” S.R.L., F.P.C. „Descrim” S.R.L. și „Lux-Stil” S.R.L., Curtea a constatat încălcarea Articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție ca urmare a neexecutării sau a executării tardive a hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în favoarea reclamanților.

Toate hotărârile respective au fost diseminate autorităților responsabile, iar Agentul guvernamental a atenționat autoritățile în legătură cu necesitatea întreprinderii măsurilor adecvate pentru executarea hotărârilor naționale definitive și înlăturarea încălcărilor constatate de către Curte.

B. Măsuri întreprinse și/sau preconizate

1.1. Măsuri cu caracter individual

Achitarea satisfacției echitabile

În anul 2025 nu au fost constatate întârzieri la plata sumelor acordate de către Curte în calitate de satisfacție echitabilă. În acest context, Agentul guvernamental a notificat Ministerul Finanțelor în legătură cu necesitatea executării a **33 de hotărâri și 10 decizii** (în tabelul *infra* sunt indicate doar hotărârile și deciziile devenite definitive în anul 2025, care implică achitarea anumitor sume reclamantilor și care au fost executate în aceeași perioadă de referință).

Nr.	Denumirea și numărul cauzei	Suma totală a satisfacției echitabile (în euro)	Suma totală a satisfacției echitabile (în lei)
HOTĂRĂRI			
1.	Tansoncom S.R.L. (59627/15) ⁶	7200	140868
2.	E.T. (25373/16) ⁷	5000	98136.50
3.	Clipea și Grosu (39468/17) ⁸	15000	291216
4.	Vieru (17106/18) ⁹	20000	388288

⁶ Hotărârea a devenit definitivă la 22 ianuarie 2025.

⁷ Hotărârea a devenit definitivă la 12 februarie 2025.

⁸ Hotărârea a devenit definitivă la 19 februarie 2025.

⁹ Hotărârea a devenit definitivă la 19 februarie 2025.

5.	Malai (24179/18)	6500	126070.75
6.	Cavca (21766/22)	1375	26952.07
7.	Silumin S.R.L. (35393/11)	4650	909770.25
8.	Balcan și Romașcu (61276/15 și 60448/17)	8650	168623.97
9.	Sușco (64990/16)	1950	38008.62
10.	Daniliuc (33751/21)	1600	31186.56
11.	Ditmansen Mîndru (5190/22)	650	12720.89
12.	I.C. (36436/22)	43587	685349
13.	Glijinschi (56795/11)	3000	58881.90
14.	Fiodorov & Co S.R.L (78280/14)	4500	87397.65
15.	Berliba (7408/23)	1850	36262.78
16.	Neamțu (63239/10)	42980	842472.47
17.	Stăvilă (25819/12)	3000	58804.50
18.	Țibîrnă ș.a. (67593/14)	44000	872383.60
19.	Postica (49906/14)	4500	88332.75
20.	Ciocoi (31022/13)	4700	91687.14
21.	Tăbăcaru și Burdeinii (73752/13)	5500	107293.46
22.	Î.M. „Becor” S.R.L. (71529/14)	45000	876780
23.	„Ion Drag” S.R.L. (17185/15)	4300	84904.79
24.	Porojan (49546/14)	5135	101704.32
25.	Balacci (41232/13)	9500	187580.35
26.	Prisăcaru (55864/13)	4600	90828.38
27.	Ocul ș.a. (10120/18)	27010	533320.55
28.	Zagorodniuc (65204/13)	9300	183530.85
29.	Vataga (15666/18)	1850	36528.81
30.	Ceachir (13730/15)	3400	66950.42
31.	„Cedron-G.I.S.” S.R.L. (75193/16)	3600	71083.08

32.	Țurcan (25244/20)	5440	107414.43
33.	„Tiramisa” S.R.L. (40005/21)	8576	169824.52
DECIZII			
1.	Duca și Melnic (43174/20) ¹⁰	600	11637.3
2.	Caldare (848/23) ¹¹	1850	35881.68
3.	Afanasii (42585/15) ¹²	400	7758.20
4.	Borisova (37190/19) ¹³	1750	33942.13
5.	Străisteanu și Străistean (13114/22) ¹⁴	1900	36834.54
6.	Paslari (7401/23)	1850	36195.25
7.	„Autocomerț-Service” S.A. (49470/22)	1600	31186.56
8.	Pogor (35297/15)	1850	36511.97
9.	Orbu (10698/19)	600	11883.66
10.	Andronesi (26806/15)	3000	59073.90
TOTAL (2025)		373.303 de euro	7.972.062,55 de lei

Printr-o scrisoare din 16 ianuarie 2026, Direcția agent guvernamental a comunicat Ministerului Justiției, în conformitate cu art. 25 alin. (3) din Legea nr. 151/2015, lista persoanelor ale căror acțiuni sau inacțiuni au determinat ori au contribuit semnificativ la încălcările constatate de către Curtea Europeană în hotărârile pronunțate în anul 2025, inclusiv a prezentat explicații cu privire la modul în care acțiunile sau omisiunile respective au condus la constatarea încălcărilor Convenției.

Redeschiderea procedurilor judiciare naționale

Urmare a pronunțării hotărârii Curții cu privire la fondul cauzei *Tasoncom S.R.L. v. Republica Moldova* (nr. 59627/15), definitivă din 22 ianuarie 2025, în care Curtea a constatat o încălcare a dreptului companiei reclamante la un proces echitabil, garantat de Articolul 6 § 1 din Convenție, precum și a dreptului său la respectarea bunurilor, garantat de Articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție, la 20 ianuarie 2025 Agentul guvernamental a depus o cerere de revizuire în baza art. 449 lit. h) din Codul de procedură civilă. Depunerea cererii de revizuire în acest caz a fost determinată de remedierea la nivel național a încălcărilor stabilite de către Curte, precum și de evitarea unei noi hotărâri de acordare a despăgubirilor către compania reclamantă într-o procedură contencioasă în fața Curții.

Respectiva cerere de revizuire a fost admisă de către Curtea Supremă de Justiție prin încheierea sa din 30 mai 2025, astfel fiind redeschis procesul judiciar împotriva Inspectoratului Fiscal de Stat, în sensul restabilirii companiei reclamante în situația anterioară încălcărilor. Ulterior, printr-o decizie din 23 ianuarie 2026, Curtea Supremă de Justiție a admis recursul companiei reclamante, a admis

¹⁰ Decizia a fost notificată Guvernului la 14 noiembrie 2024.

¹¹ Decizia a fost notificată Guvernului la 14 noiembrie 2024.

¹² Decizia a fost notificată Guvernului la 14 noiembrie 2024.

¹³ Decizia a fost notificată Guvernului la 12 decembrie 2024.

¹⁴ Decizia a fost notificată Guvernului la 12 decembrie 2024.

cererea de revizuire depusă anterior de către respectiva companie, a casat decizia instanței de apel adoptată în cauza de contencios administrativ și a transmis cauza spre rejudecare către Curtea de Apel Nord, pentru efectuarea controlului judiciar asupra hotărârii instanței de fond. În prezent cauza este pendinte la instanța de apel.

1.2. Măsuri cu caracter general

Traducerea și diseminarea hotărârilor și a deciziilor CtEDO

Pe parcursul perioadei de raportare, în toate cauzele enunțate *supra* au fost transmise scrisori de notificare către autorități, fiind descrise motivele care au contribuit la constatarea încălcărilor drepturilor omului în hotărârile pronunțate de către Curte. Totodată, au fost solicitate autorităților informații relevante privind executarea hotărârilor și a deciziilor respective, în particular referitor la măsurile generale întreprinse pentru prevenirea unor încălcări similare pe viitor.

Toate hotărârile și deciziile Curții Europene pronunțate în perioada de referință au fost traduse din limbile franceză sau engleză în limba română și publicate pe portalul Agentului guvernamental. În paralel, Direcția agent guvernamental a asigurat traducerea în limba română a deciziilor adoptate de către Comitetul de Miniștri la reuniunile sale din martie, iunie, septembrie și decembrie 2025, referitoare la supravegherea executării hotărârilor Curții aflate în procedură avansată, în cauzele *V.I. v. Republica Moldova* (nr. 38963/18, definitivă din 26 iunie 2024), *G.M. și alții v. Republica Moldova* (nr. 44394/15, definitivă din 22 februarie 2023), *Manole și alții v. Republica Moldova* (nr. 13936/02, definitivă din 17 decembrie 2009), grupul *Șarban v. Republica Moldova* (nr. 3456/05). Decizia Comitetului de Miniștri din luna martie 2025 privind supravegherea în procedură avansată a executării hotărârii în cauza *Manole și alții v. Republica Moldova* a fost adoptată în urma dezbaterii de către miniștrii delegați, împreună cu reprezentanții autorităților naționale, a măsurilor realizate și a celor planificate în scopul remedierii tuturor deficiențelor identificate de către Curte. Ulterior, la reuniunea sa din decembrie 2025, Comitetul de Miniștri a constatat că Republica Moldova a adoptat toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii și, printr-o rezoluție finală, a decis încetarea supravegherii executării acesteia.

Deciziile Comitetului de Miniștri, inclusiv analiza efectuată de către secretariat în cauzele și grupurile de cauze menționate, traduse în limba română, au fost publicate pe pagina web a Agentului guvernamental și diseminate tuturor autorităților implicate, în vederea implementării măsurilor restante de ordin individual și general.

De asemenea, Direcția agent guvernamental a asigurat traducerea din limba engleză în limba română și publicarea pe portalul Agentului guvernamental a trei fișe tematice elaborate de către Departamentul pentru executarea hotărârilor Curții Europene: „*Violența domestică*”¹⁵, „*Drepturile persoanelor cu probleme de sănătate mintală sau cu dizabilități fizice*”¹⁶ și „*Condiții de detenție*”¹⁷. Aceste fișe constituie instrumente practice și utile în procesul de instruire a autorităților naționale și, cu sprijinul Consiliului Europei, pe parcursul anului 2026 urmează a fi diseminate autorităților cu atribuții în domeniul executării hotărârilor Curții.

Activități de instruire

În perioada de raportare, formarea judecătorilor și a procurorilor a continuat să constituie o prioritate pentru autoritățile competente. Programele de instruire au urmărit consolidarea aplicării standardelor Convenției și a jurisprudenței Curții Europene, cu accent pe integrarea acestora în practica judiciară, în motivarea hotărârilor, administrarea probelor și gestionarea procedurilor.

În cadrul formării inițiale, audienții Institutului Național al Justiției sunt familiarizați cu hotărârile Curții Europene prin disciplina „*Convenția Europeană a Drepturilor Omului*”, care vizează înțelegerea principiilor Convenției, a mecanismului de protecție instituit de aceasta, a efectelor hotărârilor Curții, precum și aplicarea standardelor în cauze concrete, inclusiv prin raportare la jurisprudența relevantă privind Republica Moldova.

¹⁵ https://agent.gov.md/wp-content/uploads/2025/10/Domestic-Violence_ROM.pdf

¹⁶ https://agent.gov.md/wp-content/uploads/2025/10/Personal-with-mental-or-physical-disabilities_ROM.pdf

¹⁷ https://agent.gov.md/wp-content/uploads/2025/10/Conditions-of-detention_ROM.pdf

Suplimentar, în Planul de formare continuă a judecătorilor și a procurorilor pentru anul 2025, modulul „Drepturile omului” a inclus 6 seminare, cu următoarea tematică: „Jurisprudența Curții Europene în materia drepturilor fundamentale, aspecte penale”, „Jurisprudența Curții Europene în materia drepturilor fundamentale, aspecte civile”, „Nediscriminare și egalitate. Standarde de protecție a minorităților (etnico-lingvistice, religioase, sexuale etc.)”, „Evoluțiile recente ale jurisprudenței Curții Europene”, „Principiile interpretării și aplicării Convenției Europene a Drepturilor Omului în ordinea juridică internă”, precum și „Standarde internaționale și naționale de protecție a migranților și a beneficiarilor de protecție temporară”. Reprezentanții Direcției agent guvernamental au participat în calitate de formatori la instruirea continuă a judecătorilor și a procurorilor în cadrul acestor activități.

Totodată, judecătorii, procurorii, precum și alți specialiști în domeniu au acces la instruire în regim online pe platforma HELP cu următoarele tematici: „Urmărirea penală și Convenția Europeană a Drepturilor Omului”, „Introducere în sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului și al Curții Europene a Drepturilor Omului”, „Introducere în Articolul 5 al Convenției Europene a Drepturilor Omului: Dreptul la libertate și la siguranță”.

Cu suportul Consiliului Europei, pe parcursul anului 2025 au fost organizate mese rotunde relevante pentru judecători și procurori, orientate pe probleme practice care apar frecvent în jurisprudența Curții, cu participarea Agentului guvernamental și a reprezentanților Direcției agent guvernamental.

Astfel, la 1 iulie 2025, în cadrul Proiectului Consiliului Europei „Consolidarea sistemului de justiție penală bazat pe respectarea drepturilor omului în Republica Moldova, faza II” a avut loc o masă rotundă¹⁸ pentru profesioniști din domeniul justiției privind aplicarea măsurilor preventive neprivative de libertate în sistemul de justiție din Republica Moldova, cu accent deosebit pe procedura de liberare pe cauțiune ca alternativă la detenție.

Adițional, la 25 septembrie 2025 a fost organizată o masă rotundă¹⁹ axată pe pași practici pentru prevenirea încălcărilor drepturilor omului în procedurile penale, cu accent pe procesul echitabil, prezumția de nevinovăție, egalitatea armelor, inclusiv prin analiza unor hotărâri ale Curții Europene în care Republica Moldova a fost găsită responsabilă de încălcarea dreptului la un proces echitabil. Discuțiile au abordat, de asemenea, modificările recente ale legislației penale, inclusiv evoluțiile din jurisprudența Curții Supreme de Justiție și modul în care acestea sunt aplicate, evidențiind cazuri care relevă deficiențe în mecanismele de protecție, precum și prezentarea standardelor europene privind dreptul la un proces echitabil, inclusiv principiile securității juridice și egalității armelor.

Planuri și rapoarte de acțiuni prezentate Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei

Potrivit Articolului 46 din Convenție, în cadrul exercitării supravegherii executării unei hotărâri sau a unei decizii, planul și raportul de acțiuni reprezintă una din principalele modalități de comunicare a Comitetului de Miniștri cu guvernele statelor reclamate. Elaborarea unui plan sau a unui raport de acțiuni reprezintă o etapă procedurală obligatorie, care intră în competența exclusivă a Agentului guvernamental și se realizează în vederea asigurării unei coordonări eficiente, a respectării cadrului normativ aplicabil și a executării corespunzătoare a obligațiilor asumate de către stat.

În perioada de raportare au fost elaborate și prezentate Comitetului de Miniștri **42 de planuri de acțiuni, rapoarte de acțiuni și comunicări** cu privire la executarea hotărârilor Curții clasificate separat sau în grupuri de cauze pronunțate în privința Republicii Moldova, după cum urmează:

- 1) Plan de acțiuni în cauza *I.C. v. Republica Moldova* (nr. 36436/12);
- 2) Plan de acțiuni în cauza *Stăvilă v. Republica Moldova* (nr. 25819/21);
- 3) Plan de acțiuni în cauza *Vieru v. Republica Moldova* (nr. 17106/18);
- 4) Plan de acțiuni în cauza *E.T. v. Republica Moldova* (nr. 25373/16);

¹⁸ <https://www.coe.int/ro/web/chisinau/-/legal-professionals-explore-alternatives-to-detention-in-the-republic-of-moldova>

¹⁹ <https://www.coe.int/ro/web/chisinau/-/legal-professionals-explore-practical-steps-to-prevent-human-rights-violations-in-criminal-proceedings>

- 5) Plan de acțiuni în cauza *Daniliuc v. Republica Moldova* (nr. 33751/21);
- 6) Plan de acțiuni în cauza *Tasoncom S.R.L v. Republica Moldova* (nr. 59627/15);
- 7) Plan de acțiuni în cauza *Malai v. Republica Moldova* (nr. 24179/18);
- 8) Plan de acțiuni în cauza *Szabo v. Republica Moldova* (nr. 17387/17);
- 9) Plan de acțiuni în cauza *Rimschi și alții v. Republica Moldova* (nr. 6492/14 și 46577/14);
- 10) Plan de acțiuni actualizat în cauza *Oleg Balan v. Republica Moldova* (nr. 25259/20);
- 11) Plan de acțiuni actualizat în cauza *Ozdil și alții v. Republica Moldova* (nr. 42305/18);
- 12) Plan de acțiuni actualizat în cauza *G.M. și alții v. Republica Moldova* (nr. 44394/15);
- 13) Plan de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Cosovan v. Republica Moldova* (nr. 13472/18);
- 14) Raport de acțiuni în cauza *Tăbăcaru și Burdeinți v. Republica Moldova* (nr. 73752/13);
- 15) Raport de acțiuni în cauza *Postica v. Republica Moldova* (nr. 49906/14);
- 16) Raport de acțiuni în cauza *Cavca v. Republica Moldova* (nr. 21766/22);
- 17) Raport de acțiuni în cauza *Fiodorov & CO S.R.L v. Republica Moldova* (nr. 78280/14);
- 18) Raport de acțiuni în cauza *Glijinschi v. Republica Moldova* (nr. 56795/11);
- 19) Raport de acțiuni în cauza *Clipea și Grosu v. Republica Moldova* (nr. 39468/17);
- 20) Raport de acțiuni în cauza *S.M. v. Republica Moldova* (nr. 56353/15);
- 21) Raport de acțiuni în cauza *Furdui v. Republica Moldova* (nr. 4859/12);
- 22) Raport de acțiuni în cauza *Consiliul Național al Tineretului din Moldova v. Republica Moldova* (nr. 15379/13);
- 23) Raport de acțiuni în cauza *Minasian și alții v. Republica Moldova* (nr. 26879/18);
- 24) Raport de acțiuni în cauza *Filat v. Republica Moldova* (nr. 72114/17);
- 25) Raport de acțiuni în cauza *Straistă v. Republica Moldova* (nr.14191/14);
- 26) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Cravcenco v. Republica Moldova* (nr. 13012/02);
- 27) Raport de acțiuni în cauzele *Cernica și Nantea v. Republica Moldova* (nr. 2521/14) și (nr. 11831/14) și *Daniliuc v. Republica Moldova* (nr. 33751/21);
- 28) Raport de acțiuni în cauza *Asimionese v. Republica Moldova* (nr. 74542/12);
- 29) Raport de acțiuni în cauza *Mocanu și alții v. Republica Moldova* (nr. 8141/07);
- 30) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Șarban v. Republica Moldova* (nr. 3456/05);
- 31) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Popov no. 2 v. Republica Moldova* (nr. 19960/04) din 21.10.2025;
- 32) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Popov no. 2 v. Republica Moldova* (nr. 19960/04) din 25.11.2025;
- 33) Raport de acțiuni actualizat în grupul de cauze *Levința v. Republica Moldova* (nr. 17332/03);
- 34) Raport de acțiuni în cauza *Manole și alții v. Republica Moldova* (nr. 1393/02);
- 35) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Godorozea v. Republica Moldova* (nr. 17023/05);
- 36) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Business și Investiții pentru Toți v. Republica Moldova* (nr. 39391/04);
- 37) Raport de acțiuni în cauzele *Vetrenko* (nr. 36552/02) și *Grădinar v. Republica Moldova* (nr. 7170/02);
- 38) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Lebedinschi v. Republica Moldova* (nr. 41971/11) din 03.10.2025;
- 39) Raport de acțiuni în grupul de cauze *Lebedinschi v. Republica Moldova* (nr. 41971/11) din 25.11.2025;
- 40) Comunicare în grupul de cauze *Șarban v. Republica Moldova* (nr. 3456/05);
- 41) Comunicare în cauza *Nițu v. Republica Moldova* (nr. 11272/16);
- 42) Comunicare adițională în grupul de cauze *Manole și alții v. Republica Moldova* (nr.13936/02);

Încetarea supravegherii cauzelor de către Comitetul de Miniștri

Pe parcursul anului 2025 au fost prezentate Comitetului de Miniștri **26** rapoarte de acțiuni. În rezultatul examinării acestora, dar și a altor rapoarte prezentate anterior, a fost încetată supravegherea în **34** de cauze pendinte în fața Comitetului de Miniștri prin rezoluții finale, inclusiv cauze în care au fost încheiate acorduri de soluționare amiabilă. Din numărul cauzelor a căror supraveghere a fost încetată, **9** sunt cauze-precedent, care relevă încălcări noi ale Convenției de către Republica Moldova și o procedură de raportare și analiză mult mai minuțioasă decât în cauzele-clone.

La reuniunea sa nr. 1527 din 30 aprilie 2025, Comitetul de Miniștri a adoptat Rezoluția [CM/ResDH\(2025\)76](#), prin care a încetat supravegherea executării hotărârilor *Vetrenko v. Republica Moldova* și *Grădinar v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
3652/02	VETRENKO	18/05/2010	04/10/2010
7170/02	GRĂDINAR	08/04/2008	08/07/2008

La reuniunea sa nr. 1531 din 12 iunie 2025, Comitetul de Miniștri a adoptat următoarele Rezoluții:

- [CM/ResDH\(2025\)104](#), prin care a încetat supravegherea executării cauzei *Filat v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
72114/17	FILAT	31/01/2023	31/01/2023

- [CM/ResDH\(2025\)105](#), prin care a încetat supravegherea executării hotărârii *Asimionese v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
74542/12	Asimionese	07/01/2020	07/01/2020

- [CM/ResDH\(2025\)106](#), prin care a încetat supravegherea executării deciziei *Condrea v. Republica Moldova* și a deciziei *Duca și Melnic v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
30684/22	Evghenii CONDREA		17/10/2024
43174/20	Valerii DUCA et Angela MELNIC		17/10/2024

La 3 iulie 2025, în cadrul reuniunii nr. 1533, prin Rezoluția sa [CM/ResDH\(2025\)152](#), Comitetul de Miniștri a decis să înceteze supravegherea executării hotărârii în cauza *Furdui v. Republica Moldova*. Totodată, prin Rezoluția [CM/ResDH\(2025\)153](#), adoptată în cadrul aceleiași reuniuni, a fost încetată supravegherea executării hotărârii *Nafornița v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
4859/12	FURDUI	22/10/2024	22/10/2024
49066/12	NAFORNIȚA	16/01/2024	16/04/2024

La 17 septembrie 2025, în cadrul reuniunii nr. 1537, Comitetul de Miniștri a adoptat următoarele Rezoluții:

- [CM/ResDH\(2025\)258](#), prin care a decis încetarea supravegherii executării hotărârilor *Eșanu v. Republica Moldova* și *Petrenco și alții v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
15230/18	EȘANU	31/01/2023	31/01/2023
6345/16	PETRENCO și alții	14/09/2021	14/12/2021

- [CM/ResDH\(2025\)235](#), privind încetarea supravegherii executării deciziilor în cauzele *Străisteanu și Străistean, Străisteanu, Ungureanu*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată
13114/22	Gheorghe STRĂISTEANU și Natalia STRAISTEAN	21/11/2024
55972/21	Gheorghe STRĂISTEANU	17/10/2024
5629/21	Ivan UNGUREANU	17/10/2024

La 15 octombrie 2025, în cadrul reuniunii nr. 1540, Comitetul de Miniștri a adoptat următoarele Rezoluții:

- [CM/ResDH\(2025\)314](#), prin care a decis încetarea supravegherii executării hotărârii *Straistă v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
14191/14	STRAISTĂ	15/03/2022	15/03/2022

- [CM/ResDH\(2025\)315](#), privind încetarea supravegherii executării cauzelor *Sușco v. Republica Moldova și Ditmasen Mîndru v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
64990/16	SUȘCO	16/01/2025	16/01/2025
5190/22	DITMANSEN MÎNDRU	23/01/2025	23/01/2025

- [CM/ResDH\(2025\)316](#), prin care a decis încetarea supravegherii executării a cauzei *Mocanu și alții v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
8141/07	MOCANU și alții	26/06/2018	26/09/2018

La reuniunea sa nr. 1545 din 4 decembrie 2025, Comitetul de Miniștri a adoptat următoarele Rezoluții:

- [CM/ResDH\(2025\)389](#), privind încetarea supravegherii executării hotărârilor în cauzele *Crețu v. Republica Moldova și Străisteanu și Agachi v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
24737/15	CREȚU	01/02/2022	01/02/2022
9204/08	STRĂISTEANU și AGACHI	01/02/2022	01/02/2022

- [CM/ResDH\(2025\)390](#), prin care a decis încetarea supravegherii executării hotărârii *Manole și alții v. Republica Moldova*:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
13936/02	MANOLE și alții	17/09/2009 13/07/2010	17/12/2009 13/10/2010

La 10 decembrie 2025, în cadrul reuniunii nr. 1546, Comitetul de Miniștri a adoptat următoarele Rezoluții:

- [CM/ResDH\(2025\)437](#), privind încetarea supravegherii executării hotărârilor în cauzele *Cernica și Nartea v. Republica Moldova* și *Daniliuc v. Republica Moldova*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
2521/14	CERNICA și NARTEA	30/11/2021	30/11/2021
33751/21	DANILIUC	23/01/2025	23/01/2025

- [CM/ResDH\(2025\)438](#), privind încetarea supravegherii executării hotărârilor în cauzele *Lebedinschi, Nichifor, Romanenco, Melnic, Furtună, Capacchione*.

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
41971/11	LEBEDINSCHI	16/06/2015	16/09/2015
52205/10	NICHIFOR	20/09/2016	20/12/2016
59252/13	ROMANENCO	09/04/2019	09/04/2019
46351/08	MELNIC	02/07/2019	02/07/2019
54104/07	FURTUNĂ	04/02/2020	04/02/2020
22616/10	CAPACCHIONE	30/11/2021	30/11/2021

- [CM/ResDH\(2025\)439](#), prin care a decis încetarea supravegherii executării următoarelor 6 hotărâri:

Cererea nr.	Cauza	Adoptată	Definitivă
19960/04	POPOV (nr. 2)	06/12/2005	06/03/2006
59351/12	BRAGA și MIDGARD TERRA S.A.	17/03/2020	17/03/2020
77546/12	IMPERIALEX GRUP S.R.L.	01/03/2022	01/03/2022
42582/13	AXENTII	01/03/2022	01/03/2022
17947/13	BALAN	01/03/2022	01/03/2022
7951/12	DURLESCU	19/11/2024	19/11/2024

Consolidarea capacităților instituționale ale Agentului guvernamental pentru asigurarea executării hotărârilor Curții Europene

În vederea sporirii eficienței procesului de executare a hotărârilor Curții Europene aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri, pe parcursul anului 2025 au fost continuate și dezvoltate măsuri orientate spre consolidarea capacităților instituționale ale Agentului guvernamental.

Astfel, cu sprijinul Proiectului Consiliului Europei „*Consolidarea sistemului de justiție penală bazat pe respectarea drepturilor omului în Republica Moldova – faza II*” (în continuare „Proiectul CoE”), un funcționar din cadrul Direcției agent guvernamental a fost detașat, pentru o perioadă de trei luni, la Departamentul pentru Executarea Hotărârilor și Deciziilor Curții Europene din cadrul Consiliului Europei (în continuare „Departamentul de Executare”). Detașarea a avut ca obiectiv aprofundarea cunoștințelor privind mecanismul de supraveghere exercitat de către Comitetul de Miniștri, facilitând o analiză mai detaliată a constatărilor Curții și îmbunătățirea procesului de identificare, formulare și raportare a măsurilor individuale și generale adoptate sau planificate la nivel național pentru executarea hotărârilor.

Această inițiativă urmărește, pe termen mediu, reducerea numărului de cauze moldovenești aflate în procedura de supraveghere, inclusiv prin eficientizarea examinării planurilor și a rapoartelor de acțiuni prezentate de către Guvernul Republicii Moldova.

De asemenea, un funcționar din cadrul Direcției a participat la o serie de seminare organizate în cadrul programului „Școala de vară privind executarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului”, desfășurat de Universitatea din Liverpool (Anglia) în cooperare cu Consiliul Europei. Activitățile au vizat aprofundarea problematicii executării hotărârilor Curții Europene, inclusiv aspecte conexe migrației.

În luna decembrie 2025, funcționarii Direcției agent guvernamental au efectuat o vizită de studiu organizată în cadrul Proiectului CoE, cu sprijinul Departamentului de Executare²⁰. În cadrul vizitei de studiu au fost puse în discuție și analizate etapele operaționale, procedurile și provocările practice apărute în procesul de executare a hotărârilor Curții. În cadrul vizitei de studiu a fost făcut un schimb de opinii referitor la procedura de executare, metodele de lucru și problematicile pendinte în fața Comitetului de Miniștri în cauzele moldovenești.

Tot în luna decembrie 2025, sub egida Președinției Republicii Moldova la Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei, a fost organizată Conferința internațională „Sistemul Convenției Europene a Drepturilor Omului – Executarea hotărârilor Curții Europene a Drepturilor Omului”²¹, în cooperare cu Ministerul Justiției și cu suportul Proiectului CoE și al Departamentului de Executare.

Conferința a reunit reprezentanți guvernamentali din România, Ucraina, Letonia, Republica Cehă și Croația, alături de experți internaționali, judecători, procurori, avocați, reprezentanți ai autorităților publice și ai societății civile. Evenimentul a oferit un cadru de dialog profesional și schimb de bune practici privind executarea hotărârilor Curții Europene. Discuțiile au vizat dificultățile întâmpinate în procesul de executare a hotărârilor, rolul instituțiilor naționale și al Consiliului Europei, cooperarea interinstituțională, precum și provocările specifice executării hotărârilor la nivel local și în regiunea transnistreană. Concluziile formulate au contribuit la identificarea unor soluții pentru eficientizarea procesului de executare.

În cadrul aceluiași proiect al Consiliului Europei, reprezentanți ai Direcției agent guvernamental au participat la masa rotundă²² „Drepturi și garanții în procesul penal”, în cadrul căreia au fost examinate aspecte teoretice și practice privind drepturile procedurale în faza de urmărire penală, garanțiile la judecarea cauzelor penale în fond și în apel, procedura de examinare a recursurilor și a cererilor de revizuire de către Curtea Supremă de Justiție, precum și standardele de motivare a hotărârilor judecătorești în lumina jurisprudenței Curții Europene.

De asemenea, reprezentanții Direcției agent guvernamental au participat la reuniunea Grupului de Lucru pentru Egalitatea de Gen al Parteneriatului Estic, cu tema „Justiție pentru femei – cu accent pe violența împotriva femeilor”, organizată de către Comisia Europeană în cooperare cu Ministerul Muncii și Protecției Sociale și Ministerul Justiției. În cadrul reuniunii au fost discutate aspecte privind executarea hotărârilor Curții Europene referitoare la violența domestică.

Pentru consolidarea mecanismelor de executare efectivă a hotărârilor aflate în procedura de supraveghere a Comitetului de Miniștri, în perioada martie - decembrie 2025 au avut loc trei reuniuni ale Consiliului Consultativ pe lângă Agentul guvernamental²³. La respectivele reuniuni au participat, pe lângă membrii Consiliului Consultativ, și reprezentanți ai Departamentului de Executare, precum și ai altor autorități publice cu atribuții directe în implementarea măsurilor individuale și generale, ceea ce a contribuit la un dialog orientat către soluții și rezultate concrete. Reuniunile au avut ca obiectiv analiza problemelor sistemice semnalate de către Curte și identificarea soluțiilor pentru executarea eficientă a hotărârilor aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri, atât în procedura standard, cât și în procedura avansată.

²⁰ <https://www.coe.int/en/web/execution/-/study-visit-of-the-government-agent-s-office-of-the-republic-of-moldova-to-the-council-of-europe>

²¹ <https://www.coe.int/ro/web/chisinau/-/turning-judgments-into-justice-republic-of-moldova-leads-dialogue-on-human-rights-protection>

²² <https://agent.gov.md/comunicate-de-presa/participarea-la-discutii-despre-drepturi-si-garantii-procesuale-in-materie-penala/>

²³ <https://agent.gov.md/comunicate-de-presa/a-cincea-reuniune-a-consiliului-consultativ-pe-langa-agentul-guvernamental/>
<https://agent.gov.md/comunicate-de-presa/a-sasea-reuniune-a-consiliului-consultativ-pe-langa-agentul-guvernamental/>
<https://agent.gov.md/comunicate-de-presa/reuniunea-consiliului-consultativ-de-pe-langa-agentul-guvernamental-desfasurata-la-strasbourg/>

Printre principalele teme abordate se numără:

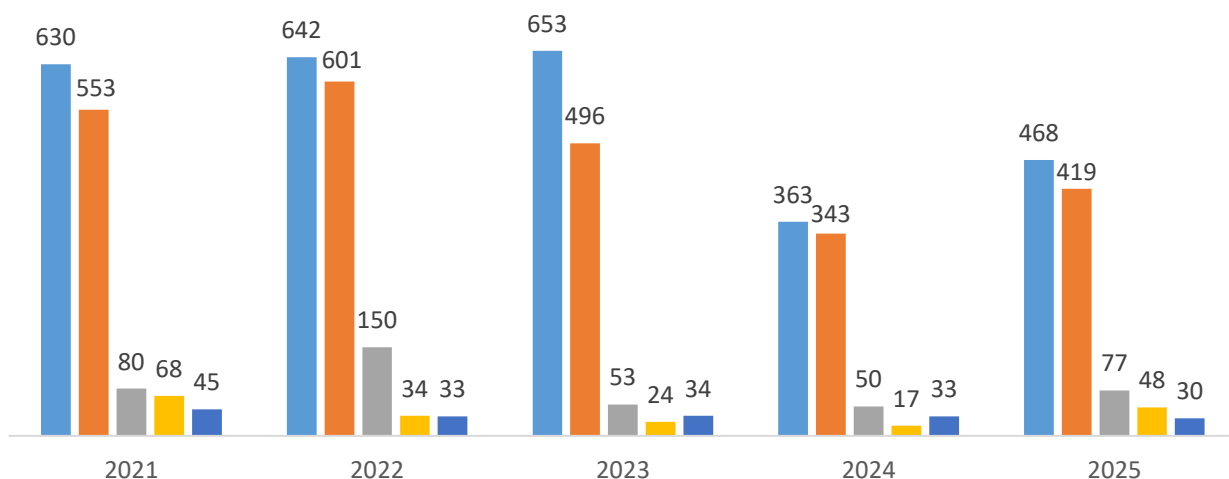
- redeschiderea investigațiilor penale în cauze privind lipsa unor anchete efective privind dreptul la viață și interzicerea relor tratamente (grupul *Petru Roșca*, grupul *Răilean, grupul Levința*);
- mecanismele care pot asigura executarea integrală și rapidă a măsurilor individuale, inclusiv prin reacție promptă la cererile comunicate de către Curte;
- obligațiile pozitive în materia combaterii violenței în familie și a protecției persoanelor cu dizabilități intelectuale (cauzele *E.T., Clipea și Grosu, I.C., V.I.*, grupul *T.M. și C.M.*);
- examinarea încălcării dreptului la libertate și siguranță, ca urmare a reținerilor pe teritoriul controlat de către autoritățile constituționale și a transferurilor către regiunea transnistreană (cauzele *Filin și Negruța*);
- analiza remediilor naționale preventive și compensatorii în contextul proiectului de modificare a Legii nr. 1545/1998²⁴, inclusiv în raport cu executarea hotărârilor Curții Europene privind încălcările Articolului 5 din Convenție (grupul *Șarban*);
- condițiile de detenție și asistența medicală în penitenciare, fiind analizate dificultățile normative și procedurale întâmpinate de către Administrația Națională a Penitenciarelor în asigurarea exercitării efective a drepturilor persoanelor private de libertate, inclusiv măsurile destinate să consolideze capacitățile instituționale în domeniul asistenței medicale.

În urma reuniunilor Consiliului Consultativ au fost identificate principalele impedimente în implementarea măsurilor cu caracter individual și general. Totodată, au fost evidențiate progrese în procesul de implementare a unor măsuri cu caracter general în domeniile examinate, în special în ceea ce privește consolidarea cadrului normativ și îmbunătățirea coordonării interinstituționale în materie de prevenire a violenței în familie și a protecției persoanelor vulnerabile. Dialogul interinstituțional și implicarea proactivă a membrilor Consiliului a contribuit la formularea unor soluții menite să consolideze procesul de executare a hotărârilor Curții. În acest context, intensificarea cooperării între autoritățile implicate în procesul de executare rămâne o prioritate constantă.

²⁴ Legea nr. 1545/1998 privind modul de reparare a prejudiciului cauzat prin acțiunile ilicite ale organelor de urmărire penală, ale procuraturii și ale instanțelor judecătorești.

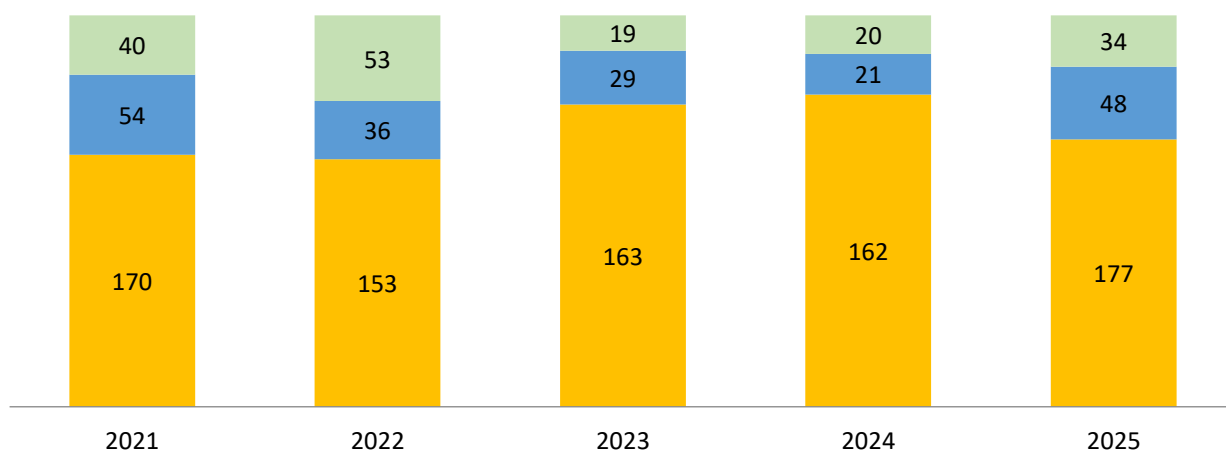
Cauzele versus Republica Moldova la Curtea Europeană a Drepturilor Omului

- Cereri alocate unei formațiuni
- Cereri declarate inadmisibile sau radiate
- Cereri comunicate guvernului
- Numărul hotărârilor pronunțate
- Numărul deciziilor pronunțate

Cauzele versus Republica Moldova pendinte la Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei pentru supravegherea executării

- Numărul total de cauze pendinte
- Cauze noi parvenite la executare
- Cauze executate

IV. CONCLUZII

Executarea hotărârilor și a deciziilor Curții Europene a Drepturilor Omului reprezintă o responsabilitate constantă a Republicii Moldova, în conformitate cu Articolul 46 din Convenție. Acest proces se desfășoară sub supravegherea Comitetului de Miniștri al Consiliului Europei și presupune adoptarea de către autoritățile naționale atât a măsurilor individuale necesare pentru remedierea încălcărilor constatate de către Curte, cât și a măsurilor cu caracter general menite să prevină apariția unor încălcări similare în viitor.

Raportul Agentului guvernamental pentru anul 2025 reflectă evoluțiile înregistrate în procesul de executare a hotărârilor Curții Europene și evidențiază eforturile autorităților de a consolida mecanismele interne de coordonare și monitorizare a acestui proces, inclusiv prin intensificarea dialogului interinstituțional și cooperarea constantă cu Departamentul pentru Executarea Hotărârilor și Deciziilor Curții Europene din cadrul Consiliului Europei.

Un rezultat semnificativ al activității Agentului guvernamental în anul 2025 a fost **elaborarea și prezentarea către Comitetul de Miniștri a 42 de planuri de acțiuni, rapoarte de acțiuni și comunicări**, fapt care a permis **încetarea supravegherii a 34 de cauze** prin adoptarea de rezoluții finale. Aceste evoluții demonstrează un progres constant în implementarea promptă și deplină a măsurilor individuale, în special prin achitarea satisfacției echitabile, unde nu s-au înregistrat întâzieri, precum și prin consolidarea și continuarea cooperării interinstituționale pentru executarea hotărârilor Curții.

Pe parcursul anului 2025 au fost întreprinse acțiuni de consolidare a capacităților instituționale ale Agentului guvernamental, inclusiv prin cooperare tehnică cu Consiliul Europei, activități de instruire și schimb de bune practici la nivel național și internațional, precum și prin organizarea unei conferințe internaționale dedicate executării hotărârilor Curții Europene, sub egida Președinției Republicii Moldova la Comitetul de Miniștri. Aceste acțiuni au contribuit la aprofundarea înțelegerii mecanismului de supraveghere exercitat de către Comitetul de Miniștri și la optimizarea procesului de elaborare și implementare a planurilor și a rapoartelor de acțiuni, experții internaționali prezentând, totodată, practici comparate relevante în materie de executare.

Analiza jurisprudenței Curții pentru anul 2025 indică faptul că o parte semnificativă a încălcărilor constatate derivă din aplicarea neuniformă a legislației, din anumite deficiențe procedurale, din lipsa unei examinări efective de către instanțele de judecată a argumentelor esențiale invocate de către părți, precum și din dificultăți în executarea hotărârilor judecătorești definitive. Jurisprudența Curții relevă că aceste încălcări sunt legate, în principal, de modul de acțiune sau de inacțiunea autorităților implicate în procesul de îndeplinire a justiției, incluzând instanțele de judecată, organele de urmărire penală și procuratura, precum și, în anumite cauze, autoritățile din domeniul protecției sociale.

În conformitate cu practica stabilită, Agentul guvernamental a notificat Ministerul Justiției în baza Legii nr. 151/2015²⁵, evidențiind cazurile în care *acțiunile sau inacțiunile autorităților* au condus la încălcări ale Convenției. Ca rezultat, în anul 2025, Ministerul Justiției a înaintat *2 cereri de regres* în legătură cu neexecutarea într-un termen rezonabil a hotărârii judecătorești definitive și a *depus 5 sesizări* în adresa Consiliului Superior al Magistraturii, în baza Legii nr. 178/2014 privind răspunderea disciplinară a judecătorilor. Aceste proceduri se află în prezent în curs de examinare.

Cu toate acestea, principalele provocări persistă în ceea ce privește implementarea măsurilor cu caracter general, în special în domenii care necesită intervenții normative și instituționale susținute. Acestea vizează, între altele, protecția persoanelor cu dizabilități intelectuale, prevenirea și combaterea violenței în familie, asigurarea investigațiilor penale efective, executarea hotărârilor judecătorești definitive, motivarea adecvată a actelor judecătorești, îmbunătățirea remediilor naționale preventive și compensatorii, îmbunătățirea condițiilor de detenție, inclusiv a asistenței medicale în detenție.

²⁵ Legea nr. 151/2015 cu privire la Agentul guvernamental.

În vederea consolidării în continuare a procesului de executare a hotărârilor Curții, sunt necesare următoarele măsuri:

1. *Consolidarea coordonării și colaborării interinstituționale*, prin menținerea unui dialog activ și consecvent între Agentul guvernamental și autoritățile cu competențe în domeniul justiției, sănătății, protecției sociale, inclusiv prin valorificarea rolului Consiliului Consultativ pe lângă Agentul guvernamental.
2. *Uniformizarea practicii judiciare naționale* în conformitate cu standardele Convenției, în special în domeniile în care Curtea a constatat deficiențe recurente privind argumentarea adecvată a hotărârilor naționale, securitatea raporturilor juridice și proporționalitatea ingerințelor.
3. *Formarea continuă a profesioniștilor în domeniul justiției*, prin extinderea programelor de instruire pentru judecători, procurori și alți actori relevanți, cu accent pe aplicarea directă a jurisprudenței Curții, analiza proporționalității ingerințelor și motivarea adecvată a actelor judecătorești.
4. *Consolidarea cooperării cu partenerii internaționali*, prin valorificarea expertizei Consiliului Europei și a altor parteneri externi pentru sprijinirea reformelor necesare executării hotărârilor aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri.

În contextul parcursului european al Republicii Moldova, executarea hotărârilor Curții Europene reprezintă nu doar o obligație convențională, ci și un element important al procesului de consolidare a statului de drept și de aliniere la standardele Uniunii Europene în domeniul drepturilor omului. În acest sens, este necesară intensificarea eforturilor pentru implementarea măsurilor indicate în deciziile Comitetului de Miniștri și pentru asigurarea unei raportări clare și complete a progreselor realizate de către autorități.

În acest sens, este binevenită intensificarea eforturilor tuturor actorilor implicați pentru implementarea măsurilor indicate în deciziile Comitetului de Miniștri și pentru asigurarea unei raportări clare și complete a progreselor realizate de către autorități. Totodată, îmbunătățirea cooperării interinstituționale rămâne o prioritate, în concordanță cu recomandările formulate în *Raportul de Extindere al Comisiei Europene* din 4 noiembrie 2025²⁶.

De asemenea, trebuie subliniat că creșterea ratei de executare a hotărârilor Curții Europene constituie unul dintre obiectivele stabilite în Foaiă de parcurs privind „Statul de drept”, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 275/2025, dar și unul dintre criteriile intermediare de referință în parcursul aderării Republicii Moldova la Uniunea Europeană, fapt care reflectă angajamentul autorităților naționale de a accelera și eficientiza procesul de executare a hotărârilor aflate sub supravegherea Comitetului de Miniștri.

În concluzie, anul 2025 a reflectat consolidarea mecanismelor instituționale și o implicare activă în procesul de executare a hotărârilor Curții. Totuși, obținerea unor rezultate sustenabile în domeniile problematice identificate necesită continuitate, coerență și cooperare interinstituțională consecventă. Agentul guvernamental va continua să exercite un rol activ de coordonare și monitorizare, în vederea asigurării unei executări prompte și conforme cu standardele Convenției.

²⁶ https://enlargement.ec.europa.eu/moldova-report-2025_en